

Liahona

**Pagter: Vore
vigtigste løfter, s. 20**

Fire nøgler til at undervise
til omvendelse, s. 12

Skole, job og dating – Hvad man
gør, når planen slår fejl, s. 42

Hvordan ved jeg, om jeg har
et vidnesbyrd? s. 54, 66, 68

© 2010 SANDRA B. RAST, MÅ IKKE KOPIERES

Vagtelmiraklet, Sandra B. Rast

I 1846 blev de sidste sidste dages hellige drevet ud af Nauwoo i Illinois. De fleste af dem var fattige, syge eller gamle. Med få hjælpemidler, blev de færget over Mississippifloden og slog midlertidigt lejr. Midt i al lidelsen, fløj og faldt hundredvis af vagtler ned i lejren. De var så tamme, at de forsultne hellige kunne fange dem med hænderne og få den fornødne føde.

Liahona, juli 2012

BUDSKABER

- 4 Budskab fra Det Første Præsidentskab: *Altid i midten***
Præsident Dieter F. Uchtdorf
- 7 Besøgsbudskabet: *Vi viser, at vi er disciple gennem kærlighed og tjeneste***

ARTIKLER

- 16 Styrken ved vor arv**
Ældste L. Tom Perry
Ligesom pionererne fik ørkenen til at blomstre som en rosegård, kan vores tilværelse forbedres, hvis vi følger deres værdier og traditioner.
- 20 Forstå vore pagter med Gud: Et overblik over vore vigtigste løfter**
Hvad har vi lovet vor himmelske Fader? Hvad lover han os?

- 24 Informationstjenesten: *Forbind Kirken og samfundet***
Philip M. Volmar
De lokale informationsråd hjælper Kirken med at skabe positive forhold til samfundet, medierne og andre trosretninger.
- 35 Gå fremtiden i møde med håb**
Ældste José A. Teixeira
På trods af tabet af alle sine jordiske ejendele, var bror Grilo optimistisk og fuld af håb for fremtiden.

FASTE ARTIKLER

- 8 Noter fra aprilkonferencen**
- 10 Vi taler om Kristus: En flod af fred**
Lanise Heaton
- 12 Tjeneste i Kirken: Lektionen findes i eleven**
Russell T. Osguthorpe

- 30 Vores hjem og familie: *Giv aldrig op***
Al og Eva Fry
- 38 Sidste dages hellige røster**
- 74 Kirkenyt**
- 79 Forslag til familieaften**
- 80 Til vi ses: *Uplettet af verdenen***
Julie Thompson

PÅ OMSLAGET

Forsiden: Fotoillustration: Christina Smith.
Bagsiden: Foto: Robert Casey.

Note: *Liahona* indeholdt i juni 2012 et foto af en ung mand, der sagde nej til en professionel rugbykontrakt for at tjene på fuldtidsmission. Hans officielle holdtrøje var påtrykt kommercielle logoer fra forskellige firmaer, hvilket er helt almindeligt. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige støtter eller anbefaler ikke disse firmaer eller de produkter og tjenester, som de står for.

42

42 Når gode planer ikke virker

Stephanie J. Burns

Unge voksne opdager på deres vej gennem livet, at noget, der ligner blindgyder, alligevel leder til den rette destination.

Se om du kan finde den Liahona, som er gemt i dette nummer. Vink: Vend et nyt blad.

46 Vigtigheden af præstedømmevelsignelser

Ældste Dallin H. Oaks

Præstedømmevelsignelser vil hjælpe jer til at overvinde forhindringer på vejen til evigt liv.

49 Plakat: Vidnesbyrd

50 Bønnens styrke

Paul VanDenBerghe

Når de føler sig overvældede, holder teenagere fra den Filippinske ø Cebu hovedet »oven vande« gennem bøn.

53 Fra missionsmarken: Et løfte og en bøn

Pablo Mireles Betts

54 Hvad er det rene vidnesbyrd?

Elyse Alexandria Holmes

At få et vidnesbyrd kan synes som et puslespil, men ved at lægge en brik ad gangen, vil I komme til kundskab om evangeliets sandhed.

58 Spil for galleriet for publikum

Brittany Thompson

Mit liv var rent skuespil, indtil jeg besluttede at skifte rolle.

66

59 En venlig hvisken

Deborah Moore

Hvad gør James, når bollen fra skolen kommer på besøg i kirken?

61 Særlige vidner: De tidlige pionerer levede for længe siden. Hvad kan jeg lære af dem?

Ældste L. Tom Perry

62 At skabe historie

Chad E. Phares

Soma, Eszter og Kata forsøger at være gode eksempler for Kirken i Ungarn.

64 Få Primary hjem: Jeg vælger det rette ved at efterleve evangeliets principper

66 Thomas' vidnesbyrd

Joshua J. Perkey

Før Thomas kan dele sit vidnesbyrd, må han først lære, hvad et vidnesbyrd er.

68 Et voksende vidnesbyrd

Få dit eget vidnesbyrd til at vokse én sandhed ad gangen.

69 Vores side

70 Til mindre børn

58

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Redaktør: Paul B. Pieper

Vejledere: Keith R. Edwards, Christoffel Golden jun.,
Per G. Malm

Adm. direktør: David L. Frischknecht

Redaktionel leder: Vincent A. Vaughn

Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Chefredaktør: R. Val Johnson

Vicechefredaktører: Jenifer L. Greenwood,
Adam C. Olson

Redaktører: Susan Barrett, Ryan Carr

Redaktion: Brittany Beattie, David A. Edwards, Matthew D.
Flitton, LaRene Porter Gaunt, Carrie Kasten, Jennifer Maddy,
Lia McClanahan, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J.
Odekirik, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough,
Paul VanDenBerghe, Marissa A. Widdison, Melissa Zenteno

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Scott Van Kampen

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Chefdesignere: C. Kimball Bott, Colleen Hinckley,

Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy

Produktionsmedarbejdere: Collette Nebeker Aune,

Connie Bowthorpe Bridge, Howard G. Brown, Julie

Burdett, Bryan W. Gygi, Kathleen Howard, Denise Kirby,

Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Prepress: Jeff L. Martin

Trykchef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Evan Larsen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division,
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg.

Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51

Kirkenyt: Mie Dalsgaard

Distribution

Jesu Kristi Kirke af Sista Dagens Heliga, MOS, Sveagatan 8 A,
441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved
henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rctestholm@ldschurch.org

Abonnementspris: DKK 55 pr. år (Grønland DKK 27,50).

Betaling: Online: store.lds.org; eller girokonto: 653-2136.

**Indsend manuskripter og spørgsmål til Liahona, online
på liahona.lds.org; med post til Liahona, Rm. 2420, 50
East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA;
eller med e-mail til liahona@ldschurch.org**

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas«
eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama,
bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk,
fiji, finsk, fransk, græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk,
islandsk, italiensk, japansk, kinesisk, kinesisk (forenklet),
kiribati, koreansk, kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk,
marshallesisk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk,
rumænsk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk,
tagalog, tahitiansk, thai, tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk,
ungarsk, urdu og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer
fra sprog til sprog).

© 2012 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.
Printed in the United States of America.

Tekst og billedmateriale i Liahona kan kopieres til lejlighedsvis,
ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Billedmateriale må
ikke kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse står
restriktioner. Spørgsmål skal rettes til Intellectual Property
Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150,
USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org

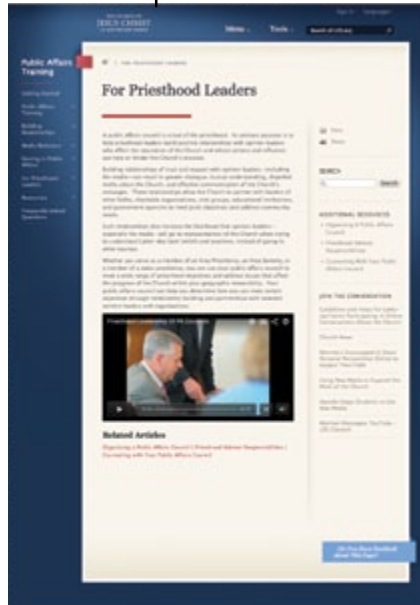
For readers in the United States and Canada:

July 2012 Vol. 161 No. 7. LIAHONA (USPS 311)

Danish (ISSN 522-9165) is published monthly by The Church
of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple,
Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00
per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals
Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice
required for change of address. Include address label from a
recent issue; old and new address *must* be included. Send
USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution
Center at address below. Subscription help line: 1-800-
537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American
Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information:
Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

Mere på nettet Liahona.lds.org

FOR VOKSNE

Præstedømmeledere rækker ud til lokale samfund gennem Kirkens informationsråd (se s. 24). I kan læse mere om denne indsats på publicaffairs.lds.org (på engelsk).

FOR DE UNGE

Besøg youth.lds.org for at få gratis musikdownload, inspirerende videoer og artikler om standarderne i *Til styrke for de unge*.

FOR BØRN

Mød Soma, Eszter og Kata fra Budapest i Ungarn på s. 62. Se flere billeder af dem på liahona.lds.org.

EMNER I DETTE NUMMER

Tallene angiver artiklens første side.

Besøgsundervisning, 7	Modgang, 35
Bøn, 38, 50, 64	Mormons Bog, 38, 53
Død, 10	Ordinancer, 20
Familien, 16, 30, 41	Pagter, 20
Faste, 64	Person, 58
Forberedelse, 4	Pionerer, 16, 61
Generalkonferrence, 8	Præstedømme, 46
Helligånden, 12	Templer, 80
Håb, 35, 42	Tilgivelse, 38
Informationstjenesten, 24	Tjeneste, 7, 24, 80
Jesus Kristus, 10	Tro, 35, 42
Konvertering, 30	Undervisning, 12
Lydighed, 42	Velsignelser, 46
Læring, 12	Venlighed, 59
Missionering, 4, 24, 38, 53	Vidnesbyrd, 30, 40, 49, 54, 66
	Ægteskab, 30
	Ærlighed, 70

PÅ DIT EGET SPROG

Liahona og andre kirkematerialer er tilgængelige på mange sprog på www.languages.lds.org.

**Præsident
Dieter F. Uchtdorf**

Andenrådgiver i Det
Første Præsidentskab

ALTID I midten

Imange kalendere verden over markerer juli midten af året. Hvor man ofte fejrer og minder begyndelsen og slutningen på noget, går midten ofte ubemærket hen.

Begyndelser er en tid, hvor man træffer beslutninger, planlægger og har mængder af energi. Slutninger er en tid, hvor man gearer ned, og det kan omfatte følelser af fuldendelse eller tab. Men med det rette perspektiv, kan det at se os selv som værende *i midten* af noget, hjælpe os til ikke blot at forstå livet lidt bedre, men også til at leve det lidt mere meningsfyldt.

Midten af missionering

Når jeg taler til vore unge missionærer, fortæller jeg dem ofte, at de er i midten af deres mission. Uanset om de ankom dagen før eller skal hjem dagen efter, beder jeg dem om altid at se sig selv som værende i midten.

Nye missionærer føler sig muligvis for uerfarne til at kunne være effektive, så de udskyder derfor at tale eller at handle med selvtillid og frimodighed. Erfarne missionærer, som er ved at afslutte deres mission, føler sig måske kede af, at deres mission er ved at slutte, eller de skruer måske ned for tempoet og tænker over, hvad de vil lave efter deres mission.

Uanset under hvilke omstændigheder eller hvor de tjener, så er sandheden den, at Herrens missionærer dagligt sår utallige frø af gode tidender. Hvis de altid tænker

på sig selv som værende i midten af deres mission, giver det disse Herrens trofaste repræsentanter mod og energi. Som det er for fuldtidsmissionærer, således er det for os alle.

Vi er altid i midten

Dette skift af perspektiv er mere end blot et simpelt tanketrick. Der er en storslået sandhed bag ideen om, at vi altid er i midten. Hvis vi ser på vores placering på et kort, fristes vi til at sige, at vi befinder os ved begyndelsen. Men hvis vi ser bedre efter, så uanset hvor vi befinder os, er vi altid i midten af et større sted.

Som det er med sted, således er det med tid. Vi føler måske, at vi befinder os ved begyndelsen eller slutningen af vores liv, men når vi ser, hvor vi befinder os med evigheden som baggrund – når det går op for os, at vores ånd har eksisteret længere end det er målbart, og at vores sjæl, takket være Jesu Kristi fuldkomne offer og forsoning – vil eksistere i evigheder, vil vi erkende, at vi i sandhed befinder os i midten.

For nyligt følte jeg mig tilskyndet til at udskifte mine forældres gravsten. Tiden havde sat sine tydelige spor på graven, og jeg følte, at en ny gravsten ville være mere passende over for deres eksemplariske liv. Da jeg så på fødsels- og dødsdatoerne på gravstenen, der var forbundet af den sædvanlige bindestreg, fyldte dette lille symbol

over en hel levetid pludseligt mine tanker og hjerte med en overflod af vidunderlige minder. Hver enkelt af de skattede minder afspejlede en tid i midten af mine forældres liv og i midten af mit liv.

Uanset alder og sted, så befinder vi os altid i midten, når der sker noget i vores liv. Og desuden vil vi for evigt være i midten.

Håbet ved at være i midten

Jo, der vil livet igennem være stunder med begyndelser og slutninger, men disse er kun markører på vores vej i den store midte af vores evige liv. Hvad enten vi er ved begyndelsen eller slutningen, hvad enten vi er unge eller gamle, så kan Herren bruge os i sit formål, hvis vi blot tilsidesætter de tanker, der begrænser vores evne til at tjene, og tillader at hans vilje former vores liv.

Salmisten siger: »Denne dag har Herren skabt, lad os juble og glæde os på den« (Sl 118:24). Amulek minder os om, at »dette liv er tiden for menneskene at berede sig til at møde Gud; ja, se *dette livs dag* er dagen for menneskene at udføre deres arbejde« (Alma 34:32, fremhævelse tilføjet). Og en digter har sagt: »Evheden – skabes af nu'er.«¹

Altid at være i midten betyder, at spillet aldrig er slut, håbet er aldrig ude, og et nederlag er aldrig endeligt. For uanset hvor vi er, eller hvad vore omstændigheder er, så ligger der en evighed af begyndelser og en evighed af slutninger foran os.

Vi er altid i midten. ■

NOTE

1. Emily Dickinson, »Forever – is composed of Nows«, i *The Complete Poems of Emily Dickinson*, ed. Thomas H. Johnson, 1960, s. 624.

UNDERVISNING UD FRA DETTE BUDSKAB

Overvej at drøfte med familien, hvordan de »altid er i midten,« selv hvis de befinder sig ved begyndelsen eller slutningen af noget. Anspor dem til at yde deres bedste i deres aktuelle aktiviteter, og ikke at dvæle ved fortiden eller vente på den næste aktivitet eller projekt. I kan foreslå, at de som familie vælger én ting, de kan gøre for at anvende dette råd og sætter en dato for, hvornår de ønsker at have fuldført deres mål.

I midten af jeres forberedelser til en mission

Præsident Uchtdorf beder missionærerne om at tænke på sig selv som værende i midten af deres mission. I kan også anvende dette forslag i jeres missionsforberedelser: Uanset om I er 12 eller 18 år, kan I forberede jer til at tjene en mission.

Hvilke ting kan I gøre »i midten« af jeres missionsforberedelser?

- Vær altid værdige til at komme i templet.
- Lær at genkende Helligåndens tilskyndelser ved at nedskrive jeres tilskyndelser og handle på dem.
- Bed for missionærerne.
- Spørg missionærerne i jeres område om, hvad de anbefaler, at I gør, for at forberede jer på at tjene en mission.
- Lær at strukturere jeres tid effektivt og inkluder vigtige aktiviteter såsom tjeneste, skriftstudium og skrive dagbog.
- Fortæl i en samtale med et familiemedlem om et skriftsted, der for nylig inspirerede jer. Forklar, hvad I tænker om skriftstedet.
- Spørg jeres venner om deres religion, og hvad de tror på. Vær villige til at fortælle om jeres tro. Invitér dem med i kirke eller til aktiviteter.

Når I indser, at I befinder jer i midten af jeres missionsforberedelser, kan I leve på en sådan måde, at I bliver mere værdige til Herrens tillid og Åndens følgeskab.

Enhver kan gøre noget nu

1. Præsident Uchtdorf lærer os, at uanset hvor gammel du er, så kan du gøre noget for at hjælpe andre. Skriv dine gaver eller evner ned i din dagbog eller på et stykke papir. Spørg dine forældre, hvad de mener dine gaver er.
2. Beslut hvordan du kan bruge dine gaver til at hjælpe andre i situationerne herunder.

3. Skriv sidst på din liste over gaver en måde, hvorpå du kan bruge de gaver til at hjælpe andre i denne uge.

Gennemgå dette materiale under bøn og drøft det behørigt med de søstre, du besøger. Anvend spørgsmålene som en hjælp til at styrke dine søstre og gøre Hjælpeforeningen til en aktiv del af dit eget liv.

Tro, Familie,
Tjeneste

Vi viser, at vi er disciple gennem kærlighed og tjeneste

Gennem hele sit jordiske liv, viste Jesus Kristus sin kærlighed til andre ved at tjene dem. »Deraf kan alle vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden« (Joh 13:35). Han var forbilledet og ønsker, at vi skal »bistå dem, der står i behov for [vores] bistand« (Mosi 4:16). Han kalder på sine disciple for at arbejde sammen med ham i sin tjenestegerning ved at give dem mulighed for at tjene andre og blive mere som han.¹

Vores tjeneste som besøgs-lærere, vil være mere lig vor Frelser's tjenestegerning, når vi viser vores kærlighed over for dem vi besøger, ved at gøre følgende²:

- Husker deres navne og navnene på deres familiemedlemmer og lærer dem at kende.
- Elsker dem uden at dømme dem.
- Våger over dem og styrker deres tro »en efter en,« ligesom Frelseren gjorde (3 Ne 11:15).
- Knytter et oprigtigt venskab med dem og besøger dem i deres hjem og andre steder.
- Vis omsorg for hver enkelt søster. Husk fødselsdage, skoleafslutninger, bryllupper, dåb eller andre begivenheder, der er vigtige for hende.

- Ræk ud til nye og mindre aktive medlemmer.
- Ræk ud til de ensomme eller dem, der har behov for trøst.

Fra skrifterne

3 Ne 11; Moro 6:4; L&P 20:47

NOTER

1. Se *Døtre i mit rige: Hjælpeforeningens historie og virke*, 2011, s. 105.
2. Se *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 3.2.3.
3. *Døtre i mit rige*, s. 3.
4. *Døtre i mit rige*, s. 6.

Fra vores historie

»Det Nye Testamente indeholder beretninger om kvinder, både navngivne og unavngivne, som udøvede tro på Jesus Kristus ... Disse kvinder blev eksemplariske disciple ... [De] rejste sammen med Jesus og hans tolv apostle. De gav af deres ejendele for at bistå ham i hans tjenestegerning. Efter hans død og opstandelse fortsatte [de] med at være trofaste disciple.«³

Paulus skrev om en kvinde ved navn Føbe, som var »menighedstjener« (Rom 16:1). Han bad folket om at »[hjælpe] hende med alt, hvad hun kan få brug for fra jer: Hun har selv stået mange bi« (Rom 16:2). »Den slags tjeneste, som Føbe og andre storartede kvinder i Det Nye Testamente ydede, yder Hjælpeforeningens medlemmer fortsat i dag – ledere, besøgs-lærere, mødre og andre – som støtter eller hjælper mange.«⁴

Hvad kan jeg gøre?

1. Øger jeg min evne til at drage omsorg over for andre?
2. Hvad gør jeg for at sikre mig, at de søstre jeg våger over, ved at jeg holder af dem?

Noter fra aprilkonferencen

»Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt . . . hvad enten det er ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det er det samme« (L&P 1:38).

Når I gennemgår aprilkonferencen 2012, kan I bruge disse sider (og noter til konferencer i fremtidige numre) til hjælp i jeres studium og anvendelse af den nylige undervisning fra de levende profeter og apostle og andre kirkeledere.

HISTORIER FRA KONFERENCEN

Præstedømmets kraft

I begyndelsen af 1944 under anden verdenskrig fandt en begivenhed sted, som involverede præstedømmet [og] blev gengivet af en journalist – der ikke var medlem af Kirken – som arbejdede for en avis i Hawaii ... han og andre journalister befandt sig i den anden bølge bag marinesoldaterne på atollen Kwajalein. Da de nærmede sig stranden, bemærkede de en ung marinesoldat, som flød i vandet med ansigtet nedad og tydeligvis var hårdt såret. Det lave vand omkring ham var farvet rødt af hans blod. Og derpå lagde de mærke til en anden marinesoldat på vej hen til sin sårede kammerat. Den anden marinesoldat var også såret. Hans venstre arm hang livløst ned langs siden. Han løftede hovedet på ham, der flød rundt i vandet, for at forhindre ham i at drukne. Med panik i stemmen råbte han på hjælp. Journalisterne så på knægten, som han hjalp og råbte tilbage: »Unge mand, ingen kan gøre noget for den knægt.«

»Så så jeg noget, som jeg aldrig havde set før,« skrev journalisten. Denne knægt, som selv var hårdt såret, kæmpede sig op på stranden med sin soldaterkammerats tilsyneladende livløse krop. Han »lagde sin kammerats hoved på sit knæ knæ ... Hvilket syn – to dødeligt sårede knægte – begge ... rene og pæne unge mænd, selv i denne håbløse situation. Og den ene dreng bøjede hovedet hen over den anden og sagde: »Jeg befaler dig, i Jesu Kristi navn og med præstedømmets magt at forblive i live, indtil jeg kan hente lægehjælp.« Journalisten afsluttede sin artikel således: »Vi tre [de to marinesoldater og jeg] er her på hospitalet. Lægerne ved ikke [hvordan de overlevede], men det ved jeg.«

Præsident Thomas S. Monson, »Villig og værdig til at tjene«, *Liahona*, maj 2012, s. 67, 68.

Spørgsmål til overvejelse

- Hvilke velsignelser modtager sidste dages hellige gennem præstedømmets kraft?
- Hvordan er tro og præstedømmet forbundet – for præstedømmebærere og for modtagere af velsignelser?

Overvej at nedskrive dine tanker i din dagbog eller drøft dem med andre.

Fleere hjælpekilder om dette emne: »Priesthood« i Study by Topic på LDS.org; Julie B. Beck, »Velsignelser, som udøses over os«, *Liahona*, maj 2006, s. 11-13; *Evangeliske principper*, 2009, »Præstedømmet«, s. 67-70.

Hvis I vil læse, se eller lytte til generalkonferencens taler, så besøg conference.lds.org.

GLIMT AF KIRKEN

Medlemstal (2011)	14.441.346
Stave og distrikter	3.554
Menigheder	28.784
Missioner	340
Fuldtidsmissionærer	55.410
Kirketjenestemissionærer	22.299
Nyomvendte døbt	281.312
Fungerende templer	136

STUDIEHJØRNE

Drag paralleller: Familien

Nogle af de vigtigste emner blev behandlet af mere end en generalkonferencetaler. Her er, hvad fire talere sagde om familier. Forsøg at se efter andre paralleller, når du studerer konferencetalerne.

- »Ægtemænd og hustruer bør forstå, at deres primære kald – et kald, de aldrig afløses fra – handler om hinanden og dernæst om deres børn.«¹—Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum
- »Vi er nødt til at gøre alt i den rigtige rækkefølge! Ægteskab først og så familie. For mange i verden har glemt denne naturlige rækkefølge og tror, at de kan ændre eller lave den helt om.«²—Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum
- »Vi ved, at familieskriftstudium og familieaften ikke altid forløber som ønsket. Mist ikke modet på grund af de udfordringer, som I møder.«³—Ældste Quentin L. Cook fra De Tolv Apostles Kvorum
- »At lære vore børn at forstå er mere end blot at videregive information. Det er at hjælpe vore børn til at få læren ind i hjertet.«⁴—Cheryl A. Esplin, andenrådgiver i Primarys hovedpræsidentskab

NOTER

1. Boyd K. Packer, »Og en lille dreng vogter dem«, *Liahona*, maj 2012, s. 8.
2. M. Russell Ballard, »Så den fortabte må blive fundet«, *Liahona*, maj 2012, s. 100.
3. Quentin L. Cook, »I harmoni med troens musik«, *Liahona*, maj 2012, s. 44.
4. Cheryl A. Esplin, »Lær vore børn at forstå«, *Liahona*, maj 2012, s. 10.

Profetisk løfte

»Når vi tager hjem fra denne conference, nedkalder jeg himlens velsignelser over hver enkelt ... Må I overveje de sandheder, I har hørt, og må de hjælpe jer til at blive endnu bedre, end I var, da konferencen begyndte.«

Præsident Thomas S. Monson,
»Vi afslutter nu denne conference«, *Liahona*, maj 2012, s. 116.

OG SELV OM HAN IKKE GØR DET

»De trofaste er heller ikke helt immune over for klodens udfald. Derfor er Shadraks, Meshaks og Abed-Negos modige holdning bestemt værd at tillægge sig. De vidste, at Gud kunne udfri dem. »Og selv om han ikke gør det,« svor de, så ville de alligevel tjene Gud (se Dan 3:16-18).«

Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum, i »Omsluttet af hans kærligheds arme«, *Liahona*, nov. 2002, s. 16.

EN FLOD AF fred

Trods min sorg, gik jeg fremad i tro og håb i vor himmelske Fader og Jesus Kristus.

Lanise Heaton

Den dag vi mistede vores ældste søn i en ulykke, åbnede tabet et stort smertende sår i min sjæl. Jeg vidste dog, at jeg kunne stole på Frelserens forsonende kraft til at hjælpe mig med at bære denne tunge byrde af sorg og smerte. Min mand og jeg bad vore hjemmelærere om at give os en velsignelse hver. Vi vidste, at en styrke udover vor egen, ville komme. Vor Frelser har lovet, at han ikke vil efterlade os faderløse (se Joh 14:18). Jeg har med et jerngreb klamret mig til det løfte og vidner om, at han ikke efterlader os.

Esajas belærer os om, at han var »en lidelsernes mand, kendt med sygdom« (Es 53:3). Hvis nogen kunne bistå os, så vidste jeg, at han kunne på et meget personligt plan. Dog vidste jeg også, at hvis han straks tog sorgen fra os, ville der ingen udvikling være,

ingen spire til ny forståelse.

Til trods for den store hjertesorg, så har jeg oplevet en konstant underliggende flod af fred, der flyder fra Frelseren (se 1 Ne 20:18). I særlige svære stunder, dage eller endda uger, har hans fred borttaget min bedrøvelse. Jeg skulle blot spørge om det. Vor himmelske Fader ønsker ikke, at vi skal gå gennem jordelivet alene.

Når jeg reflekterer over ulykken, der frarøvede mig min søns liv, kommer en beretning fra Det Gamle Testamente, til mig:

»Så kan vores Gud, som vi dyrker, redde os. Han kan redde os ud af ovnen med flammende ild og ud af din magt, konge.

»Og selv om han ikke gør det, skal du vide, konge, at vi ikke vil dyrke din gud« (Dan 3:17-18, fremhævelse tilføjet).

Den vigtige del er »Og selv om han

ikke gør det.« Vi må have tro, lige meget hvad der sker. Vor himmelske Fader kunne have sendt engle, der fjernede min søn fra farer, men det gjorde han ikke. Han vidste, hvad det ville kræve at helliggøre os, så vi kan være beredte til at komme hjem til ham. Alt skal nok gå i sidste ende. Men det betyder dog ikke, at vi aldrig vil sørge eller græde igen. Vores sorg er et resultat af vores kærlighed, men vores hjerte behøver ikke at bekymre sig.

Den største gave vi kan give til dem på begge sider af sløret, er at gå fremad i tro og håb til vor himmelske Fader og Jesus Kristus, selv om tårerne løber ned ad vore kinder ved hvert skridt vi tager. For vi bliver lovet, at »graven ingen sejr [har] og dødens brod er opslugt i Kristus« (Mosi 16:8). En dag tørrer Gud Herren »tårerne af hvert ansigt« (Es 25:8). ■

HVORDAN HÅNTERER VI SORG?

Ældste Joseph B. Wirthlin (1917-2008) fra De Tolv Apostles Kvorum, tog dette spørgsmål op i sin tale ved oktoberkonferencen i 2006:

»Jeg tror, at af alle dage, siden denne verdens historie begyndte, var denne fredag, hvor Frelseren blev korsfæstet, den mest dystre.

Men denne dommedag varede ikke ved.

Fortvivlelsen varede ikke ved, for om søndagen sprængte den opstandne Herre dødens bånd. Han opstod fra graven og viste sig i storslået triumf som hele menneskehedens Frelser.

Og på et øjeblik blev øjnene, der havde været fyldt med endeløse tårer, tørre. Læberne, der i fortvivlelse og sorg havde hvisket bønner, fyldte nu luften med vidunderlig lovprisning, for Jesus Kristus, den levende Guds Søn, stod foran dem som førstegrøden af opstandelsen som beviset på, at døden blot er begyndelsen til en ny og vidunderlig tilværelse ...

På grund af verdens Frelseres liv og evige offer, bliver vi genforenet med dem, vi har holdt af.«

»Det bliver søndag igen«, *Liahona* nov. 2006, s. 30.

Overvej til en kommende familieaften at drøfte døden, opstandelsen og frelsesplanen. Se fx 2 Ne 9 og Alma 11-12.

Russell T. Osguthorpe
Søndagsskolens
hovedpræsident

LEKTIONEN FINDES I ELEVEN

Når vi anerkender hver enkelt elevs pragtfulde potentiale, begynder vi at se, som Gud ser.

På en kirkeopgave i Cusco i Peru deltog min hustru og jeg i et kombineret møde for Hjælpeforeningen og Det Melkisedekske Præstedømme. Underviseren den dag, var underviseren fra seniorklassen. På grund af nogle planlægningsmæssige anliggender under de første to møder, var der kun 20 minutter tilbage, hvor underviseren kunne undervise i sin forberedte lektion.

Han lagde ud med at bede alle, der var blevet omvendt til Kirken inden for de sidste to år, om at rejse sig op. Fem medlemmer rejste sig. Han skrev tallet 5 på tavlen og sagde: »Brødre og søstre, det er vidunderligt, at vi har disse 5 medlemmer hos os, som for nylig har tilsluttet sig Kirken. Det eneste problem er, at vi i løbet af de sidste to år døbte 16 nye medlemmer i denne menighed.»

Han skrev så tallet 16 ved siden af 5-tallet og med stor iver spurgte han: »Så, brødre og søstre, hvad skal vi gøre?»

En søster rakte hånden i vejret og

sagde: »Vi må ud og finde dem og få dem tilbage.«

Underviseren var enig og skrev ordet *redde* på tavlen. »Vi har 11 nye medlemmer, vi skal bringe tilbage,« svarede han.

Han læste så et citat af præsident Thomas S. Monson om vigtigheden af at redde. Han læste også fra Det Nye Testamente om, hvordan Frelseren gik ud efter det mistede får (se Luk 15:6). Han spurgte så: »Hvordan får vi dem så tilbage?»

Hænderne fløj i vejret, og han spurgte så det ene medlem efter det andet. Deltagerne havde forslag til, hvordan de som menighedsfamilie eller som enkeltpersoner, kunne arbejde sammen om at hjælpe nylig omvendte tilbage til Kirken. Så spurgte underviseren: »Hvis I gik ned ad gaden og så en mand på den anden side af gaden, som I genkendte som en af disse nylig omvendte, hvad ville I så gøre?» Et medlem sagde: »Så ville jeg gå over gaden og hilse på ham. Jeg ville fortælle ham,

hvor meget vi havde brug for, at han vendte tilbage, og hvor ivrige vi er efter, at han skal slutte sig til os igen.«

Under mødet var andre enige og kom med supplerende specifikke forslag til, hvordan man kunne hjælpe disse medlemmer. Der var en begejstring i lokalet, en beslutsomhed om at gøre det, der var nødvendigt for at hjælpe disse nylig døbte medlemmer med at finde deres vej tilbage til at fuld aktivitet.

Min hustru og jeg forlod denne klasse med et fornyet ønske om selv at gøre noget for at hjælpe nogen til at vende aktivt tilbage til Kirken. Jeg tror ethvert medlem, der deltog i det møde, gik hjem med den følelse. Efter den oplevelse, spurgte jeg mig selv: Hvad var det, der gjorde den korte lektion så effektiv? Hvorfor forlod alle mødet med en så motiveret følelse om at leve evangeliet mere fuldt ud?

Mens jeg reflekterede over disse to spørgsmål, fandt jeg frem til fire principper, der gjorde lektionen til så lærerig en oplevelse:

1. Omvendelse er målet.
2. Kærlighed er motivet.
3. Læren er nøglen.
4. Ånden er underviseren.

Omvendelse er målet.

Frem for at forsøge at »påfylde« klassedeltagerne med information,« som præsident Monson har sagt, at vi *ikke* skal gøre, forsøgte denne underviser »at inspirere den enkelte til at grunde over, indleve sig i og så gøre noget for at efterleve evangeliets principper.«¹

Kort sagt, var denne undervisers mål at hjælpe klassedeltagerne til at gøre noget, de måske ikke ville have gjort, hvis ikke de havde deltaget i klassen. Og den *gøren* havde til formål at hjælpe hver person med at

blive en sand discipel af vor Frelser.

Formålet med denne form for undervisning er *omvendelse*. Ordet *omvendelse* betyder helt enkelt at vende sig i en ny retning, at tage en ny adfærd til sig. Omvendelse – det at blive en sand discipel – er ikke en enkeltstående begivenhed, men derimod en livslang proces.² Under dette møde, havde medlemmernes *gøren* ikke blot til formål at hjælpe medlemmerne selv, men også de forholdsvis nye medlemmer, som de ville prøve at hjælpe tilbage til aktivitet igen. Hver eneste gang vi lever et evangelisk princip mere fuldt ud, så bliver en anden, enten direkte eller indirekte, velsignet. Af denne årsag er evangelisk læring og undervisning enestående. I stedet for blot at lede til

Kærlighed hjælper os som undervisere at undervise, som Frelseren ville have undervist, havde han været i klassen.

tilegnelse af kundskab, leder evangelisk læring til personlig omvendelse.

Kærlighed er motivet

Mens jeg deltog i mødet i Peru, kunne jeg ikke alene fornemme den kærlighed underviseren havde til de tilstedeværende, men også til de nye medlemmer, som han opfordrede klassesdeltagerne til at aktivere. Kærligheden syntes at brede sig i lokalet – fra underviser til klassesdeltager, fra klassesdeltager til underviser, fra klassesdeltager til klassesdeltager og fra klassesdeltager til de nylig omvendte.

Kærlighed hjælper os som undervisere til at undervise, som Frelseren ville have undervist, havde han været i klassen. Sandelig, »kærligheden tilskynder os til at forberede os og undervise anderledes.«³

Når en undervisers motiv er at gennemgå alt materiale i lektionen, fokuserer han på indhold frem for behov hos de enkelte klassesdeltagere. Underviseren fra Peru syntes ikke at have behovet for at *gennemgå* alt. Han ønskede blot at inspirere klassesdeltagerne til at række ud i kærlighed til deres brødre og søstre. Kærlighed til Herren og til hinanden udgjorde drivkraften. Kærlighed er motivet. Når kærlighed er vores motiv, vil Herren give os styrke til at opnå hans hensigter med at hjælpe hans børn. Han vil inspirere med, *hvad* vi som undervisere bør sige, og *hvordan* vi bør sige det.

Læren er nøglen

Underviseren fra Peru læste ikke op fra lærerhæftet, mens han underviste. Jeg er overbevist om, at han brugte lærerhæftet eller konferencetaler i sin

Evangelisk læring og undervisning handler ikke om at mestre fakta; det handler om at mestre det at være discipel.

forberedelse, men da han underviste, underviste han ud fra skrifterne. Han genfortalte lignelsen om det mistede får og citerede følgende vers: »Og når du engang vender om, så styrk dine brødre« (Luk 22:32). Han delte præsident Monsons opfordring til alle Kirkens medlemmer om at redde dem, der var faret vild. Lektionens centrale lære var tro og næstekærlighed. Medlemmerne havde brug for stor nok tro til at handle, og de havde brug for at handle ud fra kærlighed.

Når der undervises i lærdommene fra Jesu Kristi gengivne evangelium med klarhed og overbevisning, vil Herren styrke både klassesdeltagere og undervisere. Jo mere klassesdeltagerne bidrog med forslag til at række ud mod deres mindre aktive brødre og

søstre, jo tættere følte alle sig på Frelseren, som konstant rakte ud til andre i løbet af hans jordiske tjenestegering. Lærdomme er nøglen til effektiv evangelisk læring og undervisning. Det åbner hjerter. Det åbner sind. Det åbner for, at Guds Ånd kan inspirere og opbygge enhver, der er til stede.

Ånden er underviseren

Gode evangeliske undervisere erkender, at de faktisk slet ikke er undervisere. Evangeliet læres gennem Ånden. Uden Ånden kan undervisning af evangeliske sandheder ikke lede til læring (se L&P 42:14). Jo mere underviseren opfordrer til at handle, desto mere vil Ånden være til stede under lektionen. Underviseren fra Peru gav en inspireret opfordring. Da klassesdeltagerne så kom med forslag, tiltog følelsen af Ånden og styrkede alle.

Underviseren forsøgte ikke at *dække* hele lektionen. I stedet forsøgte han at *afdække* den lektion, der allerede fandtes i eleven. Ved gennem Åndens kraft at opfordre klassesdeltagerne, hjalp underviseren deltagerne til at opdage deres eget ønske om at handle – at række ud i kærlighed til deres brødre og søstre. Efterhånden som deltagerne delte deres idéer, inspirerede de hinanden, fordi de var fælles om at trække på Ånden.

Når vi forsøger at efterleve evangeliet ved at hjælpe dem omkring os, vil Herren inspirere os til, hvad vi bør gøre. Så, hvis vi som undervisere ønsker at have Ånden mere tydeligt til stede i vore klasser, bør vi helt enkelt opfordre klassesdeltagerne til at efterleve et evangelisk princip mere fuldt ud. Når vi forpligter os til at efterleve

et evangelisk princip mere fuldt ud, nærmer vi os Herren og Herren nærmer sig os (se L&P 88:63).

Hver enkelt elevs potentiale

Vi lærer og underviser ikke i evangeliet med det ene formål at opnå kundskab. Vi lærer og underviser i evangeliet for at opnå ophøjelse. Evangelisk læring og undervisning handler ikke om at mestre fakta; det handler om at mestre det at være discipel. Uanset om vi underviser vore egne børn i hjemmet eller underviser medlemmer i menigheden, så bør vi huske på, at den lektion vi forsøger at undervise i, allerede findes i eleven. Vores rolle som forældre eller undervisere er at hjælpe deltageren

til at opdage den lektion, der findes i deres eget hjerte og sind.

Når vi anerkender hver enkelt deltagers pragtfulde potentiale, begynder vi at se, som Gud ser. Så kan vi sige det, han ønsker, vi skal sige, og gøre det, han ønsker, vi bør gøre. Når vi følger denne fremgangsmåde til at lære og undervise på, bliver omvendelse vores mål, kærlighed vores motiv, læren nøglen og Ånden underviseren. Når vi lærer og underviser på denne måde, vil Herren velsigne både deltager og underviser, »så at alle ... må være blevet opbygget af alle« (L&P 88:122). ■

NOTER

1. Thomas S. Monson, i Conference Report, okt. 1970, s. 107.
2. Se Dallin H. Oaks, »En udfordring til at blive«, *Liahona*, jan. 2001, s. 40-43.
3. *Undervisning, den største kaldelse*, 2000, s. 31.

Hvis vi ønsker, at Ånden skal være mere tydeligt til stede i vore klasser, så bør vi helt enkelt opfordre klassedeltagerne til at efterleve et evangelisk princip mere fuldt ud.

HÅNDKÆRREPIONERER, AF MINERVA TEICHERT © IRI, MED TILLADELSE FRA KIRKENS HISTORISKE MUSEUM

**Ældste
L. Tom Perry**
De Tolv
Apostles Kvorum

STYRKEN VED arv VOR

Pionertro er ligeså nødvendig i verden i dag som i nogen anden tidsperiode.

Jeg har altid været begejstret for pionerberetninger. Min bedstemor var vores nabo, da jeg var barn. Da hun var otte år, havde hun vandret det meste af vejen over sletterne. Hun kunne huske så mange pioneroplevelser, at jeg sad tryllebundet i timevis, imens jeg lyttede til hende.

Præsident Brigham Young (1801-1877) har altid været en af mine særlige helte. Hans svar på problemer var enkle, grundlæggende og var til gavn for folket. Jeg forundres af hans ånd og begejstring, da han ledte de hellige vestpå.

Da det blev tydeligt, at omkostningerne ved at flytte nye medlemmer fra Europa til Utah ville være uoverkommelig, kom præsident Young med idéen om, at de skulle bruge

håndkærrer til at krydse sletterne. Præsident Young så straks fordelene, ikke blot ved de økonomiske besparelser, men også de fysiske fordele, der ville være for folket at gå den distance og ankomme i Salt Lake dalen fulde af vigør og livskraft, efter en sådan oplevelse. Han sagde:

»Vi er overbevist om, at et sådant vogntog vil være ethvert vogntog trukket af okser overlegent. De bør have nogle få gode køer, der producerer mælk, nogle få stykker kvæg til at spise og trække vognlæsset og en slagter, om nødvendigt. På denne måde vil gruppernes udgifter, risici, tab og rådvildhed mindskes, og de hellige vil i større grad undslippe situationer med nød, pine og død, som så ofte har lagt så mange af vore brødre og søstre i støvet.

Vi foreslår at sende mænd med tro og erfaring med behørig instrukser til passende udstyrsposter, hvor de kan gennemføre de ovennævnte forslag; lad derfor de hellige, der agter at immigrere i det følgende år forstå, at det forventes, at de går og trækker deres bagage over sletterne, og at de kun på denne måde kan modtage hjælp fra Den vedvarende emigrationsfond.*¹

Pionertro er ligeså nødvendig i verden i dag som i nogen anden tidsperiode. Vi bør kende til den arv. Vi har brug for at undervise om den, vi har brug for at være stolte af den, og vi har brug for at bevare den.

I årene fra 1856 til 1860 lykkedes det et par tusinder af de hellige at gennemfører den 2100 km lange rejse med håndkærre. Deres succesrige rejse blev kun skæmmet af to skæbnesvangre ture, Willies og Martins håndkærrekompagnier, som rejste alt for sent på året til at kunne undgå den tidlige vintersne. Læg igen mærke til præsident Youngs snilde. Ved generalkonferencen i oktober 1856, viede han hele konferencen til at organisere den redningsindsats, der skulle hjælpe disse nødlidende hellige. Og han instruerede brødrene i ikke at vente en uge eller måned, før

de drog af sted. Han ville have flere spande af heste klar til den følgende mandag, som kunne tage ud og lette lidelserne for de hellige, der var fanget i sneen. Og det var præcis det, der skete.

Det første redningshold var på vej den følgende mandag. Beskrivelsen af den store glæde, som Willie-kompagniet oplevede, da de modtog redningsholdet, er rørende. Kaptajn Willie havde efterladt sin lille gruppe, og med en enkelt ledsager var han taget ud for at lede efter redningsholdet.

Historien fortæller: »Om aftenen, på tredjedagen efter kaptajn Willies afrejse og som solen var ved at gå smukt ned bag de fjerntliggende bakker, så vi på et højdedrag lige vest for vores lejr flere overdækkede vogne, der hver blev trukket af fire heste, der kom imod os. Nyheden spredte sig som ild rundt i lejren, og alle, der var i stand til forlade deres senge, samlede sig i *store skarer* for at se dem. Efter få minutter var de tæt nok til, at vi kunne se vores trofaste kaptajn gå foran koretgen. Jubelråb fyldte luften, stærke mænd græd, indtil tårerne løb ned ad deres furede og solbrændte kinder, og

små børn tog del i den lykke, som nogle af dem knap nok forstod og dansede omkring i glæde. Tilbageholdenheden blev tilsidesat til fordel for jublen, og som brødrene kørte ind i lejren, faldt søstrene dem om halsen og overøste dem med kys. Brødrene blev så overvældede, at de for en stund ikke kunne ytre ord, men undertrykte alle udtryk for ... følelser ... i halvkvalt stilhed. Snart blev følelserne dog dæmpet og sådanne håndtryk, sådanne velkomsthilsner og sådanne påkaldelser af Guds velsignelser er sjældent blevet set!«²

Opbyggelse af stærke familier

Ud af den hårdføre pionerbestand, har der udviklet sig traditioner og en arv, der har opbygget stærke familier, som har bidraget med meget til i det vestlige USA og i resten af verden.

For år tilbage var jeg inviteret med til en frokost, der blev holdt af en detailhandler, der annoncerede åbningen af fire butikker i Salt Lake-området. På grund af min erfaring inden for detailbranchen, spurgte jeg direktøren ved bordet, hvordan han fandt modet til at åbne fire butikker på samme tid i et helt nyt markedsområde. Jeg fik et forventeligt svar. Han fortalte, at hans firma havde lavet en demografisk undersøgelse af alle de største storbyområder i USA. Firmaet var interesseret i at vide, i hvilke af disse områder der var størst potentiale for at kunne åbne en detailhandel, der henvendte sig til unge familier. Salt Lake området, destinationen for de tidlige pionerer, rangerede højest i nationen.

Firmaets resultater viste også, at arbejdskraften i Salt Lake-området er kendt for at være ærlig og driftig. Ser I, en pionerarv er stadig tydelig helt ned til den tredje og fjerde generation i området.

Dog blev jeg chokeret over en statistik, der for nylig landede på mit skrivebord. Den fastslog, at kun 7 procent af de børn, der vokser op i dagens USA, kommer fra traditionelle hjem, der består af en udarbejdende far, hjemmegående mor med et eller flere børn.³ Hver dag ser vi konsekvenserne af opløsningen af den traditionelle familie. Der er en alarmende øgning i antallet af voldsramte hustruer, fysisk og seksuelt misbrugte børn, vandalisering i skolerne, kriminalitet blandt teenagere, graviditeter blandt unge ugifte teenagere og ældre mennesker, der bliver gamle uden at være omgivet af deres familie.

Profeterne har sagt, at hjemmet er stedet,

hvor vi kan redde samfundet.⁴ Et godt hjem bliver ikke automatisk skabt ved, at en dreng og pige forelsker sig og bliver gift. Det kræver de selvsamme værdier, der blev udvist i pionerhjemmene – tro, mod, disciplin og dedikation – at få et vellykket ægteskab. Ligesom pionererne fik ørkenen til at blomstre som en rosengård, kan vores tilværelse forbedres, hvis vi følger deres værdier og traditioner. Pionertro er ligeså nødvendig i verden i dag som i enhver anden tidsperiode. Vi har endnu engang brug for at kende til den arv. Vi har brug for at undervise om den, vi har brug for at være stolte af den, og vi har brug for at bevare den.

Vi er meget velsignede. Sikke et ansvar, der følger med vores kundskab og forståelse. Arnold Palmer, en fremragende amerikansk golfspiller, har sagt: »At vinde er ikke alt, men at ville det, er.« Sikken fantastisk udtalelse: »At ville det, er.«

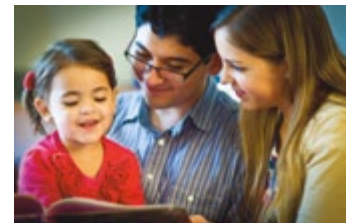
Må Gud skænke os ønsket om at vinde den største af alle de gaver, han har givet sine børn – det evige livs gave. Må Gud velsigne os med at forstå vores potentiale, så vi kan lære, vokse og udvikle en forståelse for vores arv og beslutte os for at bevare disse store gaver, der er blevet givet os, som hans børn. Jeg bærer højtideligt vidnesbyrd om, at Gud lever, at Jesus er Kristus, og at hans vej vil lede os til det evige liv. ■

Fra en tale, der blev holdt på Brigham Young University den 3. august 1980. Hvis du vil læse hele den engelske tekst, så gå ind på speeches.byu.edu.

NOTER

1. Brigham Young, i B.H. Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, 4:85.
2. John Chislett, i *A Comprehensive History of the Church*, 4:93-94.
3. Se Population Reference Bureau, www.prb.org/Articles/2003/TraditionalFamiliesAccountforOnly7PercentofUSHouseholds.aspx. I 1980, hvor denne tale blev holdt, var tallet 13 procent.
4. Se fx Thomas S. Monson, »Himmelske hjem – evige familier«, *Liahona*, juni 2006, s. 66-71; Spencer W. Kimball, »Home: The Place to Save Society,« *Ensign*, jan. 1975, s. 3-10.

Det kræver de selvsamme værdier, der blev udvist i pionerhjemmene – tro, mod, disciplin og dedikation – at få et vellykket ægteskab.

Ligesom pionererne fik ørkenen til at blomstre som en rosengård, kan vores tilværelse forbedres, hvis vi følger deres eksempel.

FORSTÅ VORE pagter MED Gud

ET OVERBLIK
OVER VORE
VIGTIGSTE
LØFTER

» **S**om medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige,« forklarer præsident Thomas S. Monson, »bør vi ære hellige pagter, og det er nødvendigt for vores lykke, at vi er tro mod dem. Jeg taler her blandt andet om dåbspagten, præstedømmets pagt og ægteskabspagten.«¹

I Kirken er en ordinance en hellig og formel gerning udført ved præstedømmets myndighed. Nogle ordinanceer er afgørende for vores frelse. Som en del af disse »frelsende ordinanceer« indgår vi højtidelige pagter med Gud.²

En pagt er et tovejs-løfte, hvor Gud har fastsat betingelserne.³ Når vi indgår en pagt med Gud, lover vi at overholde disse betingelser. Han lover til gengæld os visse velsignelser.

Når vi modtager disse frelsende ordinanceer og holder de tilknyttede pagter, træder Jesu Kristi forsoning i kraft i

vores liv, og vi kan modtage den største velsignelse, som Gud kan give os – evigt liv (se L&P 14:7).

Eftersom det er så afgørende for vores lykke nu og for i sidste ende at modtage evigt liv, er det vigtigt, at vi forstår, hvad vi har lovet vor himmelske Fader. Det følgende er et kort overblik over de pagter, vi indgår i forbindelse med de frelsende ordinanceer, samt forslag til, hvor I kan lære mere.

Dåb og bekræftelse

Dåb ved nedsenkning i vand udført af en, der har myndighed dertil, er den første frelsende ordinance i evangeliet og er nødvendig for, at en person kan blive medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Dåbens uadskillelige ledsager er den bekræftende ordinance – håndspålgelse for Helligåndsgaven.

En pagt er et tovejs-løfte. Gud lover os visse velsignelser til gengæld for, at vi overholder de betingelser, vi accepterede, da vi indgik pagten.

Når vi bliver døbt, indgår vi en pagt om at påtage os Jesu Kristi navn, altid erindre ham og holde hans befalinger. Vi lover også at »tjene ham til enden« (L&P 20:37, se også Mosi 18:8-10).

Til gengæld lover vor himmelske Fader, at hvis vi omvender os fra vore synder, vil vi blive tilgivet (se Alma 7:14) og vil »altid . . . have hans Ånd hos [os]« (L&P 20:77), et løfte der til dels bliver gjort muligt gennem modtagelsen af Helligåndsgaven.

Ordinancerne dåb og bekræftelse er porten, som alle, der søger evigt liv, må gå igennem (se Joh 3:3-5). At ære vores dåbspagt leder til og er en vigtig del af det at indgå pagter, der er forbundet med alle de andre frelsende ordinancer, der findes på vejen til evigt liv (se 2 Ne 31:17-21).

LÆR MERE OM DÅBEN

Se Robert D. Hales, »Dåbens pagt: At være i riget og af riget«, Liahona, jan. 2001, s. 6.

Nadveren

De, der har modtaget de frelsende ordinancer dåb og bekræftelse, tager nadveren hver uge for at forny disse pagter. Mens vi tager brødet og vandet, mindes vi Frelserens offer for os. Desuden overvejer vi de pagter, vi har indgået om at påtage os Jesu Kristi navn, altid at erindre ham og holde hans befalinger. Til gengæld giver Gud os det løfte, at hans Ånd altid må være med os (se L&P 20:77, 79).

Nadverordinancen er en ugentlig mulighed for at forny hellige pagter, der lader os få

del i Frelserens forsonende nåde med den samme åndelige rensende effekt som dåb og bekræftelse.

Kirkeledere har også belært os om, at når vi tager del i nadveren, fornyer vi ikke blot vores dåbspagt, men »alle pagter indgået med Herren.«⁴

LÆR MERE OM NADVEREN

Se Dallin H. Oaks, »Nadvermødet og nadveren«, Liahona, nov. 2008, s. 17.

Præstedømmets ed og pagt

Vor himmelske Fader aflægger ed på (garanterer) at skænke bestemte velsignelser til dem, der holder pagterne forbundet med modtagelsen af præstedømmet.

Når mænd lever værdigt til at modtage Det Aronske og Det Melkisedekske Præstedømme og »højner deres kald«, lover Gud, at de vil blive »helliggjort ved Ånden, således at deres legeme bliver fornyet.« De bliver arvinger til løfterne fremsat til Moses, Aron og Abraham (se L&P 84:33-34).

For at mænd kan komme i templet, er det nødvendigt, at de har Det Melkisedekske Præstedømme. Der kan mænd og kvinder sammen i ægteskabspagten modtage en fylde af præstedømmevelsignelser.

Ved at modtage alle præstedømmets frelsende ordinancer kan alle modtage løftet om »alt det, som [Faderen] har« (se L&P 84:35-38).

»Utrolige velsignelser tilflyder værdige

SVAR PÅ SPØRGSMÅL

eller nogen, I omgås, tænker måske: »Hvorfor er templerne ikke åbne for offentligheden?« Sidste dages hellige templer bliver ikke brugt til vores ugentlige tilbedelse, hvor alle er velkomne til at deltage. Hellige ordinancer bliver udført i templerne, så templerne er kun åbne for døbte medlemmer, der kvalificerer sig til at modtage disse ordinancer.

Når et nyt tempel er blevet bygget, er offentligheden velkommen til at få en rundvisning ved et åbent hus-arrangement. Efter templet er blevet indviet til Herren, må offentligheden gerne besøge tempelgrundene, men templet er kun åbent for personer med en gyldig tempelanbefaling.

Se flere oplysninger under »Temples« i Frequently Asked Questions på Mormon.org.

mænd, kvinder og børn over hele verden gennem denne ed og pagt,« har ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum sagt.⁵

LÆR MERE OM PRÆSTEDØMMETS ED OG PAGT
Se *Henry B. Eyring, »Tro og præstedømmets ed og pagt«*, Liahona, maj 2008, s. 61.

Begavelsen

Tempelbegavelsen er en gave, der giver perspektiv og kraft.

Under tempelbegavelsen modtager vi instrukser og indgår pagter, der er forbundet med vores evige ophøjelse. Ordinancerne tvætning, salvelse og ikklædningen af tempelklædningen er forbundet med begavelsen som en påmindelse om hellige pagter.⁶ Tempelordinancer og pagter er så hellige, at de ikke omtales i detaljer uden for templet. Af denne årsag har præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum, sagt: »Det er vigtigt, at man lytter omhyggeligt, når man modtager disse ordinancer, og at man prøver på at huske de velsignelser, man bliver lovet, samt på hvilke betingelser man vil opnå dem.«⁷

Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum har forklaret, at nøglen til at kunne modtage guddommelig kraft til at overvinde modgang og bevæge Kirken fremad »er de pagter, som vi indgår i templet – vores løfte om at adlyde og yde ofre og indvie alt til Faderen, og hans løfte om at styrke os med »en stor begavelse.«⁸

I kan lære mere om principperne bag pagterne, som vi indgår i begavelsen, ved at studere følgende:

- »Lydighed«, *Evangeliske principper*, 2009, s. 197-203.
- M. Russell Ballard, »Offerloven«, *Liahona*, mar. 2002, s. 10.
- Om »mit evangeliums lov« (L&P 104:18), se L&P 42.
- »Kyskhedsloven«, *Evangeliske principper*, 2009, s. 221-229.
- D. Todd Christofferson, »Betragtninger over et liv viet til Gud«, *Liahona*, nov. 2010, s. 16.

LÆR MERE OM BEGAVELSEN

Se Forberedelse til at indtræde i det hellige tempel, 2003, s. 28-35; David A. Bednar, »Erefuldt have ry og anseelse«, *Liahona*, maj 2009, s. 97.

Beseglingen

Tempelordinancen omtalt som »tempelægteskab« eller »at blive beseglet« skaber et evigt forhold mellem mand og hustru, som varer hinsides døden, hvis begge ægtefæller er trofaste. Forholdet mellem forældre og børn kan også bevares hinsides dette liv, så generationer af evige familieforhold forbindes til hinanden.

Når en person indgår en pagt om ægteskab i templet, indgår vedkommende en pagt med både Gud og med sin ægtefælle. Ægtefæller lover hinanden og Gud troskab. De bliver lovet ophøjelse, og at deres familieforhold kan fortsætte igennem evigheden (se L&P 132:19-20). Børn, som fødes af et forældrepar, der blev beseglet i templet, eller børn, der senere besegles til deres forældre, har retten til at være en del af en evig familie.

Som med andre ordinancer kræves der en individuel trofasthed over for vore pagter,

for at den jordiske ordinance kan besejles, eller være gyldig, i himlen af forjættelsens hellige Ånd.⁹ Personer, som holder deres pagter – selv når deres ægtefælle ikke gør det – mister ikke de velsignelser, der bliver lovet i besejlingen.

LÆR MERE OM BESEGLINGEN

Se Russell M. Nelson, »Generationer sammenføjet i kærlighed«, *Liahona*, maj 2010, s. 91.

Indgå og hold hellige pagter

Når vi indgår disse vigtige pagter, bliver vi delagtige i den nye og evige pagt, »ja, [Jesu Kristi] evangeliums fylde« (L&P 66:2). Den nye og evige pagt er »alle evangeliets pagter og forpligtigelser tilsammen,«¹⁰ som vi har indgået, og de deraf følgende velsignelser omfatter alt det, som Faderen har, herunder evigt liv.

Mens vi stræber efter at forstå og holde vore pagter, bør vi huske på, at det at holde vore pagter ikke blot er en liste af gøremål, men er en forpligtelse til at *blive* som Frelseren.

»Den endelige dom er ikke blot en evaluering af alle gode og onde gerninger – altså hvad vi har *gjort*,« forklarer ældste Dallin H.

At holde vore pagter er en forpligtelse til at blive som Frelseren.

Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum. »Det er en erkendelse af det endelige produkt af vore gerninger og tanker – altså hvad vi er *blevet*. Det er ikke nok for nogen blot at gøre det, der hører sig til. Evangeliets befalinger, ordinanceer og pagter er ikke en liste over indskud, som det forlanges, at vi indsætter på en himmelsk konto. Jesu Kristi evangelium er en plan, der viser os, hvordan vi bliver det, som vor himmelske Fader ønsker, at vi skal blive.«¹¹ ■

NOTER

1. Thomas S. Monson, »Lykke – det evige mål«, *Liahona*, mar. 1996, s. 5.
2. *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 20.1.
3. Se Russell M. Nelson, »Pagter«, *Liahona*, nov. 2011, s. 86.
4. Delbert L. Stapley, i Conference Report, okt. 1965, s. 14; se også *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 1997, s. 561; *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 220.
5. Russell M. Nelson, »Pagter«, *Liahona*, nov. 2011, s. 88.
6. Se Russell M. Nelson, »Bered dig på templets velsignelser«, *Liahona*, okt. 2010, s. 46.
7. Boyd K. Packer, »Kom til templet«, *Liahona*, okt. 2007, s. 16.
8. Jeffrey R. Holland, »Hold pagterne: Et budskab til dem, der vil på mission«, *Liahona*, jan. 2012, s. 50.
9. Se »Helligånden«, *Tro mod sandheden*, 2005, s. 65; se også L&P 132:7, 18-19, 26.
10. Joseph Fielding Smith, *Lærdomme om frelse*, red. Bruce R. McConkie, 3 bind, 1954-1956, 1:142.
11. Dallin H. Oaks, »En udfordring til at blive«, *Liahona*, jan. 2001, s. 40.

INFORMATIONSTJENESTEN:

Forbind kirke

Når præstedømmeledere arbejder sammen med stavens og distriktets informationsråd, kan de hjælpe alle med til at styrke deres lokalsamfund – og opbygge Guds rige på jorden.

og samfund

Philip M. Volmar

Kirkens Tidsskrifter

Da Carol Witt Christensen blev kaldet til at tjene som informationschef for Topeka Stav i Kansas, følte hun »frygt og utilstrækkelighed« ved at skulle omgås journalister og redaktører på vegne af stavsledere.

»Tanken om at skulle tage kontakt til nyhedsfolk var en smule skræmmende« mindes hun. Og selvom hun havde engelsk som hovedfag på college, fortæller hun, at hun »ikke vidste noget som helst om at skrive pressemeddelelser.«

På trods af sin mangel på selvtillid, besluttede søster Christensen sig for at stole på sit vidnesbyrd, sit kendskab til sit lokalsamfund og troen på, at hendes kaldelse kom fra inspirerede præstedømmeledere. Hun fortæller, at hun begyndte med at få oplæring hos informationsafdelingen og begyndte at »lære sin pligt og at handle med al flid i det embede, hvortil [hun] er blevet udpeget« (L&P 107:99).

Hun begyndte at nærlæse den ugentlige religionssektion i sin lokale avis for at se, hvad der blev betragtet som nyhedsværdigt. Hun ringede til religionsskribenten for at få tidsfristerne, inden hun indsendte sin første pressemeddelelse.

»Jeg lagde mærke til typen af små nyheder, der blev udgivet og begyndte at lægge særligt mærke til aktiviteter, interessante mennesker og bedrifter i kirken, der virkede relevante at få annonceret i avisen,« husker hun.

Med tiden lærte søster Christensen, at kontakten til medierne er meget mere end blot at give idéer til nyheds historier. Det handler også om at kende medierne og hjælpe journalisterne med at udføre deres arbejde og samtidig hjælpe dem til at forstå Kirken.

Efter en række succeser, deriblandt en artikel om hendes stavs seminarprogram, der blev udgivet i lokalavisen, fortæller hun, at hun fik mere selvtillid og »havde et brændende ønske om at bringe Kirken frem og »ud af mørke« (se L&P 1:30). Nu, år efter virker søster Christensen stadig som stavs informationschef og fortæller »at ilden stadig brænder.«

FOTOILLUSTRATION: DAVID STOKER

»Meget af det vi forsøger at gøre i informationstjenesten,« forklarer hun, »viser, at vi elsker, tror på og tilbeder Jesus Kristus; at vi er venner med, arbejder med og tjener vore brødre og søstre i lokalsamfundet og lader mennesker få et godt indtryk af det genoprettede evangelium og Kirken.«

Præstedømmeledere over hele verden vejleder og støtter informationsspecialister og råd i deres arbejde for at gavne deres lokalsamfund, rette misforståelser og vise at Kirkens medlemmer følger Jesus Kristus.

Selvom søster Christensens første indsats fokuserede på kontakten til medierne, følger Kirkens informationsråd inspirerede anvisninger fra præstedømmet samtidig med, at de opbygger deres lokalsamfund og Guds rige på mange måder.

Kontakt til lokalsamfundet og offentlige myndigheder

Blot 105 km fra Topeka i Lenexa Stav i Kansas arbejder stavspræsident Bruce F. Priday og søster Carol Deshler, stavens informationchef, sammen om at opbygge gode forhold til indflydelsesrige medlemmer i deres samfund. De ønsker at de sidste dages hellige opnår anerkendelse som »gode naboer, en positiv indflydelse i samfundet og som Jesu Kristi disciple,« siger præsident Priday.

Søster Deshler, der arbejder sammen med stavspræsidentskabet og andre medlemmer af stavens informationsråd, søger muligheder for at arbejde side om side med andre religiøse grupper og samfundsorganisationer for bedre at tjene borgerne i deres område.

»Næsten al vores succes med forskellige samfundsgrupper er et resultat af en til-en-forhold,« fortæller søster Deshler. For eksempel spiste et medlem fra en anden kirke og et

medlem fra hendes stav frokost sammen for at tale om måder, hvorpå de to grupper sammen kunne gøre noget positivt for samfundet. Samtalen ledte til, at seks mennesker – tre fra hver kirke – dannede komitéen »Gør det bedre sammen«, som brainstormede vedrørende samarbejdet.

Samarbejdet førte til en velgørenhedskoncert i 2010, hvor kor fra flere kirker deltog. Entréen betales med en pose madvarer, som gik til det lokale forrådskammer. Omkring 700 mennesker fra samfundet deltog i arrangementet, som blev afholdt i det nyopførte stavscenter. Der var også en reception, så religiøse ledere og samfundsledere kunne møde hinanden, før koncerten.

Efter koncerten spurgte fire andre kirker samt to byrådsmedlemmer og politimesteren om de kunne repræsenteres i »Gør det bedre sammen«-komitéen, som nu mødes månedligt. Koncerten blev gentaget i 2011, hvor en anden kirke denne gang var vært; syv kirker deltog og omkring 1000 borgere deltog.

»Følelsen af goodwill hos kirkerne og sammenhold som Jesu Kristi tilhængere skinnede igennem på en helt utrolig måde,« siger søster Deshler. De følelser var indlysende senere, hvor præsident Priday befandt sig i en lufthavn 1.600 km hjemmefra. En kvinde, som han ikke kendte, henvendte sig til ham og fortalte, at hun genkendte ham fra velgørenhedskonserterne »Gør det bedre sammen«, som hun havde overværet og fundet enestående.

Hun sagde til ham: »Jeg har aldrig fornemmet en sådan følelse af kærlighed for andre i vores samfund, som jeg har ved de arrangementer. Tak fordi I medsponsorerer de koncerter. Jeg tilhører en anden trosretning, men vi har den dybeste respekt og beundring for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.«

I to år har Lenexa Kansas stav i USA samarbejdet med andre kirker i området om at afholde velgørenhedskoncerter. Entréen blev betalt med – en pose madvarer – som blev doneret til et lokalt forrådskammer. I 2011 deltog omkring 1000 samfundsborgere, deriblandt flere kirker samt lokale embedsmænd.

»Dét,« siger præsident Priday, »er hvad informationstjenesten handler om. Igennem udvidelsen af vores kreds og vision, har vi fået mange venskaber i samfundet. Vi har en gensidig respekt for hinandens tro og en oprigtig kærlighed til hinanden.«

At opnå samarbejde og respekt fra samfundsledere, har også vist sig nyttig i Østeuropa. Katia Serdyk, chef for mediekontakten i Ukraines informationsråd, arbejder sammen med missionærer tilknyttet informationstjenesten og med lokale præstedømmeledere for at forbedre forholdet mellem Kirken og samfundet. »Der findes mange mennesker, der misforstår eller har fejlinformation om Kirken,« fortæller søster Serdyk. »Som Informationstjenestens specialister, der arbejder med præstedømmeledere, bestræber vi os på at ændre de opfat- telser ved at arbejde med opinionsdannere, medierne og med den brede befolkning. Informationstjenestens succes- rige indsats skaber en stemning, hvor indflydelsesrige men- nesker kan hjælpe Kirken med at opnå sine formål samtidig med, at vi også hjælper dem med at nå deres mål.«

I Zhytomir i Ukraine deltog medlemmer af Kirken i en reception, der blev afholdt af byens borgmester, Olexan- der Mikolajovich Bochkovskij, for at anerkende Kirkens humanitære projekt, der havde forsynet syv af byens skoler med tiltrængt udstyr. Også kirkemedlemmers sam- fundstjeneste, der blev udført i april og oktober 2011 i byens Gagarin-park, blev anerkendt. Zhytomirs grens- præsident, Alexander Davidov, repræsenterede Kirken og modtog byens anerkendelse.

Planlægning af begivenheder

Udover medie og samfundskontakt er det at planlægge og afholde begivenheder en anden af informationstjene- stens muligheder, fortæller Daniel og Rebekka Mehr, som for nylig afsluttede en mission for informationstjenesten i det caribiske område.

»At hverve medlemmer til at undervise deres venner gennem fælles aktiviteter, såsom en kulturel begivenhed, en middag, et tjenesteprojekt eller andre aktiviteter, er især effektivt, når forhold skal opbygges,« siger søster Mehr.

Dog påpeger bror Mehr, at en af de største fejl man som

ET BUDSKAB TIL PRÆSTEDØMMELEDERE

»Vi opfordrer stavs- og distriktspræsi- denter samt områdehalvfjerdserne over- alt til at sikre, at der kaldes og oplæres informationsråd i stave eller for flere stave. I visse distrikter og områder

under udvikling i Kirken er informationstjenestens indsats måske beskeden til at begynde med og sat i værk uden et fuldt organiseret råd. Chefen for informationstjene- sten i jeres område kan arrangere oplæring og henvise jer til vigtige ressourcer.

I vil opdage, hvordan informationstjenestens arbejde kan være et vidunderligt redskab til at opnå præstedøm- memålsætninger, mens I opbygger kontakt til og sam- arbejder med samfundsledere, nyhedsmedier og andre opinionsledere. Jeres opmærksomhed på dette arbejde vil også styrke Kirkens ry ved at hjælpe mennesker til at forstå, at vi er tilhængere af Jesus Kristus.«

Ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum, formand for Kirkens informationskomité.

informationsspecialist kan begå, er at »påbegynde planlæg- ning af aktiviteter uden at overveje samfundsbehov eller uden at rådføre sig med præstedømmeledere.«

Ældste og søster Mehr mener, at en årlig plan, der afspejler vejledning fra stavens og menighedens præste- dømmeledere, er én måde at styre planlægningen på fra begyndelsen. For at skabe en årlig plan, anbefaler søster Mehr, at man koordinerer begivenheder ved hjælp af en planlægningsproces på fire punkter, der fokuserer på et strategisk resultat, og som er knyttet til samfundsbehov og de lokale præstedømmemålsætninger:

- Hvad er de største behov i vores samfund?
- Hvilke sager i vores område påvirker Kirkens frem- gang positivt eller negativt?
- Hvilke samfundsledere kan vi indgå et samarbejde med for møde behovene og få løst problemerne?
- Hvordan kan vi indlede eller fastholde en forbindelse med disse ledere?

Ved hjælp af disse spørgsmål, undgår præstedøm- meledere og informationsråd at skabe »aktiviteter for

aktiviteternes skyld« siger søster Mehr. I stedet kan rådene planlægge og afholde begivenheder, der skaber tillid mellem samfund og præstedømmeledere. Disse begivenheder giver også kirkemedlemmer og samfundsborgere mulighed for at påvirke hinanden og skabe venskaber.

I 2010 arbejdede præstedømmeledere, informationsråd og samfundsborgere i Den Dominikanske Republik for eksempel sammen ved en begivenhed, der fremhævede indsatsen fra »Hjælpende Hænders« side. Bror og søster Mehr inviterede flere fremtrædende personer, som de havde arbejdet sammen med.

»Mange prominente personer, der repræsenterede institutioner og organisationer, deltog,« mindes bror Mehr og tilføjer, at Kirkens områdepræsidentskab også kom.

»Det var en meget vellykket begivenhed,« beretter han. »Vi oplever mere og mere, at borgmestre og organisationer i byen anmoder om vores hjælp til oprydningsopgaver. Ydermere har Kirken gjort et godt indtryk hos mange organisationer.«

Selv om vejledning fra præstedømmet er afgørende for vellykket planlægning, er der også andet at tage hensyn til. Kathy Marler tjener i et informationsråd for flere stave i San Diego i Californien i USA. En af hendes venner fra en anden trosretning sagde, at sidste dages hellige er gode til at invitere andre til kirkesponsorerede aktiviteter, men fejler ofte i at samarbejde med andre til andre kirkers begivenheder.

Søster Marler husker, at hendes ven sagde: »I spørger blot om andre vil være med. Det ville være vidunderligt, hvis I ville spørge, om vi havde brug for hjælp. Svaret ville være et rungende ja.«

Ved at identificere andres behov, siger

søster Marler, kan informationsråd til tider hjælpe et samfund mere ved at hjælpe dem med at afholde deres egne arrangementer.

Kommunikation og ledelse ved kriser

Selv om det meste af informationstjenestens arbejde finder sted i samfundslivets hverdags-situationer, så kan den også fungere som en støtte for en stav, et land eller kirkeområde ved at håndtere nødsituationer, som det skete i Japan forrige år.

Da biskop Gary E. Stevenson, den præsiderende biskop, var præsident for Asien Nord Området, var han øjenvidne til, hvordan jordskælvet i 2011 ændrede medieklimaet fra den ene dag til den anden. »Jordskælvet og tsunamien reddede hele verdens og Japans øjne mod den hærgede nordøstlige kystlinje,« husker han.

Biskop Stevenson fortæller, at katastrofen skabte en »intense interesse« for den humanitære hjælp og den frivillige indsats, der blev ydet Japan – også hjælpen fra Kirken.

Blot få dage efter tsunamien, forsynede Kirken både katastroferamte medlemmer og ikke-medlemmer med fornødenheder. »Både indenlandske og internationale medier begyndte at følge begivenhederne tæt,« siger biskop Stevenson.

Da Kirken leverede mere end 250 tons humanitært hjælpeudstyr og hvervede hjælp fra over 24.000 frivillige, der tilsammen gav 180.000 timers tjeneste, blev nødhjælpen ofte set af de lokale kommunale ledere, beretter biskop Stevenson. I et land, hvor mindre end to procent af befolkningen kalder sig kristne, ville nogle af lederne gerne lære mere om Kirkens rolle i nødhjælpen. Den nysgerrighed, siger han, skabte ikke blot mulighed for, at informationstjenestens specialister kunne hjælpe de nødlidende, men

Efter jordskælvet i Japan i 2011 arbejdede præstedømmeledere sammen med informationstjenestens specialister for at mobilisere nødhjælp via programmet »Hjælpende Hænder.« Om disse humanitære anstrengelser, skrev en journalist: »Det eneste, der konkurrerer med Mormonkirkens evne til at sprede ordet, er dens evne til at håndtere nødsituationer.«

opbyggede samtidig også broer af forståelse. For eksempel skrev en journalist en uge efter, at tsunamien havde ramt Japan: »Det eneste, der konkurrerer med Mormonkirkens evne til at sprede ordet, er dens evne til at håndtere nødsituationer ... Kirken er ikke kun fokuseret på sin egen flok.«¹

Den positive mediedækning var mulig takket være års opbyggelse af forbindelser. Conan og Cindy Grames, som i 2010 begyndte deres virke som repræsentanter for informationstjenesten i Asiens Nordlige Område fortæller, at »informationsrådet i Japan havde i flere år arbejdet med nøglepersoner fra lokaladministrationen rundt om i landet. Disse venskaber åbnede dørene til de lokale instanser, som så var villige til at modtage vores hjælp.« Ældste Yasuo Niiyama, som med sin hustru tjener som Kirkens informationschef i Japan, påpeger, at »selv Japans regeringsledere fik forståelse for, hvor effektiv Kirken er, og for hvor hurtigt vi kunne få nødhjælpen frem.«

Et tilfælde, hvor Japans ledere påskønnede Kirkens rettidige assistance, var da lokale præstedømmeledere fandt frem til en overfyldt flygtningelejr, der holdt til på en skole i et isoleret område. Sammen med informationsrådet og Kirkens lokale velfærdsleder fik præstedømmeledere arrangeret udbringning af mad og andet nødudstyr til lejren, som husede omkring 270 tsunamiofre.

Selv om de i lejren til at begynde med var overraskede over at modtage hjælp fra en kristen kirke, så råbte et barn anden gang »Hjælpende Hænder« kom iført deres gule veste: »Nu kommer de! Hvad mon de har med denne gang!«

Efter modtagelsen af donationerne sagde lejrkoordinatoren til ældste og søster Grames: »Jeres kirke var den første til at bringe os kød

og friske grøntsager, som vi ikke havde fået siden jordskælvet.«

»Det føltes rart,« siger søster Grames, »virkelig at være en hjælpende hånd til ikke blot lejren, men også til de præstedømmeledere, der arbejdede hårdt for at nå ud til dem i nød.«

Ældste Niiyama fortæller om et andet positivt resultat af rådets anstrengelser: »At fortælle medlemmer såvel som opinionsledere om Kirkens nødhjælpsarbejde, fandt vi meget afgørende for vores målsætning som informationstjeneste. Jeg føler, at mennesker uden for Kirken nu har et bedre syn på Kirken, og at medlemmerne har større tillid til Kirkens styrke i Japan.«

Informationstjenesten som redskab for lokalt præstedømmelederskab

Som en vital del af en verdensomspændende organisation kan præstedømmeledere få gavn af informationsråd, der har kendskab til det lokale miljø, og som er i stand til at kunne opfylde samfundets behov. Søster Serdjuk i Ukraine, udtaler: »Det er berigende at se, hvor godt præstedømmeledere har taget imod informationstjenesten som et redskab til at opnå deres præstedømmemålsætninger. Et eksempel på at udføre samfundstjeneste er den indsats, som »Hjælpende Hænder« gør, og som har udviklet en fællesskabsfølelse blandt medlemmerne i grene og menigheder, og som også hjælper til at opbygge en tættere forbindelse mellem Kirken og lokalsamfundene.« ■

Kirkens informationstjenestes hjemmeside – er tilgængelig på engelsk på publicaffairs.lds.org – og indeholder yderligere information.

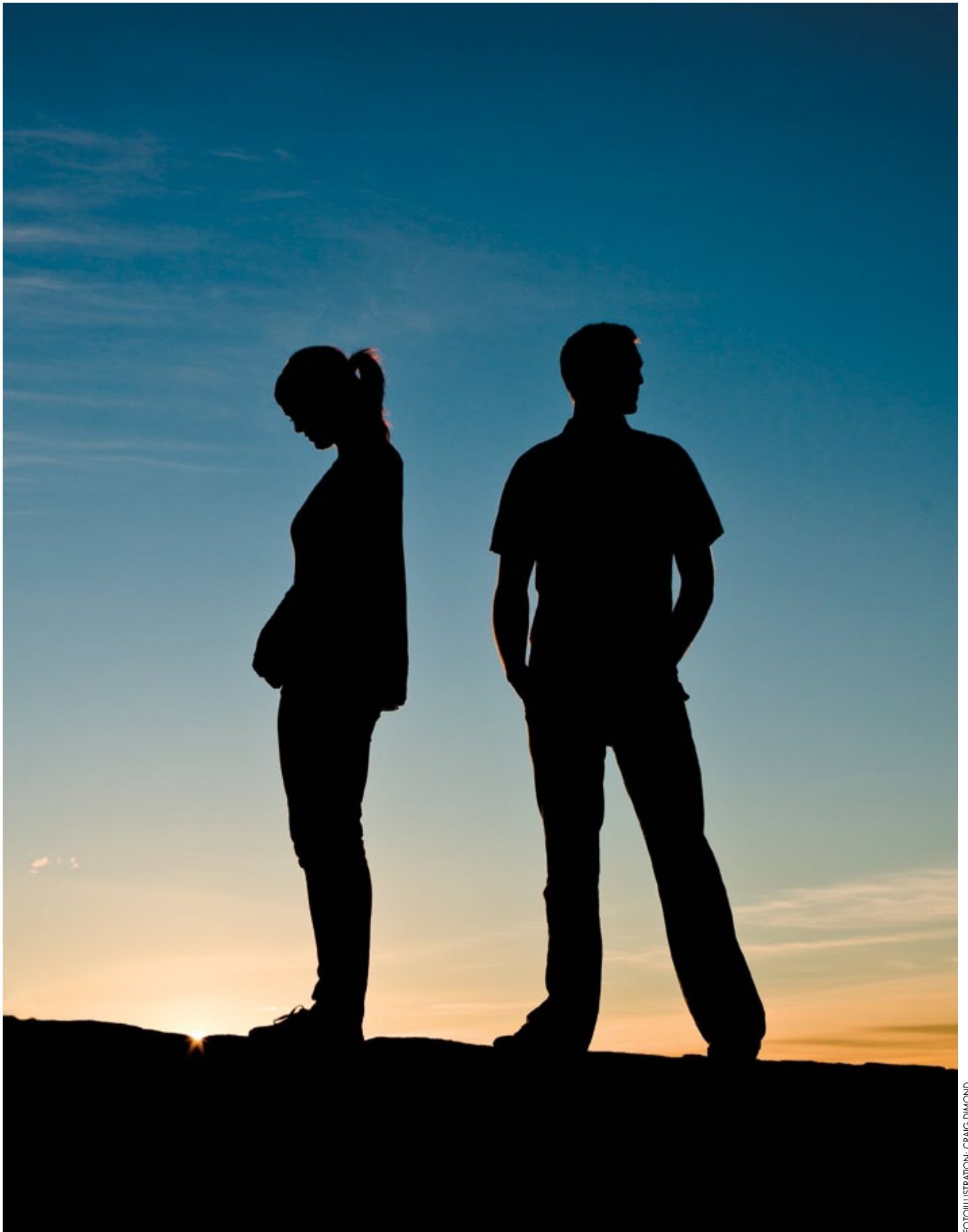
NOTE

1. Kari Huus, »In Japan, the Mormon Network Gathers the Flock«, World Blog fra NBC News, den 18. mar. 2011, http://worldblog.msnbc.msn.com/_news/2011/03/18/6292170-in-japan-the-mormon-network-gathers-the-flock.

PROFETISK VEJLEDNING VEDRØRENDE INFORMATIONS-TJENESTEN

Følgende taler kan hjælpe præstedømmeledere, informationsråd og andre medlemmer til bedre at forstå, hvordan informationstjenesten hjælper til at styrke samfund og opfylde præstedømmemålsætninger.

- L. Tom Perry, »Den fuldendte kærlighed fordriver frygten«, *Liahona*, nov. 2011, s. 41-44.
- M. Russell Ballard, »Et navns betydning«, *Liahona*, nov. 2011, s. 79-82.
- M. Russell Ballard, »Tro, familie, fakta og frugter«, *Liahona*, nov. 2007, s. 25-27.
- Gordon B. Hinckley, »Hvilke spørgsmål stiller folk om os?« *Stjernen*, jan. 1999, s. 82-85.
- Ezra Taft Benson, »Må Guds rige have fremgang«, *Den danske Stjerne* apr. 1978, s. 53-57.

FOTOILLUSTRATION: CRAIG DIMOND

Giv aldrig op

*En ægtemand og hustru fortæller om deres omvendelse
til Jesu Kristi evangelium – med 35 års mellemrum.*

Al og Eva Fry

Hendes historie

I 35 år håbede og ventede jeg på, at min mand skulle blive medlem af Kirken. De lange år var fulde af inderlige bønner, men især tre bønner er mindeværdige vendepunkter i min oplevelse.

Al og jeg blev gift i 1959. Et årti senere havde vi tre børn og boede i en lille by i Canada. Al havde sit eget byggefirma, og jeg var hjemmegående og hjalp af og til med i firmaet. I weekenderne festede Al og jeg med vore venner – altid med alkohol. Min far havde været alkoholiker, så jeg hadede, at druk var så stor en del af vores liv, men det var blevet vores måde at hygge os med andre på.

I året 1969 indså jeg, at mit liv ikke førte nogen steder hen, og at vore børn fortjente bedre end det, vi nu tilbød dem. En aften efter endnu en drukfest knælede jeg ned og bad: »Kære Gud, hvis du er der, så hjælp mig til at ændre mit liv.« Jeg lovede ham, at jeg aldrig ville drikke alkohol igen, et løfte jeg har æret lige siden.

Det var den første mindeværdige bøn, og den blev besvaret hurtigt. Min svigerindes datter, min niece, var blevet inviteret med i Primary af en ven, der var sidste dages hellig. Da min svigerinde lærte mere om Kirken, følte hun sig tilskyndet til at sende mig et abonnement på et af Kirkens tidsskrifter, som kom måneden efter, at jeg havde bedt den første bøn. Jeg vidste ikke, hvad en mormon var,

men holdt meget af bladenes budskaber og læste dem fra ende til anden. Jeg besluttede mig for at undersøge Kirken og fandt dér mit svar. Jeg *ændrede* mit liv, og blev døbt den 19. juni 1970.

Al delte ikke mine ønsker. Han kunne lide vores hidtidige livsstil og fortsatte med at leve på den måde. Han var fortsat en god ægtemand, far og forsørger, men med hensyn til evangeliet så måtte jeg klare mig selv de næste 35 år.

Jeg opdrog vore børn i Kirken, men inden for få år, besluttede børnene, at de hellere ville bruge deres søndage ude på båden med deres far end at være i kirke med mig. Jeg var knust. En dag i 1975 talte jeg med min stavspræsident og fortalte ham, at jeg havde besluttet at forlade Kirken, fordi den opløste min familie. Han lyttede tålmodigt og sagde: »Gør hvad du må, men vær sikker på at din Fader i himlen billiger det.« Så jeg vendte hjem og fastede og bad. Det blev den anden mindeværdige bøn. Svaret, der kom, var et indtryk af, at jeg var leddet i den evangeliske kæde for min familie, og hvis jeg brød det led, ville alle være tabt. Jeg vidste, at svaret kom fra Gud, så jeg forpligtede mig til aldrig at forlade Kirken. Og det gjorde jeg ikke.

At forblive trofast var ikke nemt, men flere ting hjalp mig til at opretholde min tro og tålmodigt vente på den dag, hvor Al ville overveje evangeliet:

STRÆB EFTER DET, BED OM DET

»Søg gennem hele dit liv på jorden omhyggeligt efter at opfylde de grundlæggende formål med dette liv *ved hjælp af den ideelle familie*. Selv om du måske ikke endnu har opnået dette ideal, så gør alt, hvad du kan, gennem lydighed og tro på Herren for hele tiden at komme så nær dette ideal, som du er i stand til. Lad intet tale dig fra dette mål ... Hvis dette i øjeblikket ikke omfatter besegling i templet til en retskaffen livsledsager, så stræb mod det. Bed om det. Udøv tro på, at du vil opnå det. Gør aldrig noget, der vil gøre dig uværdig til det. Hvis du har mistet visionen om evigt ægteskab, så gendan den. Hvis din drøm kræver tålmodighed, så udvis den. Som brødre bad og arbejdede vi i 30 år, før vores mor samt vores far, der ikke var medlem, blev beseglet i templet. Bliv ikke overivrig. Gør det bedste I kan. Vi ved ikke, om denne velsignelse vil blive opnået på denne side af sløret eller på den anden, men Herren vil holde sine løfter.«

Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum, »Det, som kommer først«, Liahona, juli 2001, s. 7.

- Jeg elskede altid Al og gjorde mit bedste for at passe på ham og være en støttende, trofast hustru.
- Jeg bad konstant. Vor himmelske Fader og Jesus Kristus blev mine evangeliske ledsagere. Når Al var besværlig, fordi han ikke efterlevede Kirkens standarder, talte jeg med vor himmelske Fader, hvorved jeg lærte min Frelser at kende.
- Jeg læste regelmæssigt i skrifterne og alle andre kirkeudgivelser, som jeg kunne få fat i, heriblandt *Ensign*. To skriftsteder, nærmere bestemt 3 Ne 13:33 og L&P 75:11, blev især betydningsfulde for mig. De gav mig styrke og tålmodighed til at holde ud, mens jeg ventede på en forandring i hjertet hos min mand og børn.
- Jeg kom trofast i kirken alene, indtil hver eneste af mine børn vendte tilbage. Alle er aktive i dag. Da de blev voksne og flyttede hjemmefra, fortsatte jeg med at komme i kirken alene.

- Vi holdt familiehjemmeaften uden at Al vidste, at det var det, vi gjorde. Jeg tog bestemte emner op under aftensmaden, og så talte vi om dem som familie.
- Jeg forsøgte altid at være lydige og gøre, hvad der var ret.
- Jeg fik yderligere styrke ved at bede om præstedømmevelsignelser.
- Jeg søgte råd hos præstedømmeledere.
- Jeg behandlede mine kirkevenner som familie.
- Jeg tog til templet og modtog min begavelse. Det tog mig mange år at træffe den beslutning, fordi jeg var bange for, at det ville gøre mit forhold til Al mere kompliceret. Til sidst besluttede jeg, at det var det bedste valg for mig. Al støttede det, hvilket gjorde mig glad, og efter at have modtaget min begavelse, bar jeg ikke længere nag over for Al som grunden til, at jeg ikke tog til templet. Når jeg var i templet, skrev jeg ofte Als navn på bønnelisten.

Egentlig fortsatte jeg med at leve som et trofast medlem af Kirken. Jeg så efter små måder, hvorpå jeg kunne dele evangeliet med ham, selvom han normalt ikke ville høre det. Men jeg opdagede, at Helligånden inspirerede mig med at sige de rette ting på rette måde og på rette tidspunkt. Jeg lærte senere, at på grund af min trofasthed over for Al, blev han fra tid til anden rørt af Ånden.

Han gik endda ved flere lejligheder med til at lytte til missionærlektionerne. Men hver gang blev mit hjerte knust, fordi han vendte altid tilbage til sin gamle livsstil. Men selv i de svære stunder vågede vor himmelske Fader over mig og kompenserede for det, som jeg ikke havde, med andre velsignelser. Jeg vidste hele tiden, at der var noget i Al, der var værd at vente på.

Han begyndte langsomt at foretage ændringer. Han holdt op med at bande. Han holdt op med at drikke. Han behandlede mig bedre end han nogensinde før havde gjort. Han begyndte at komme i kirke.

Og jeg fortsatte med at bede.

Det fantastiske svar på min tredje mindeværdige bøn kom i april 2005. Jeg tvivlede på, om Al nogensinde ville

acceptere Jesu Kristi evangelium – jeg følte mig lidt desperat. Jeg tryglede vor himmelske Fader om hans hjælp. Det må have været det rigtige tidspunkt, fordi Al blev døbt den 9. juli.

Selv om det ikke var nemt at nå til dette punkt, er jeg taknemlig for at have været vidne til Guds vidunderlige kraft til at ændre et ikke-troende hjerte til et troende. Jeg ved, at han hørte og besvarede de mange bønner jeg bad i de 35 år. På grund af hans svar, lever jeg nu med en forandret mand, en som elsker vor himmelske Fader, lige så meget som jeg gør. Og vi elsker hinanden dybere end nogensinde før.

Jeg ved, at der findes andre i Kirken, der venter, håber og beder til, at en af deres kære må komme ind i Kirken. Jeg ønsker at opmuntre disse brødre og søstre til at tage imod Frelserens invitation »kom til mig« (Alma 5:34) for dem selv og ikke blot på vegne af deres kære. Jeg ved af erfaring, at dette vil bringe styrke, som intet andet kan. At holde sig tæt til vor himmelske Fader, at holde hans befalinger og nyde de nuværende velsignelser vil bringe glæde og tillade ham at virke gennem os.

Jeg vidner om, at Gud virkelig hører vore bønner. At vente på Herren og acceptere hans tidsplan i tro er sjældent let, men jeg ved, at hans timing altid er den rette.

Hans historie

35 år drøftede mange mennesker evangeliet med mig. Min hustru lod aldrig en mulighed for at tale om det gå forbi, og hun lod behændigt Mormons Bog og *Ensign* ligge fremme. Jeg tog dem naturligvis aldrig op. Hun inviterede tit missionærerne hjem, og to eller tre gange underviste nogle af dem mig endda i missionærlektionerne.

Hvad var det så, der forhindrede mig i at træde ned i dåbens vande?

Jeg havde altid en undskyldning. Jeg havde lange arbejdsdage. Jeg kunne ikke se, hvordan jeg nogensinde skulle få tid til evangeliet. Jeg havde alt for travlt med at tjene penge. Så jeg fortalte Eva: »Når der er dag falder mere ro over tingene, og jeg har mere tid, så læser jeg Mormons Bog.«

Men det gjorde jeg ikke. I øvrigt var jeg ikke en læsehest, og når jeg endelig prøvede at læse i Bibelen, gav det ikke meget mening for mig. Så sådan var det.

Der var også noget andet, der forhindrede mig i at tilslutte mig Kirken, noget der var mere alvorligt; det syndige liv, jeg levede. Kong Benjamin lærer os, at »det naturlige menneske er en fjende af Gud ... medmindre han giver efter for den hellige Ånds tilskyndelser« (Mosi 3:19). Jeg gav ikke efter – jeg lod bare stå til. Frelseren har sagt: »Den, der ikke er med mig, er imod mig« (Matt 12:30). Jeg ved nu, at jeg på grund af den måde, hvorpå jeg levede mit liv, var imod ham. Jeg havde brug for at ændre mig.

Jeg levede med evangeliet, men jeg levede det aldrig, men som tiden gik, begyndte jeg at føle Ånden. Jeg holdt op med at feste og drikke. Da jeg foretog den ændring,

Mens jeg læste min datters brev, indså jeg, at jeg ikke havde nogen undskyldninger.

begyndte Ånden at manifestere sig mere regelmæssigt. Jeg var stadig ikke den, jeg burde være – mit sprog var ikke særligt godt, og jeg havde nogle dårlige vaner, som jeg skulle bearbejde – men jeg ændrede mig.

Så en dag modtog jeg en pakke. Det var fra min datter, Linda. Den indeholdt en Mormons bog og en Bibel med en masse understregede skriftsteder. Hun skrev også et brev til mig, hvori hun fortalte mig, hvor meget hun holdt af mig og ønskede, at jeg skulle vide, hvad hun vidste.

Hun skrev: »At spørge med et oprigtigt hjerte og med oprigtig hensigt er den eneste måde at vide på, om Jesu Kristi evangelium er sandt.«

Linda havde skrevet en række skriftsteder, der ledte mig på en rejse med bøn og skriftstudium.

»Den eneste måde, hvorpå jeg kan lære min Frelser og vor himmelske Fader at kende,« skrev hun, »er ved at bede og læse om dem i skrifterne.«

Hun beskrev så, hvor vigtig ydmyghed er, og hvordan hun ikke kunne finde fred uden Gud i sit liv. Til sidst skrev hun. »Lad være med at udsætte det længere. Du er blevet givet så meget. Nu er det tid til at give tilbage til vor himmelske Fader. Det er den eneste vej til sand glæde.«

Jeg havde ikke længere nogen undskyldninger. Der kom mere ro over arbejdet, og jeg havde lidt mere tid. Jeg begyndte at læse og studere de skriftsteder, hun havde understreget for mig, som gav mig lyst til at læse hele Mormons Bog. Men der var stadig meget, som jeg ikke forstod.

På det tidspunkt kom jeg også til nadvermøderne, fordi min hustru sagde, at det ville være rart, hvis jeg kom og sad ved siden af hende. Hun foreslog også, at jeg læste Lære og Pagter. Det gjorde jeg, og forstod den bedre. Med min hustrus hjælp, læste jeg så Mormons Bog og oplevede, at skrifterne blev levende for mig. Gennem megen bøn, blev Ånden tændt i mig.

Hvad gjorde forskellen for mig? Helligånden og et kendskab til skrifterne. Begge dele gav mig modet til at ændre mit liv og til at spørge Gud om tilgivelse for mine synder, som var den egentlige årsag til, at jeg ikke havde tilsluttet mig Kirken i alle disse år.

At bekende mine synder var utrolig svært. Det bragte

Vi oplever en stor glæde i vores liv, fordi vi er blevet forenet i evangeliet.

mig så meget smerte, at jeg lå i min seng i tre dage i sorg. Men gennem Jesu Kristi forsoning blev jeg tilgivet. Da gav vor himmelske Fader mig styrken til at stå op og komme videre med mit nye liv.

Min søn, Kevin, døbte mig den 9. juli 2005. En af de missionærer, der havde undervist min hustru årtier tidligere, deltog. To år senere tog jeg min familie til templet i San Diego i Californien for at blive besejlet for tid og al evighed.

De sidste 7 år har været de lykkeligste år i mit liv. Jeg kan endelig tage min plads som patriark og åndelige leder for vores familie og tage del i evangeliet med min hustru, vore børn og vore ni børnebørn. Dette familiesammenhold har styrket os alle åndeligt. En svigersøn har tilsluttet sig Kirken og fire af vore børnebørn har tjent eller tjener på fuldtidsmission. Mit nye liv i Kirken er et mirakel. Jeg havde ingen anelse om, hvilken stor lykke og udvikling det ville bringe mig.

Jeg er så taknemmelig for denne chance, jeg er blevet givet. Jeg er taknemmelig for at kunne råde bod på alle de år ved at arbejde for Herrens værk. ■

GÅ FREMTIDEN I MØDE MED

HÅB

Ældste
José A. Teixeira
De Halvfjerds

At sætte Herren, hans rige og vores familie først, vil give os det håb, som vi har brug for, for at kunne gå udfordringer i møde nu og i fremtiden.

Bror Arnaldo Teles Grilo blev en af mine bedste venner, da jeg var midt i tyverne. Da bror Grilo i en alder af 62 år, og på det tidspunkt pensioneret ingeniør, blev kaldet til at være den ene af mine rådgivere i præsidentskabet for det, der på det tidspunkt var Oeiras Distrikt i Portugal, tjente vi sammen i flere år.

Som ung præstedømmeleder gav hans visdom og erfaring mig højt værdsatte råd og indsigt. Han var af natur optimist, han så altid tingene fra den lyse side og havde en god humoristisk sans. Hans indstilling var til stor inspiration for dem omkring ham og i særdeleshed for mig, fordi jeg kendte til de vanskelige udfordringer, han havde mødt.

Bror Grilo begyndte efter sin dimission som ingeniør at arbejde for det nationale landbrugsråd som forsker i Portugal, og han rejste senere til en af Portugals kolonier i Afrika for at lede et forskningsprojekt om bomuld. Projektet førte til, at han fik en succesrig karriere som ledende direktør i en stor international

Bror Arnaldo Teles Grilo – i 1956, på fotoet til højre og herover i 1960 med den bil, som han gav sin ven, for at denne kunne flygte fra krigen – var nødt til at efterlade alt det, han havde arbejdet for. Han forblev alligevel forankret i stærke principper, i sin kærlighed til sin familie og i sin tro på Jesus Kristus.

bank i landet. I løbet af de næsten 30 år i Afrika fik han en smuk familie og nød et godt liv, indtil hans familie pludselig blev tvunget til at vende tilbage til Portugal på grund af krig og stridigheder.

Bror Grilo og hans familie måtte efterlade alt, hvad de havde arbejdet for – al deres ejendom og personlige ejendele – efter selv at have været vidner til krigens forfærdelige følger i et land de holdt af.

På trods af forvirring og tumult fremkaldt af en krig, der gradvist fortærede al fred og stabilitet i hans sidste måneder i Afrika, reddede bror Grilo en af sine venner ved at forære ham en dyr bil, som han havde købt i Tyskland. Bilen gjorde, at hans ven og dennes mor kunne flygte fra krigen.

Den overflod af materielle ejendele som et hårdtarbejdende liv havde givet bror Grilo, slørede dog ikke hans prioriteter. Han forblev forankret i stærke principper og i kærlighed til sin familie.

Tilbage i Portugal i en alder af 52 stod han nu over for at skulle begynde helt forfra. Med al den modgang og tragedie, hvad gjorde så

forskellen i hans liv? Hvordan kunne han være så optimistisk omkring nuet og fremtiden?

Hvordan kunne han være så fortrøstningsfuld?

Bror Grilo blev omvendt i Kirkens tidlige tid i Portugal og var en bærende kraft og pioner i det land. Han tog adskillige gange sin familie til templet i Schweiz, en returrejse på i alt 4500 km, som et udtryk for tro og hengivenhed. Bror Grilo og hans hustru bragte deres børn og mange andre glæde gennem de år de tjente.

Bror Grilos tro var centreret om Jesus Kristus og i kundskab om, at Kristus i sidste ende vil regere. Dette gav ham håb i nuet og for fremtiden.

Det Nye Testamente slutter med et budskab om stort håb.¹ Profeter som Johannes Åbenbareren så ting, som skulle ske, og fortalte os om de velsignelser, vi vil modtage, hvis vi forbliver retfærdige og holder ud til enden.

Johannes så en bog med syv segl eller tidsperioder, og han beskrev, hvordan Satan altid har kæmpet imod de retfærdige (se Åb 5:1-5; 6). Men Johannes så også, at Satan ville blive bundet, og at Kristus ville regere i triumf (se Åb 19:1-9; 20:1-11). Endelig så han, at de retfærdige ville dvæle med Gud efter den endelige dom (se Åb 20:12-15).

En af vor tids største udfordringer er at lære at sejre over frygt og modløshed for at kunne overvinde prøvelser og fristelser. Det tager kun få minutter for os at åbne avisen, søge på nettet eller høre en nyhedsudsendelse i radioen eller på tv, for at blive konfronteret med foruroligende beretninger om kriminalitet og naturkatastrofer, der finder sted hver dag.

At forstå skriftens løfter om, hvordan Herren vil sejre over ondskab, og hvordan sandhed vil sejre over uret, kan hjælpe os med at gå fremtiden i møde med håb og optimisme. I verden i

dag ser vi krige, naturkatastrofer og økonomiske kriser. Til tider er disse begivenheder ikke kun ting, som vi observerer på afstand, men er ting som berører os personligt.

Der er ingen grund til at sørge over tabte verdslige besiddelser eller fokusere på det timelige, for de ting kan stjæle glæden ved livets enkle og storslåede ting.

Jeg er taknemlig for bror Arnaldo Teles Grilos eksempel. Han satte det åndelige først, det, som er »af stor værdi for [os] i de sidste dage« (2 Ne 25:8), heriblandt familieforhold og at tjene andre.

Vi bør alle gå fremtiden i møde med håb, fordi vi ved, at den onde magt vil blive overvundet. Vi bør alle

opretholde et positivt livssyn, når vi møder udfordringer, fordi vi i dag har skrifterne, lærdomme fra levende profeter, præstedømmets myndighed, templer og en støtte i hinanden som medlemmer i Kirken. Vi bør alle »komme ud af det som sejrherre,« takket være bøn (L&P 10:5). Og vigtigst af alt bør vi have håb om det evige liv på grund af Herrens fuldkomne sonoffer (se Moro 7:41).

Når vi har prioriteterne i orden, lever vi et rigere liv. At sætte Herren, hans rige og vores familie først, vil give os det håb, som vi behøver for at kunne gå udfordringer i møde nu og i fremtiden. ■

NOTE

1. Se Åb 19-22, se også lektion 46, *Det Nye Testamente seniorklassens lærerhæfte*, 1998.

Vi bør alle opretholde et positivt livssyn, når vi møder udfordringer, fordi vi i dag har skrifterne, lærdomme fra levende profeter, præstedømmets myndighed, templer samt en støtte i hinanden som medlemmer i Kirken.

DENNE TEKST ER HEBRAISK

Efter at have læst Det Gamle Testamente for flere år siden, fik jeg interesse for dets lærdomme, især Esajas' skrivelser og vedblev derfor at studere det. I 2010 sad jeg i et fly, ved siden af en jødisk rabbiner. Jeg indledte en samtale med ham ved at spørge ind til nogle passager i Esajas. Som samtalen fortsatte, drøftede vi vigtigheden af præstedømmemyndighed, som den findes i Det Gamle Testamente.

Rabbineren spurgte mig, hvorfra medlemmer af min kirke får deres præstedømmemyndighed. Jeg greb muligheden og fortalte ham om

Joseph Smiths første syn og gengivelsen af Det Aronske og Det Melkisedekske Præstedømme. Vi drøftede oversættelsen af Mormons Bog og dens rolle som »Endnu et vidnesbyrd om Jesus Kristus.«

Rabbineren var fascineret. Han spurgte, hvor gammel Joseph Smith var, da han fik det første syn. Da jeg fortalte, at Joseph var 14 år, omkring samme alder som Samuel fra Det gamle Testamente, svarede han, at mange profeter var blevet kaldet i deres ungdom. Han sagde, at det var overensstemmende med, at Gud ville

Rabbineren spurgte mig, hvorfra medlemmer af min kirke fik deres præstedømmemyndighed. Jeg fortalte ham om Joseph Smiths første syn og om gengivelsen af Det Melkisedekske og Det Aronske Præstedømme.

kalde Joseph Smith i hans teenageår.

Jeg åbnede mine skrifter, og sammen læste vi vidnesbyrdene fra de tre og otte vidner. Jeg fortalte ham, at flere af vidnerne havde forladt Kirken, men ingen af dem havde fornægtet at have set guldbladerne.

»Hvordan kunne de forlade Kirken efter at have set en engel og pladerne?« spurgte han.

»Jeg husker, at Israels børn byggede en guldkalv kort tid efter, at de havde været vidner til delingen af Det Røde Hav« sagde jeg.

Han slog op på 1 Nefi og begyndte at læse. Han standsede op og sagde: »Denne tekst er hebraisk.«

Han forklarede så, hvorfor teksten fremstod som en engelsk oversættelse af hebraisk. Jeg fortalte ham, at bogen var skrevet af en af Israels stammer. Jeg citerede Ez 37:15-20, som taler om Judas træstykke og Josefs træstykke. Vi blev enige om, at Judas træstykke repræsenterede Bibelen, og jeg forklarede, at Josefs træstykke er Mormons Bog.

Efter vores tre timers lange samtale udtrykte rabbineren en interesse i at få i et eksemplar af Mormons Bog. Da jeg kom hjem, sendte jeg ham et eksemplar, hvori jeg skrev mit vidnesbyrd. Jeg er taknemlig for, at min iver for at studere Det Gamle Testamente, havde forberedt mig til at drøfte skrifterne og bære mit vidnesbyrd for min nye ven, rabbineren. ■

Derk Palfreyman, Utah i USA

DU BØR BEDE FØRST

Jeg forlod næsten Kirken på grund af en uoverensstemmelse med min stavspræsident. Jeg følte, at han havde gjort noget, der ikke var rigtigt. Hans handlinger afspejlede ikke den måde, jeg syntes tingene skulle foregå på, så jeg holdt op med at komme i kirke.

Min hustru sagde til mig: »Du kan ikke tage en sådan beslutning uden virkelig at bede og faste.«

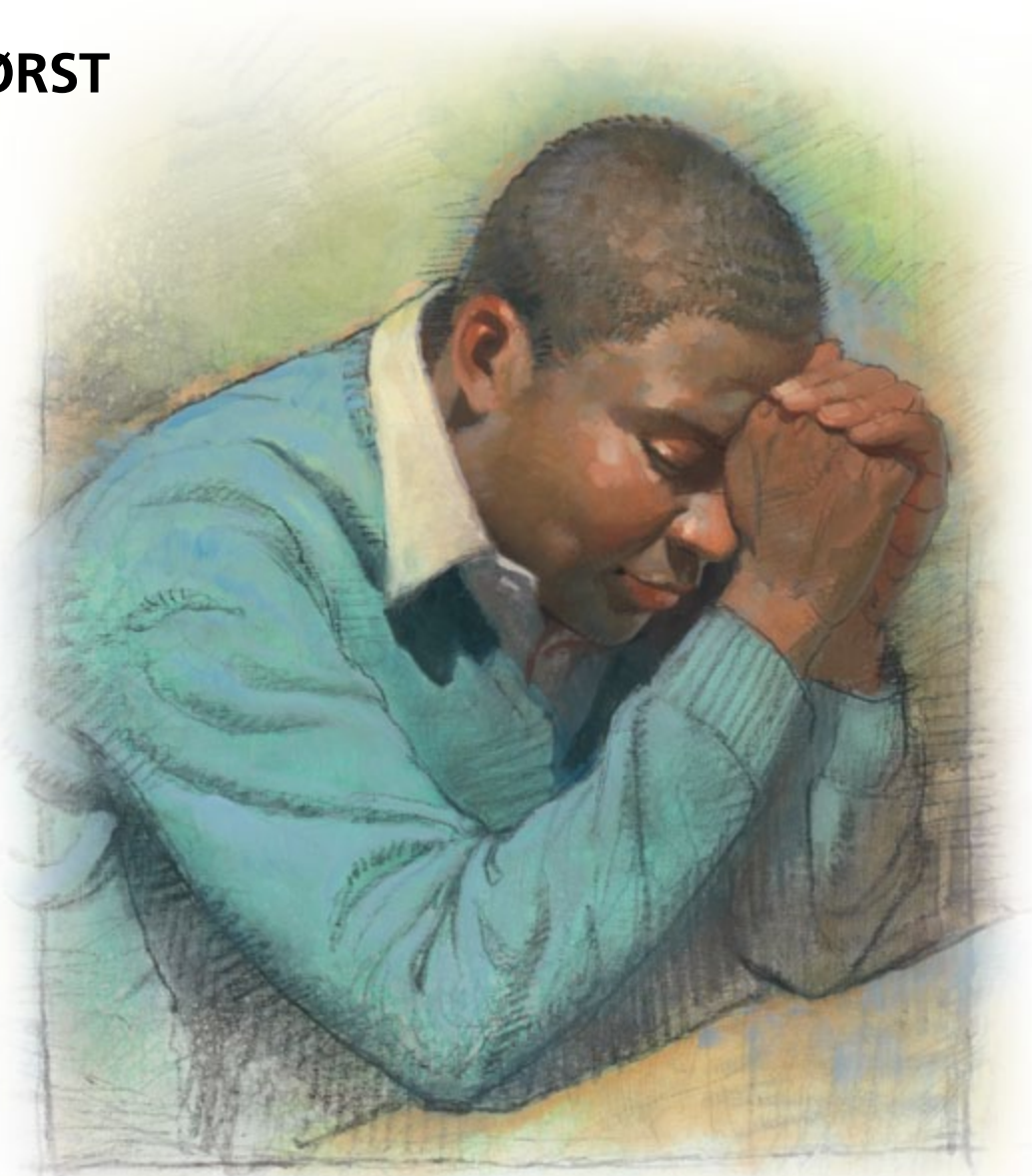
Hun havde ret. Efter at jeg havde bedt et stykke tid, kom følgende ord til mig meget klart og direkte: »Guds tjenere er kaldet af Gud.«

Den nat havde jeg en drøm. I min drøm skældte min bedstefar mig ud for at have skændtes med min leder. Jeg vågnede op af drømmen og kunne ikke sove resten af natten. Efter en lang nat fuld af overvejelser vidste jeg, hvad jeg burde gøre. Jeg gik til min stavspræsident og undskyldte. Han tog glad imod min undskyldning, og vi bad en bøn sammen.

Straks vendte jeg tilbage til Kirken. To uger senere forflyttede mit firma mig til Abuja, Nigerias hovedstad. Jeg var forvirret og undrede mig over, hvorfor jeg blev trukket ud af staven efter mine anstrengelser for at forsones mig.

Jeg lærte dog snart, at Herren forberedte mig. I løbet af min anden måned i Abuja, blev jeg kaldet som grenspræsident.

Jeg er sikker på, at vor himmelske Fader ønskede at lære mig

Efter at jeg havde bedt et stykke tid, kom følgende ord til mig meget klart og direkte: »Guds tjenere er kaldet af Gud.«

vigtigheden af at opretholde Kirkens ledere, inden han kaldte mig som leder. Denne oplevelse styrkede mit vidnesbyrd. Nu gør jeg mit bedste for at lytte til mine ledes råd, for jeg ved, at de er kaldet af Gud. Og den, Herren kalder, gør han egnet.¹

Vore ledere er mennesker. Selv om de er inspirerede, er de ikke

fuldkomne. Jeg lærte, at hvis vi er uenige med dem, bør vi støtte, opmuntre og bede for dem og for os selv, så vi kan stole på Gud og på de tjenere, han har valgt. ■

Martins Enyiche, Nigeria

NOTE

1. Se Thomas S. Monson, »Kaldet til at tjene«, *Stjernen*, juli 1996, s. 46.

Jeg spurgte ham, om han havde tænkt sig at bære sit vidnesbyrd, når tiden kom. Han svarede ja og spurgte: »Skal du?«

SKAL DU BÆRE DIT VIDNESBYRD?

For nyligt havde jeg muligheden for at deltage i et nadvermøde i en anden stat med kirkemedlemmer, som jeg ikke kendte. For at komme lidt i tale med broderen ved siden af mig, spurgte jeg ham, om han havde tænkt sig at bære sit vidnesbyrd, når tiden kom. Han svarede ja og spurgte: »Skal du?«

»Nej, det tror jeg ikke« svarede jeg. Så tilføjede jeg: »Men Kirken er sand og evangeliet er sandt.«

Jeg glemte snart vores lille samtale. Da muligheden for at bære vidnesbyrd kom, blev vi opfordret til at gøre

det kort, idet så mange som muligt skulle have mulighed for at bære deres vidnesbyrd. Da broderen, som jeg havde talt med, gik op for at bære sit vidnesbyrd, indså han, at der ikke var nok tid til at fortælle alt det, han ønskede at sige om evangeliet, og den glæde det bringer. I stedet fortalte han det, vi lige havde talt om, en person han lige havde mødt, og hvordan min enkle erklæring opsummerede det hele: Kirken er sand og evangeliet er sandt. Det er det vigtigste.

Når jeg tænker tilbage på den

oplevelse, forstår jeg, at vi kan bære vore vidnesbyrd på mange måder, og vi kan på kort tid have en positiv indflydelse på andre. Uanset hvor kort tid vi er sammen med en anden person, så kan vi efterlade et positivt indtryk af evangeliet og af os selv.

Jeg bar ikke mit vidnesbyrd fra talerstolen den dag, men mit korte vidnesbyrd blev gengivet, og min indflydelse blev fornemmet af både broderen, som jeg talte med, og af de mennesker, der lyttede til hans vidnesbyrd. ■

LaReina Hingson, Indiana i USA

JEG VIL SIDDE PÅ JESUS' SKØD

Vores barnebarn var kun fire år, da en politibetjent samlede ham op på hovedvejen. Han fortalte, at han var på vej til bedstemors hus, cirka 8 km væk.

Det var anden gang, at han fra løbet væk fra al sørgeligheden derhjemme for at komme hen til mig. I løbet af de næste få måneder indså jeg, at ansvaret for at opdrage mit barnebarn og hans to yngre søstre ville falde på mine skuldre – en tanke, som jeg ikke hilste velkommen med det samme.

Min mand og jeg havde gjort det bedste vi kunne for at opdrage vore børn med evangeliets principper, men de afviste efterhånden disse principper. Jeg var midt i 50'erne og følte, at jeg endelig havde fortjent at forfølge mine egne interesser. Jeg værdsatte det mål, min mand og jeg havde om at tjene en mission sammen, når han blev pensioneret. Tanken om at skulle købe ind med små børn, planlægge måltider, vaske bunker af tøj og en dag tage mig af teenagere igen, fik mig til at græde.

En eftermiddag skete der dog en forandring i mit hjerte. En lille ting havde gjort mit barnebarn ked af det, så jeg tog ham op på mit skød og tørrede hans tårer bort. Mens jeg holdt om ham, talte vi om, hvor højt Jesus elskede ham. Jeg havde en kalender med billeder af Frelseren hængende lige i nærheden, så vi kiggede på hver enkelt af de smukke billeder.

Mit barnebarn var især interesseret i et billede af Frelseren, der sad i en

døråbning af sten med en lille pige med brunt hår på skødet. På billedet udstråler både Frelseren og barnet fred. Mit barnebarn kiggede nærmere på billedet, pegede på pigen og kaldte hende ved sin søsters navn.

»Hvordan kan Katie sidde på Jesus' skød, bedstemor?« spurgte han. »Jeg vil også sidde på hans skød!«

»Du kan ikke sidde på Jesus' skød nu, min skat, men du kan sidde på mit skød,« sagde jeg. »Jesus giver små børn bedstemødre, som kan elske dem, holde om dem og passe på

dem, når de har brug for det.«

Pludselig rummede mit hjerte tanken om en fremtid, hvor jeg elskede – som Frelseren ville have elsket – tre børn, som havde brug for mig. De var ikke længere en byrde, men en vidunderlig velsignelse og mulighed for at tjene vor Herre.

Jeg vil for evigt være taknemlig for Herrens blide barmhjertighed, som han rakte mig den eftermiddag. Den ændrede mit liv og giver fortsat styrke og velsigner vores hjem. ■
Navnet tilbageholdt

Mens jeg holdt om mit barnebarn, der var ked af det, talte vi om, hvor højt Jesus elskede ham.

NÅR GODE PLANER IKKE VIRKER

Stephanie J. Burns

At lægge planer for fremtiden er vigtigt, især for unge voksne. Men hvad sker der, når de bedste planer slår fejl?

Jung Sung Eun fra Korea dumpede til sin lærereksamen. Tina Roper fra Utah i USA mistede et job, hun havde forventet ville blive en karriere. Todd Schlensker fra Ohio i USA modtog en åndelig bekræftelse på ægteskab, men så sin forlovelse blive brudt. Alessia Mazzolari (navnet er ændret) fra Italien afsluttede det, der syntes at være det perfekte forhold.

Ingen har lyst til at tage »plan B« i brug. Men selv når vore planer fejler, vil vor himmelske Fader ikke svigte sine børn. Der er adskillige gode måder, hvorpå tingene kan løse sig. Med tiden vil vi måske endda opdage at forhindringerne, der ændrede vores planer, gav os den nødvendige indsigt og erfaring (se L&P 122:7) og førte til noget bedre.

At opbygge karakter, ikke CV'er

Sung Eun havde arbejdet hårdt for at nå sit livs drøm om at blive lærer. Hun forklarer: »Fordi jeg altid har

stræbt efter at gøre mit bedste i alt, hvad jeg gør, har jeg næsten altid kunnet opnå det, jeg håbede på og bad for.« Men det skete ikke, da hun tog sin lærereksamen. »Da jeg dumpede,« siger hun, »føjte jeg, at jeg havde mistet alle mine drømme på én dag.«

Tina var ikke umiddelbart bekymret, da et andet firma opkøbte det firma, hun arbejdede for. Den nye organisation lovede hende en langsigtet stilling, så hun flyttede tættere på sit arbejde med store forventninger til et nyt og spændende job. Da firmaet blot få måneder senere sagde hende op, følte hun sig »fortabt, forvirret, ked af det og ret bange.«

I stedet for kun at fokusere på at opbygge deres CV'er, indså Sung Eun og Tina, at de også måtte fokusere på at opbygge deres karakter. Begge kvinder fandt trøst gennem studium af evangeliet og bøn.

»Apostlen Paulus var en vidunderlig ven, hjalp mig til at være tålmodig

og tackle udfordringerne,« siger Sung Eun. »Han havde altid en positiv indstilling og ventede villigt på, hvad Gud havde til ham i stedet for at stole på sin egen timing.

Jeg lærte noget af hans eksempel: Ventetiden er ikke blot en proces, vi skal igennem for at få, hvad vi vil have. I stedet er det en proces, hvor vi bliver den, som vor himmelske Fader ønsker, at vi skal være gennem de ændringer, vi foretager os.«

Tina opdagede at forandringen, hun trængte mest til, var et andet perspektiv. »Jeg blev overrasket over at opdage, at jeg havde målt mig selv ud fra verdslige værdier,« husker hun. »Jeg følte, at jeg havde værdis på grund af min beskæftigelse og stilling, som så blev taget fra mig. Nu finder jeg mit selvværd i de evige sandheder om, at jeg er min himmelske Faders datter, og at jeg har guddommelig potentiale. Disse sandheder kan aldrig tages fra mig.«

Både Tina og Sung Eun indrømmer, at det at opbygge sin karakter ikke altid er behageligt, men frugterne af personlig udvikling er søde. Sung Eun siger: »Året efter at jeg dumpede til min lærereksamen var ikke kun den mest smertefulde og deprimerende periode, men også den mest kostbare. Jeg blev langt bedre i stand til at forstå andre menneskers vanskeligheder og fik et oprigtigt ønske om at hjælpe dem og vise omsorg.«

Ammon og hans brøders eksempel i Mormons Bog viste Tina, hvordan Herren styrkede hendes tro for at hjælpe hende til at nå sit fulde potentiale. »Herrens plan for nefitterne var at frelse deres lamanitiske brødre i stedet for at bruge et sværd til at løse problemet,« forklarer hun. »Mosijas sønner blev givet en opgave, der krævede stor tro, men de blev også lovet, at hvis de bar deres trængsler med tålmodighed, ville de blive givet medgang (se Alma 26:27). At være tålmodig er en af mine sværeste udfordringer, fordi jeg ønsker at forstå hele min plan – men jeg ved, at vor himmelske Faders plan og timing for os altid vil være den bedste.«

At holde befalingerne lige meget hvad

Todd gik en lys fremtid i møde, da han vendte hjem fra sin mission. Under sin uddannelse, mødte han en vidunderlig ung kvinde. Efter at have dannet par i flere måneder og modtaget en åndelig bekræftelse, friede Todd og hun accepterede. De planlagde

deres bryllup til sidst på sommeren og vendte begge hjem fra skolen for at træffe deres forberedelser.

»Tre uger efter, at vi tog afsked på skolen, brød hun forlovelsen,« erindrer Todd. »*Et knust hjerte* beskriver ikke til fulde, hvad jeg følte. Der var mange ubesvarede spørgsmål i mit sind; det gav bare ikke mening. Jeg havde modtaget en bekræftelse i Herrens hus, og nu var vores forhold forbi. Mit vidnesbyrd var aldrig blevet prøvet så hårdt.

Desværre kunne jeg flere år efter bruddet ikke komme mig over det. Jeg vidste ikke, hvordan jeg nogensinde kunne stole på en bekræftende følelse igen. Jeg har altid stolet på Herren og gjort mit bedste for at holde befalingerne,« fortsætter han. »Det føltes som om, at det ikke havde været til nogen nytte.«

Alessia havde også troet, at hendes forhold til en bestemt ung mand ville vare evigt. »Vores historie var så smuk, at selv om vi havde alle de normale besværligheder, som alle par har, så troede vi aldrig, at vores forhold skulle slutte,« husker hun.

Da Alessias kæreste rejste på mission, var adskillelsen svær, men af helt andre årsager end Alessia havde forventet. »Mens han var væk, lærte jeg mig selv bedre at kende. Jeg indså, at der var meget i mit liv, der ikke var helt på plads, og at jeg mange gange havde gemt mig bag nogle fjollede idéer i stedet for at være ydmyg og se virkeligheden i øjnene,« beretter hun. »Jeg havde levet i et slags eventyr, hvor det at være forelsket var nok til, at alt ville gå

godt, og det fik mig ofte til at overse de vigtigste ting.«

Alessia forventede stadig en glædelig genforening og fortsatte forholdet efter sin kærestes mission. Men parret datede dog kun i kort tid, da han kom hjem, før de slog op. »Det er et af de mest smertefulde øjeblikke, jeg kan huske,« siger Alessia.

Gennem deres respektive oplevelser erkendte både Todd og Alessia med tiden, at selv om et vigtigt forhold i deres liv havde ændret sig, så kunne de ikke opgive deres lydighed og loyalitet til Herren. Han blev deres anker, da alt andet ændrede sig og blev usikkert.

»Jeg har ikke svarene på, hvorfor jeg fik en bekræftelse på at gifte mig,

og at det så ikke skete,« genkalder Todd. »Men jeg indså, at det ikke betød noget. *Det*, der betyder noget, er, at jeg stadig har tro på Kristus, og at jeg vil bruge den tro til at stole på alt, hvad Herren har beredt for mig.«

Alessia vidste, at hun ved at forpligte sig fuldstændig til Herren ville få den styrke, hun havde brug for. »Jeg forstod, at øjeblikket var kommet, hvor jeg måtte bestemme mig for, hvilken slags person jeg ønskede at være,« siger hun. »Ville jeg fortsat leve livet halvt, eller ville jeg gå ad den vej, der ville gøre mig til en sand Kristi discipel? Jeg ønskede virkelig at kende ham, at elske ham oprigtigt og forsøge at være en bedre person ved at adlyde

alle hans befalinger – ikke kun i det ydre, men af hele mit hjerte.«

Udvikle håb til fremtiden og tro på Kristus

Efter at være blevet konfronteret med uventet tilbagegang kæmpede alle fire unge voksne med at finde modet til at leve i nuet og igen planlægge for fremtiden. Og de fandt, at deres tro på Kristus voksede.

Sung Eun husker, at det blev svært at prøve noget nyt, efter at hun dumpede til eksamen. Men så kom en afgørende opdagelse: »Jeg indså, at den sande fiasko var, at dvæle ved fortiden og kun gøre sig små anstrengelser for at få ting til at lykkes. I stedet for fortsat at være ked af det, besluttede jeg mig for at vende denne svære tid til en mulighed for at lære. Min evne til at forstå livet generelt blev udvidet og mere dyb, og jeg lærte, at slutningen på én ting altid medfører begyndelsen på noget andet.« Hun har siden taget den eksamen om og bestod og er nu »en glad lærer, der nyder at bruge tid med eleverne hver dag.«

Tina valgte at stole på, at noget andet ventede hende, selv om det var svært at gå en uvis fremtid i møde. »Jeg besluttede mig for at studere igen og studere kunst og teknologi, et område jeg havde ønsket at involvere mig i, men jeg havde ikke de nødvendige færdigheder,« forklarer hun. »Jeg er klar til at begynde et nyt eventyr, et meget bedre et, takket være min himmelske Faders visdom.«

Todd blev ved med at date i seks år og arbejdede på at udvikle tillid

til Herren. Selv når han mødte kvinder, som han beundrede meget, måtte han kæmpe for, at tvivlen fra fortiden ikke ødelagde hans håb for fremtiden. »At finde beslutsomheden til ikke at bukke under for seks års tvivl, var ikke let,« siger han. »Men jeg stod fast i at bevise over for mig selv, at jeg virkelig stolede på Herren og hans tilskyndelser på trods af, at jeg før havde været vred på ham.« Et nyt forhold førte til sidst til et tempelægteskab.

»Jeg undrer mig tit over, hvorfor Herren velsignede mig med en så fantastisk hustru, når jeg kæmpede så længe med at stole fuldt ud på Åndens tilskyndelser,« reflekterer Todd. »Det er et vidnesbyrd til mig om, at Herren længes efter at velsigne os, men det er altid ifølge hans tidsplan.«

Alessia udviklede et dybt og personligt vidnesbyrd, da hun på ny helligede sig Herren. »Frelsesplanen blev virkelig for mig, og mine pagter blev mere bindende og inderlige. Kristi forsoning var ikke længere bare en teori eller noget, som jeg havde læst om – måske lidt for overfladisk. En forandring i hjertet var ved at finde sted, og jeg havde et fast vidnesbyrd.« I dag, fortæller hun, at hun føler sig som et nyt menneske.

Uanset hvilke sving der måtte komme på livets rejse, så er evigt liv den endelige destination, som vor himmelske Fader har planlagt for sine børn (se Moses 1:39). Nogle vil måske endda opdage, at »plan B« ganske enkelt var vejen til at gøre »plan A« til virkelighed. ■

DET BEDSTE VENTER FORUDE

»Vi ser os tilbage for at hente gløderne fra strålende oplevelser, men ikke asken. Og når vi har lært det, vi skulle, og har taget de bedste oplevelser med os, så ser vi fremad og husker på, at *tro altid peger mod fremtiden*.«

Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum, »Det bedste venter forude«, *Liahona*, jan. 2010, s. 18.

Se mere om dette emne i Boyd K. Packer, »En af disse mine mindste«, *Liahona*, nov. 2004, s. 86-88; Robert D. Hales, »Vent på Herren: Din vilje ske«, *Liahona*, nov. 2011, s. 71-74; Ann M. Dibb, »Vær modig«, *Liahona*, maj 2010, s. 114-116.

**Ældste
Dallin H. Oaks**
De Tolv
Apostles Kvorum

Vigtigheden af

PRÆSTEDØMME-

En præstedømmevelsignelse er overdragelsen af magt over åndelige ting.

VELSIGNELSER

Under en præstedømmevelsignelse benytter Herrens tjener præstedømmet, som han bevæges til af Helligånden for at nedkalde Himlens kræfter til gavn for den person, der velsignes. Sådanne velsignelser gives af bærere af Det Melkisedekske Præstedømme, som har nøglerne til alle åndelige velsignelser i Kirken (se L&P 107:18, 67).

Eksempler på præstedømmevelsignelser

Der er mange slags præstedømmevelsignelser. Når jeg nu nævner forskellige eksempler, så husk på, at enhver, som har brug for det, kan få en velsignelse, men de skal bede om at få den.

Velsignelser til helbredelse af syge bliver indledt med en salvelse med olie, som skrifterne har forordnet det (se Jak 5:14-15; Mark 6:13; L&P 24:13-14; 42:43-48; 66:9). Patriarkalske velsignelser gives af en ordineret patriark.

Når personer ønsker vejledning i vigtige beslutninger kan de få en

præstedømmevelsignelse. Personer, der har brug for ekstra åndelig styrke til at overvinde personlige problemer, kan få en velsignelse. Mange gange beder børn deres far om en præstedømmevelsignelse, før de forlader hjemmet for at få en videreuddannelse, indkaldes til militærtjeneste eller skal ud på en længere rejse.

Velsignelser, der gives i de her nævnte situationer, kaldes velsignelser til trøst og vejledning. Det er som regel fædre, ægtemænd eller andre ældster i familien, der giver dem. De kan nedskrives og gemmes i familiens optegnelser som en personlig, åndelig vejledning for den som fik velsignelsen.

Der gives også præstedømmevelsignelser i forbindelse med præstedømmets ordinationer eller når mænd og kvinder indsættes i stillinger i Kirken. Det er formodentligt ved sådanne lejligheder, at der oftest gives præstedømmevelsignelser.

Mange af os har bedt om en præstedømmevelsignelse, når vi

har påtaget os nye opgaver i vores erhverv. Jeg fik en sådan velsignelse for mange år siden og følte omgående trøst og vejledning, og det holdt sig gennem lang tid.

Betydningen af præstedømmevelsignelser

Hvilken betydning har en præstedømmevelsignelse? Tænk på en ung mand, der forbereder sig på at forlade sit hjem for at søge lykken i verden. Hvis hans far gav ham et kompas, kunne han bruge dette verdslige redskab som en hjælp til at finde vej. Hvis hans far gav ham penge, kunne han bruge dem til at opnå noget verdsligt. En præstedømmevelsignelse er overdragelsen af magt over åndelige ting. Selv om den ikke er håndgribelig eller målbar, så er den af største betydning og kan hjælpe os til at overvinde forhindringer på vejen mod evigt liv.

En bærer af Det Melkisedekske Præstedømme har et meget helligt ansvar, når han giver en præstedømmevelsignelse. Som Herren siger i en

nutidsåbenbaring: »Mit ord ... bliver opfyldt, hvad enten det er ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det er det samme« (L&P 1:38). Hvis en Herrens tjener taler som han tilskyndes til af Helligånden, så er hans ord »Herrens vilje ... Herrens sind ... Herrens ord« (L&P 68:4).

Men hvis ordene i en velsignelse kun er den pågældende præstedømmebærers egne ønsker og meninger og ikke er inspireret af Helligånden, så er velsignelsen ikke givet under de betingelser, hvorved den repræsenterer Herrens vilje.

Værdige bærere af Det Melkisedekske Præstedømme kan give sine efterkommere velsignelser. I skrifterne er der mange eksempler på sådanne velsignelser, blandt andet Adam (se L&P 107:53-57), Isak (se 1 Mos 27:28-29, 39-40; 28:3-4; Hebr 11:20), Jakob (se 1 Mos 48:9-22; 49; Hebr 11:21) og Lehi (se 2 Ne 1:28-32; 4).

I en nutidsåbenbaring befales forældre, som er medlemmer af Kirken, at bringe deres børn »i kirkens påsyn,«

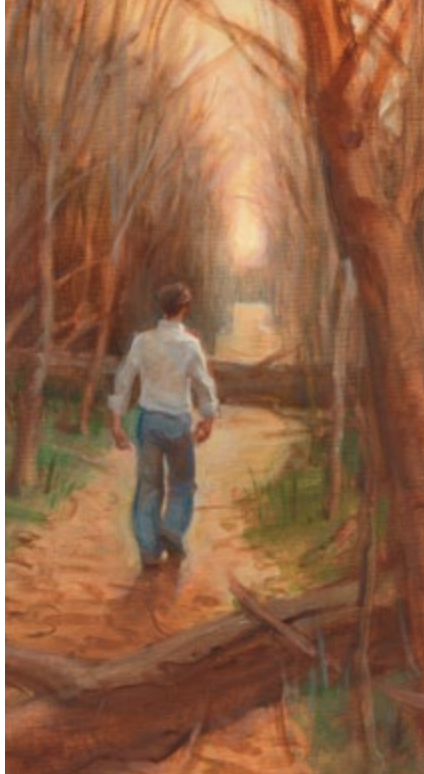
hvor ældsterne »skal lægge deres hænder på dem i Jesu Kristi navn og velsigne dem i hans navn« (L&P 20:70). Det er derfor forældre fører deres spædbørn frem ved et nadvermøde, så en ældste – sædvanligvis faderen – kan give dem et navn og en velsignelse.

Præstedømmevelsignelser er ikke begrænset til de velsignelser, der her nævnes, når præstedømmet lægger deres hænder på hovedet af en person. Somme tider udtales der velsignelser over grupper af mennesker. Profeten Moses velsignede alle israelitterne før sin død (se 5 Mos 33:1). Profeten Joseph Smith »gav en velsignelse til de søstre«, der arbejdede på templet i Kirtland. Han velsignede også »forsamlingen.«¹

Der udtales også præstedømmevelsignelser over steder. Nationer bliver velsignet og indviet til evangeliets forkyndelse. Templer og kirkebygninger bliver indviet til Herren ved en præstedømmevelsignelse. Andre bygninger kan også velsignes, når de anvendes i Herrens tjeneste. »Kirkens medlemmer kan indvie deres hjem til at være hellige bygninger, hvor Helligånden kan dvæle.«² Missionærer og andre præstedømmebærere kan give de hjem, hvor de bliver lukket ind, en præstedømmevelsignelse (se Alma 10:7-11; L&P 75:19). Unge mænd, I vil måske snart blive bedt om at give en sådan velsignelse. Jeg håber, at I har forberedt jer åndeligt.

Oplevelser med præstedømmevelsignelser

Jeg vil gerne nævne nogle andre eksempler på præstedømmevelsignelser.

En præstedømmevelsignelse er af største betydning, når vi skal overvinde forhindringerne på vejen til evigt liv.

For omkring 100 år siden blev Sarah Young Vance færdiguddannet som jordemoder. Før hun påbegyndte sit arbejde blandt kvinderne i Arizona, gav en præstedømmeleder hende den velsignelse, at hun altid »kun ville gøre det, der var rigtigt, og det, der var bedst for hendes patienter.« I løbet af 45 år forløste Sarah ca. 1500 børn, uden at en eneste mor eller et eneste barn gik tabt. »Når som helst jeg stødte på et vanskeligt problem,« mindes hun, »var det altid som om jeg blev inspireret, og på en eller anden måde vidste, hvad der var rigtigt at gøre.«³

I 1864 blev Joseph A. Young kaldet på en særlig mission, hvor han skulle udføre nogle forretninger for Kirken østpå. Hans far, præsident Brigham Young, velsignede ham til at tage af sted og komme hjem i sikkerhed. På

vejen hjem var han med i en alvorlig togulykke. »Hele toget blev knust,« fortalte han, »blandt andet den vogn, hvor jeg sad, men jeg slap uden en skramme.«⁴

Mens jeg har talt om præstedømmevelsignelser, er der dukket en lang række minder op i mit sind: Jeg husker, hvordan mine sønner og døtre har bedt om velsignelser for at få hjælp til at komme igennem de mest stressede oplevelser i deres liv. Jeg nyder at mindes de inspirerede løfter og den styrkende tro, man får, når de bliver opfyldt. Jeg er stolt over en ny generations tro, når jeg tænker på en søn, som var nervøs, da han skulle op til en embedseksamen og ikke kunne komme i kontakt med sin far, der var langt væk, og hvordan han bad om en præstedømmevelsignelse af det nærmeste tilgængelige familiemedlem, som havde præstedømmet, sin søsters mand. Jeg husker en forvirret ung mand, som var omvendt til Kirken. Han bad om en velsignelse for at få hjælp til at ændre sin selvnedbrydende livsførelse til det bedre. Han fik en så usædvanlig velsignelse, at jeg blev forbavset, da jeg hørte ordene udtalt.

Tøv ikke med at bede om en præstedømmevelsignelse, når I har brug for åndelig styrke. ■

Fra en tale ved aprilkonferencen 1987.

NOTER

1. Joseph Smith, *History of the Church*, 2:399.
2. *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 20.11.
3. Se Leonard J. Arrington og Susan A. Madsen, *Sunbonnet Sisters: True Stories of Mormon Women and Frontier Life*, 1984, s. 105.
4. Joseph A. Young, i *Letters of Brigham Young to His Sons*, red. Dean C. Jessee, 1974, s. 4.

VIDNESBYRD

DEL DET MED ANDRE

»Derfor, hold jeres lys op,
så det kan skinne for verden«

(3 Ne 18:24).

BØNNENS

STYRKE

Paul VanDenBerghe

Kirkens Tidsskrifter

***Fra venstre: Joselito,
Joahna, Rosa og Ken
samles foran templet i
Cebu City på Filippinerne.***

*Teenagere fra øen Cebu på
Filippinerne fortæller om at
modtage svar på deres bønner.*

Af jordens mange tusinder af øer, udgør en klynge på 7107 af dem ø-nationen Filippinerne i Sydøst Asien. En vittighed som fortælles på Filippinerne går på, at der er 7107 øer, men det er kun, når det er lavvande. Når det er højvande, falder tallet til 7100 øer, da nogle af dem forsvinder under havets overflade. Så hvordan holder de unge piger og unge mænd fra Filippinerne hovedet oven vande, når de føler sig overvældede? De vender sig til vor himmelske Fader i bøn.

Der vil være tidspunkter i vores liv, hvor vi føler os alene, men hvis vi husker, at vor himmelske Fader altid er der for os – altid er rede til at høre og besvare vore bønner – kan vi støtte os til den kendsgerning og føle det håb og den tillid, der udspringer af denne viden.

Bøn bringer tillid

Joselito B. fortæller om dengang, da han som 12-årig blev valgt til at deltage i en fortællerkonkurrence. Hans lærer bad ham lære et 10-siders manuskript udenad, som han senere skulle opføre foran hundrede andre elever og lærerstaben. Det kan være en skræmmende opgave for enhver, men ikke mindst for Joselito, som har sceneskræk.

»Det første jeg gjorde var at bede en bøn og bede om vejledning,« siger Joselito. »Under bønnen bad jeg om at kunne fortsætte og finde på nye sætninger, hvis jeg skulle komme til at glemme dele af manuskriptet. Efter bønnen, huskede jeg mit yndlingskriststed fra Det Gamle Testamente. Det er i Ordsprogenes Bog 3:6, som siger: »Hav ham i tankerne på alle dine veje, så vil han jævne dine stier.«

Joselito var nervøs. Men han arbejdede hårdt hele ugen for at lære manuskriptet udenad. Og han bad meget hver eneste dag. Endelig oprandt dagen for konkurrencen.

Under åbningskommentarerne til konkurrencen, var

Joselito stadig meget nervøs. »Men under fortællingen havde jeg det fint,« siger han. »Jeg gjorde mit bedste, og jeg vidste, at Gud ville hjælpe mig. Jeg var frustreret og skræmt, fordi der var så mange elever, men Gud besvarede mine bønner.«

Joselito var ikke blot i stand til at huske hele manuskriptet til sin historie, men han gjorde det så godt, at han vandt konkurrencen. Joselito siger: »Bøn er svaret, når du ikke har nogen omkring dig til at trøste dig. Gud er der altid til at hjælpe dig.«

Bøn bringer styrke

Ken G. havde aldrig haft de store problemer med at overholde sine høje standarder, eftersom han som dreng voksede op i en aktiv sidste dages hellig familie. Men det blev svært, da han begyndte i gymnasiet og tit følte sig isoleret fra sin families gode indflydelse – især på skolen.

»Selv om de ikke var medlemmer af Kirken, var mine gymnasievenner mine nærmeste venner,« siger Ken. »Vi havde et stærkt sammenhold. Problemet var, at de begyndte at gøre ting, der ikke fulgte vore kirkestandarder.«

Hjemme havde Ken aldrig problemer med at vælge det rette, men han fortæller, at da han kom i skole, og hans familie ikke længere var i nærheden til at vejlede ham, begyndte han at træffe forkerte valg. »Jeg indrømmer, at jeg gjorde ting, der ikke var i tråd med Kirkens standarder, så når jeg deltog i seminar, følte jeg altid, at jeg var personen, man talte om i lektionen.«

Det var der, at Ken indså, at han var nødt til at ændre sig, men han følte sig ikke stærk nok til at gøre det alene. »Jeg satte mig så et mål om at bede til Gud om at give mig styrke og mod til at sige fra over for mine venner, når de gjorde noget dårligt,« forklarer han. »Jeg følte, at Gud besvarede mine bønner. Det blev lettere for mig at sige nej, hver gang mine venner bad mig gøre noget forkert, eller når de fristede mig. Jeg havde allerede viden og vidste, hvad der var rigtigt og forkert. Men det var gennem

ET FORHOLD JEG VÆRDSÆTTER

»Der er ikke gået en dag, hvor jeg ikke har talt med vor himmelske Fader gennem bøn. Det er et forhold, jeg værdsætter meget højt – som jeg bogstaveligt talt ville være fortabt uden. Hvis I ikke har sådant et forhold til vor himmelske Fader nu – vil jeg på det kraftigste opfordre jer til at arbejde hen mod det. Når I gør det, vil I være berettigede til hans inspiration og vejledning i jeres liv.«

Præsident Thomas S. Monson, »Stå på hellige steder«, *Liahona*, nov. 2011, s. 84.

Se en video

Se en video med Tania's beretning (på engelsk, portugisisk og spansk) ved at besøge youth.lds.org og se efter videoen »Pure and Simple Faith« under Youth Theme, 2012.

mærke Helligånden hviske til mig, at jeg skulle købe det alligevel, så det gjorde jeg. Nu havde jeg kun 20 pesos tilbage, men jeg havde stadig en masse indkøb endnu, deriblandt bleer til min bror og rent drikkevand. Jeg gik så hen til den næste butik for at købe ind til vores aftensmad, og det var også alt for dyrt. Jeg rakte ned i min lomme efter de 20 pesos, men nu var der fem 20 pesos sedler i rullen. Jeg begyndte at græde lige foran butiksejeren.

Det endte med, at jeg kunne købe alle de ting, vi havde brug for,« siger Tania, »og vi havde også nok til at komme i kirke den næste dag. Da jeg kom hjem, gik jeg ind på mit værelse og takkede Gud for den velsignelse, han havde givet os. Jeg ved, at Gud virkelig lever og besvarer vore bønner, især i stunder, hvor vi har allermest brug for ham, og hvor vi beder en oprigtig bøn. Han besvarer virkelig den bøn.«

Bøn holder os nær vor himmelske Fader

Selv om vi kan være sikre på, at vor himmelske Fader hører og besvarer vore bønner, så må vi huske på, at vore bønner ikke altid besvares med det samme, og ikke altid på den måde, vi ønsker det. Vore bønner bliver besvaret efter Guds vilje og timing.

Hver enkelt af disse teenagere fra den Filippinske ø Cebu lærte, at uanset om vi befinder os i gode eller dårlige stunder, om vi er alene eller sammen med mennesker, uanset om det er højvande eller lavvande, så er vor himmelske Fader der altid for os. Hvis vi vender os til ham i oprigtig bøn, så er han altid klar til at velsigne os. ■

bønnen, at jeg følte, jeg fik styrken og gaven til at sige nej og gøre det, der var rigtigt.«

Ken siger, at det vigtigste han lærte af denne oplevelse var, at »bøn er et tegn på din ydmyghed, fordi du erkender over for dig selv, at du er svag, og at kun Gud kan hjælpe dig til at blive stærk« (se L&P 112:10).

Bøn bringer velsignelser

Somme tider har vi brug for mere end trøst eller styrke alene; somme tider har vi brug for mere håndgribelige velsignelser. Tania D. husker en sådan tid. Hendes familie befandt sig i en særlig økonomisk svær tid. »Det var lørdag aften, og vi havde kun 40 pesos (ca. 5 danske kr.) tilbage til ugen, og vi havde ingen mad til aftenen eller kul til kakkelovnen derhjemme,« siger Tania. »Min mor gav mig en liste med alt det, vi havde brug for, og vi skulle bruge 250 pesos til at købe det. Det første vi skulle bruge var kul, så vi kunne lave mad.« Tania kunne se, at der ikke var nok penge til det hele. Så indså hun, at de heller ikke ville have råd til at tage bussen til kirken den næste dag. »Jeg fortalte min mor, at vi ikke havde nok til at betale busbilletten til kirken. Men min mor er meget trofast, og sagde kun: »Gud vil sørge for os.«

På vej hen til butikken græd jeg, fordi vi ikke havde nok penge til det hele, og jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre,« siger Tania. Mens hun foldede en af 20 pesos sedlerne sammen og lagde den i lommen, gjorde hun det eneste hun kunne forestille sig ville hjælpe – hun bad en bøn. »Jeg bad vor himmelske Fader om hjælp til at finde en måde, hvorpå vi kunne få dækket vore behov.«

Men da hun nåede hen til den første butik, så hun, at prisen på kul var steget fra 5 pesos til 20 pesos. »Jeg tøvede med at købe det,« siger Tania, »men jeg kunne

ET LØFTE OG EN BØN

Pablo Mireles Betts

Hvad der undrer mig omkring Mormons Bog er den store og evige forandring, den skaber i mennesker, selv før de bliver medlem af Kirken. Som missionær i Cuernavaca-missionen i Mexico, så jeg straks denne store forandring.

Da jeg havde været på mission i seks måneder, fik min kammerat og jeg en henvisning fra et medlem af grenen til at undervise en 20-årig kvinde og hendes familie. Den unge kvinde forstod ikke, hvad sidste dages hellige troede på og stillede os mange spørgsmål. Da vi vidste, at Mormons Bog giver svar på de dybere spørgsmål, forærede vi kvinden bogen og fortalte om de løfter, den indeholder samt om at bede oprigtigt for at få at vide, at den er sand.

I tre uger kom hun i kirke, og vi fortsatte med at mødes med hende. Vi vidste ikke, at hun allerede havde truffet en vigtig beslutning: Hun havde bedt omkring Mormons Bog. Under en bestemt lektion fortalte hun os om sin oplevelse. Hun havde tænkt meget over de lektioner, som vi præsenterede, og hun ønskede

at bede selv. Hun knælede ned og spurgte Gud, om Mormons Bog var sand. Den fred, hun følte efter at have bedt, opmuntrede hende til at læse mere i bogen. Mens hun læste, følte hun Ånden komme over sig.

Hun berettede om sin oplevelse og fortalte os: »Jeg følte mig mere speciel, end jeg nogensinde før havde følt det. Noget begyndte at udfylde det tomrum, som jeg har haft i mit liv, men som intet andet kunne udfylde. Jeg følte mig så glad, at jeg begyndte at græde. Jeg kunne næsten ikke tro min følelse, men jeg vidste, at det var svar fra min himmelske Fader, at han kendte mig, og at han elskede mig nok til at lytte til mig og besvare min bøn.«

Jeg følte en enorm glæde i mit hjerte, da hun fortalte om sin oplevelse. Jeg vidste, at jeg ved denne lejlighed stod på hellig grund. Helligånden bekræftede for mig, at hendes ord var sande. Hendes vidnesbyrd mindede mig om den store kærlighed, som vor himmelske Fader har til os; han elsker os så højt, at han har givet os Mormons Bog som et redskab til at kende ham og hans

*Mormons Bog
har kraften til
at lade enhver,
der ønsker at
vide det, vide,
at den er sand.*

sandhed. Når vi følger principperne i Mormons Bog, vil vores liv ændre sig.

Jeg kan stadig huske, hvordan lektionen sluttede. Søsteren spurgte os: »Hvad sker der nu, hvor jeg ved, at Mormons Bog er sand?«

»Du bliver døbt« svarede vi.

Hendes svar var enkelt, men afspejlede hendes faste og enkle vidnesbyrd: »Så vil jeg døbes.«

Mormons Bog har kraften til at hjælpe os med at finde glæde og fred. Når vi læser den, udvikler vi en fast beslutning om at efterleve Jesu Kristi evangelium, ligesom denne søster besluttede sig for at følge Frelserens eksempel og træde ned i dåbens vande. ■

Hvad er **DET RENE VIDNESBYRD**?

Elyse Alexandria Holmes

Dit vidnesbyrd er sikkert stærkere end du tror.

Du sidder til et vidnesbyrds møde. Når du ser medlemmer fra forsamlingen rejse sig og bære deres vidnesbyrd, føler du, at du også bør gøre det. Men hvad skal du sige? Og hvad nu, hvis du begynder at græde, mens du står deroppe? Eller hvad nu, hvis du *ikke* begynder at græde? Så tvivler du måske på, om du overhovedet har et vidnesbyrd. Eller også er du usikker på, hvad dit vidnesbyrd er. Her er nogle retningslinjer, der kan hjælpe dig med at vide, hvad et vidnesbyrd er, og hvad det ikke er.

Et vidnesbyrd er en overbevisning, viden eller tro på en sandhed

»Det rene vidnesbyrd« (Alma 4:19) begynder med ren tro. Dit vidnesbyrd er et åndeligt vidne på det, som du tror eller ved er sandt (se L&P 80:4). Når du deler dit vidnesbyrd med andre, kommer de reneste og mest kraftfulde bestanddele fra ordene: *ved*, *tror på* og *vidner* frem. Hvis du oprigtigt kan sige: »Jeg ved, at Mormons Bog er sand,« så har du kraften til at ændre liv og til at invitere Ånden til at berøre andre.

Præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, »Venter på vejen til Damaskus«, *Liahona*, maj 2011, s. 70.

SE DET STORE BILLEDE

»Sandheden er, at de, der flittigt søger at lære om Kristus, til sidst vil kende ham. De vil personligt modtage et guddommeligt portræt af Mesteren, selv om det oftest kommer i form af et puslespil – en brik ad gangen. Hver brik er måske ikke let genkendelig i sig selv, det vil måske ikke stå klart, hvordan den passer ind i det samlede billede. Hver brik hjælper os med at se det store billede lidt mere klart. Til sidst, når der er lagt nok brikker på plads, vil vi erkende dets skønhed. Når vi så ser tilbage på vore oplevelser, vil vi se, at Frelseren er kommet for at blive hos os – ikke lige på én gang, men stille, let, næsten ubemærket.«

Forestil dig, at du har en stor æske fyldt med puslespilsbrikker, der kun er lavet til dig. Ved at se på billedet på forsiden af æsken, forsøger du at sætte puslespillet sammen. Når to brikker passer sammen, ved du, at de hører sammen. Vidnesbyrd fungerer på lignende måde. Når du får åndelige oplevelser, vil forskellige dele af dit vidnesbyrd begynde at passe sammen, og du vil komme til at tro på eller kende visse sandheder ved evangeliet.

Selv hvis du på dette tidspunkt ikke ved, om alt ved Kirken er sandt, så vil vor himmelske Fader velsigne dig og hjælpe dig på vej, så længe du har et retfærdigt ønske om at vide og oprigtigt prøver at finde ud af det.

Et vidnesbyrd er personligt

Mens du arbejder på dit puslespil, vil din familie og venner regelmæssigt hjælpe dig med at samle det. Men i sidste ende er det dit helt eget

puslespil, som du skal samle og beskytte. Du kan til tider støtte dig op ad dine forældres eller venners tro, men efterhånden som du får mere åndelig erfaring, kan du opretholde dit eget vidnesbyrd.

Når du vokser inden for evangeliet, er det vigtigt, at du udvikle dit eget vidnesbyrd. To personer har måske hver sin måde at samle et puslespil på – én starter måske med at samle brikkerne fra kanten, mens en anden samler efter farverne – og på samme

VORE UNGE HAR FØLGENDE AT SIGE OM DET RENE VIDNESBYRD

»Somme tider er de bedste vidnesbyrd de mest enkle vidnesbyrd. De bedste vidnesbyrd er i virkeligheden dem, hvor du vidner om, at Jesus Kristus lever, at vores himmelske Fader lever og elsker os.«

–Matias C., Argentina

»Jeg mener, at det er vigtigt at have et rent vidnesbyrd, for så er du i stand til at bruge det vidnesbyrd til at lede andre til evangeliet.«

–Quaid H., Australien

»Et vidnesbyrd er det største anker du har. Uanset hvad der sker omkring dig, så vil du med et stærkt vidnesbyrd, kunne stå over for problemer med en bedre indstilling.«

–Zane V., Californien i USA

»Jeg tror, at et rent vidnesbyrd er noget, man selv skal have fundet frem til, og være noget som du virkelig tror på, og når du så bærer dit vidnesbyrd, kan du røre andre, og det kan så styrke deres vidnesbyrd.«

–Zamagomane M., Sydafrika

VIDNESBYRD

måde opbygger vi hver især et vidnesbyrd gennem tro og oplevelser på en måde, der er enestående for os.

Hvis du er i tvivl om noget, så bed oprigtigt om vejledning og sandhed. Ofte bliver bønner ikke besvaret på de måder, som vi forventer det, så hold øjne og hjerte åbent for svar.

Et vidnesbyrd vokser hele tiden

Ligesom du ikke får et færdigsamlet puslespil ud af æsken uden en indsats, så kan du heller ikke forvente, at dit vidnesbyrd kommer på én gang. Du lærer om evangeliets sandhed, brik for brik.

Fastholdelse af et stærkt vidnesbyrd kræver en konstant indsats. Når du fortsat arbejder på at øge din viden om evangeliet, vil Helligånden velsigne dig i dine anstrengelser og dit vidnesbyrd vil fortsat vokse. ■

Skal jeg ...?

Skal jeg fortælle en beretning eller om en oplevelse, når jeg bærer mit vidnesbyrd?

Folk fortæller ofte beretninger eller personlige oplevelser, når de bærer deres vidnesbyrd, og det kan være godt til at beskrive, hvordan et vidnesbyrd voksede. Men en beretning er ikke et vidnesbyrd. En kort relevant beretning kan hjælpe dig med at illustrere en pointe, men vær sikker på, at inddrage *hvordan* historien styrkede dit vidnesbyrd, og *hvilke* evangeliske sandheder du lærte fra den oplevelse. Et vidnesbyrd handler om det, du *ved* om evangeliet, ikke om hvor du har

været, eller hvad du har lavet.

Ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede: »Et vidnesbyrd er det, som vi ved er sandt i vores sind og i vores hjerte ved Helligåndens vidne (se L&P 8:2). Når vi bekender os til sandheden frem for at irettesætte, formane eller blot fortælle om interessante oplevelser, indbyder vi Helligånden til at bekræfte sandheden af vore ord.«¹

Vær også påpasselig med de oplevelser, som du fortæller om. Nogle er dybt personlige for dig selv eller andre, deriblandt beretninger om synd, omvendelse samt hellige åndelige oplevelser. Beretninger som disse bør ikke fortælles offentligt, medmindre du føler dig tilskyndet til det. Når du føler dig tilskyndet, så giv en generel gengivelse med fokus på det, du lærte af oplevelsen, frem for at dvæle ved detaljerne omkring det, der skete.

Skal jeg udtrykke taknemlighed eller kærlighed under mit vidnesbyrd?

Selv om det ikke er upassende at udtrykke kærlighed eller påskønnelse, når du bærer vidnesbyrd, så betragtes disse følelser ikke som et vidnesbyrd. Vidnesbyrd fokuserer på det, du har lært åndeligt om evangeliet. Udtryk for kærlighed eller taknemlighed bør ikke erstatte et vidnesbyrd.

Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »Jeg frygter, at alt for mange af vore medlemmers vidnesbyrd forbliver ved »jeg er taknemlig« og »jeg elsker«, og alt for få er i stand til med ydmyg og oprigtig tydelighed at sige: »Jeg ved.«²

Skal jeg græde eller vise følelser for at have et *rigtigt* vidnesbyrd?

Mange mennesker græder eller viser følelser, når de bærer vidnesbyrd eller føler Ånden stærkt, men ikke alle har samme følelsesmæssige reaktion, når de mærker Ånden. Du behøver ikke at vise følelser på samme måde som andre, når du bærer vidnesbyrd.

Præsident Howard W. Hunter (1907-1995) har sagt: »Jeg bliver bekymret, når det viser sig, at der bliver sat lighedstegn mellem stærk sindsbevægelse eller fritløbende tårer og Åndens tilstedeværelse. Herrens Ånd kan bestemt godt give stærke følelser og tårer, men denne ydre tilkendegivelse bør ikke forveksles med selve Åndens tilstedeværelse.«³

Hvis jeg ikke er sikker på, at jeg har et vidnesbyrd, bør jeg så stadig prøve at bære det?

Man kan nemt føle, at ens vidnesbyrd ikke er stærkt nok eller værd at dele med andre, men når du bærer dit vidnesbyrd, vil du finde ud af, hvor meget vidnesbyrd du i virkeligheden har. Vær ikke bange for at bære dit vidnesbyrd for andre. Du vil opdage, at jo mere du bærer dit vidnesbyrd, jo mere vokser det.

Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum har sagt:

»Det er ikke usædvanligt at høre en missionær sige: »Hvordan kan jeg bære mit vidnesbyrd, før jeg har fået et? Hvordan kan jeg bære vidnesbyrd om, at Gud lever, at Jesus er Kristus, og at evangeliet er sandt? Hvis jeg ikke har et sådant vidnesbyrd, er det så ikke at være uærlig?«

Hvis jeg dog bare kan lære jer dette ene princip: *Et vidnesbyrd finder man ved at bære det!* Et eller andet sted i jeres søgen efter åndelig vækst, må I »forlade jer på troen«, som filosoferne kalder det. Det er det øjeblik, hvor man er nået helt ud til yderkanten af lyset og træder ind i mørket, blot for at opdage, at vejen er oplyst et skridt eller to forude.«⁴

NOTER

1. David A. Bednar, »Mere flittige og engagerede hjemme«, *Liahona*, nov. 2009, s. 19.
2. M. Russell Ballard, »Det rene vidnesbyrd«, *Liahona*, nov. 2004, s. 41.
3. Howard W. Hunter, i *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2005, s. 99.
4. Boyd K. Packer, »Søgen efter åndelig kundskab«, *Liahona*, jan. 2007, s. 18.

SPIL for galleriet

Mit liv var rent skuespil, indtil jeg besluttede at skifte rolle.

Brittany Thompson

Som ung teenager handlede skolen for mig om at holde en facade. I kender den stygge fyr fra filmene, som kommer med de smarte, kloge replikker, og som bare er supersej i forløbet? Jeg længtes dengang efter at kunne gøre det samme. Jeg prøvede at styre skærmen ligesom de bedste af de slemme fyre. Jeg lod, som om jeg havde lave standarder for at imponere mine venner på skolen. Jeg elskede lyden af latter, når jeg brugte dårligt sprog eller lavede sjov med mennesker.

Jeg ville gerne være den, som tilhørerne var begejstret for. Så jeg fandt ud af, hvordan jeg kunne få mennesker til at lide mig. Jeg blev hende, der lavede sjov i biologitimen, hende der overbeviste mit volleyballhold om, at jeg var en festabe, og ødelagde mit ry som en uskyldig, naiv ung pige. Jeg tænkte: »Jeg vil ikke have, at mine venner skal tro, at jeg er et dydsmønster!«

Eftersom jeg egentlig ikke begik nogle af de alvorlige synder, folk

troede, jeg begik, så prøvede jeg desperat at overbevise mig selv om, at det så var i orden at have et slem ry. Jeg tog gruelig fejl! Mit såkaldte liv på skærmen nåede et punkt, hvor jeg ikke engang selv kunne holde ud at se på det. Jo mere populær jeg blev, jo mindre kunne jeg lide den rolle jeg spillede.

En dag talte to af mine venner om en sød og venlig, sportslig pige ved navn Jennifer, som ikke var flov over at stå ved sin tro. En af mine venner, som var den smukkeste, populæreste og sejeste pige i syvende klasse, sagde: »Jennifer er så anderledes. Jeg ville ønske, at jeg var modig nok til at tro på min kirke, som hun gør. Hun er den eneste person, jeg kender, som lever sit liv på den måde.« Jeg var lamslået.

»Hvordan kunne hun sige det uden overhovedet at nævne mig?« Jeg undrede mig. »Min kirke har trods alt høje standarder!« Jeg blev gal over, at hun ikke engang havde overvejet mig som et godt eksempel. Så følte jeg det pludselig som

om, at jeg sad på første række i en biograf, der viste mit liv som aftenens spillefilm.

Jeg tænkte på det dårlige eksempel, jeg havde været over for mine venner. Hvilket ungt menneske ville se på mig og tænke: »Jeg ville ønske, at jeg var ligeså modig og enestående som hende? Jeg kunne virkelig ikke lide den, jeg var blevet.

At ændre min person og mit ry var en lang proces, og jeg prøver stadig at holde min mund lukket i stedet for at buse ud med fornærmelser, der skal få folk til at kunne lide mig. Men jeg opdagede, at jeg kunne få mine venner til at grine uden at såre andres følelser, og at jeg i forbindelse med en uartig spøg kunne forlade lokalet uden at blive gjort til grin. Ingen behøver at være den »stygge fyr« for at have mange venner. Jeg ændrede min indstilling og min adfærd, fordi det at have fred med det, jeg tror på, er meget sejere end at prøve at skjule, hvem jeg er. ■

En venlig hvisken

»Elsk jeres fjender, gør godt mod dem, der hader jer« (Luk 6:27).

Deborah Moore

Bygger på en virkelig begivenhed

»Carson er her i dag,« sagde James' mor, mens hun pegede på en dreng nede ad gangen ved primarylokalet.

James beklagede sig. Carson havde cowboybukser og en gammel skjorte på. James vidste, at hans mor og far aldrig ville lade ham gå i kirke med den slags tøj, og de ville aldrig lade ham slippe afsted med mange af de ting, som Carson gjorde.

Sidste uge var Carson blevet smidt uden for klassen i skolen, fordi han svarede en lærer igen. Han gjorde altid grin med det tøj, som James havde på, og gjorde grin med, at han var den korteste dreng på skolen.

»Hvad nu, hvis han råber af søster Win eller begynder at slå?« spurgte James.

»Jeg er sikker på, at det nok skal gå,« sagde mor. »Carson har aldrig været i kirke, så han er sikkert nervøs.«

Da klassen begyndte, spurgte søster Win, hvem der havde taget deres skrifter med. James rakte hånden i vejret som resten af klassen, men Carson rystede på hovedet.

Han så flov ud, hvilket overraskede James. Carson lavede normalt sjov, når han ikke havde lavet lektier. Men jo mere James tænkte over det, jo mere overvejede han, hvordan det ville være at være i kirke for første gang.

Søster Win rakte Carson sine skrifter. Da det blev Carsons tur til at læse, blev James bekymret. Hvad nu, hvis Carson smed skrifterne på gulvet eller nægtede at læse?

Men Carson gjorde ingen af delene. Han stirrede på ordene og skulede. Efter et øjeblik gik det op for James, at Carson ikke var så god til at læse. Det havde James ikke lagt mærke til før henne på skolen.

Hvad tror du, at James vil gøre? Vil James grine af Carson? Vil han ignorere ham? Hvad ville du gøre, hvis du var James? Vend siden og find ud af, hvad der skete.

James lænede sig over mod Carson og hviskede: »Sandelig.«

Carson så overrasket ud, men han sagde ordet og læste videre i verset. Når han kæmpede med et ord, hjalp James ham med det. Da han var færdig, kiggede Carson over på James og gav ham et lille nik.

James vidste ikke, om det ville blive anderledes

hende på skolen efter det her. Det sjove var, at han var ligeglad. Han havde det godt med, at han hjalp en dreng, der altid lavede sjov med ham, og ingen kunne fjerne den følelse. ■

En dag legede mine venner og jeg en leg på legepladsen, da en anden pige kom og ville være med. Hun var

kendt for at drille de andre børn og ikke være særlig sød. Hun begyndte at ændre legens regler, og så sagde jeg: »Du kan lege på din måde, men vi leger på den måde, vi gerne vil.« Hun så skuffet ud og gik. Bagefter tænkte jeg over, hvad jeg havde sagt til pigen. Jeg vidste, at jeg havde såret hendes følelser. Lidt senere fandt jeg hende og sagde: »Undskyld. Jeg mente ikke, at du ikke måtte lege med os.« Hun sagde, at det var i orden. Pigen og jeg er måske ikke venner, men jeg tror, at jeg gjorde, hvad Jesus ville ønske, at jeg gjorde, ved at være venlig mod hende.

Reagen K., 9 år, Utah i USA

VÆR DIT BEDSTE

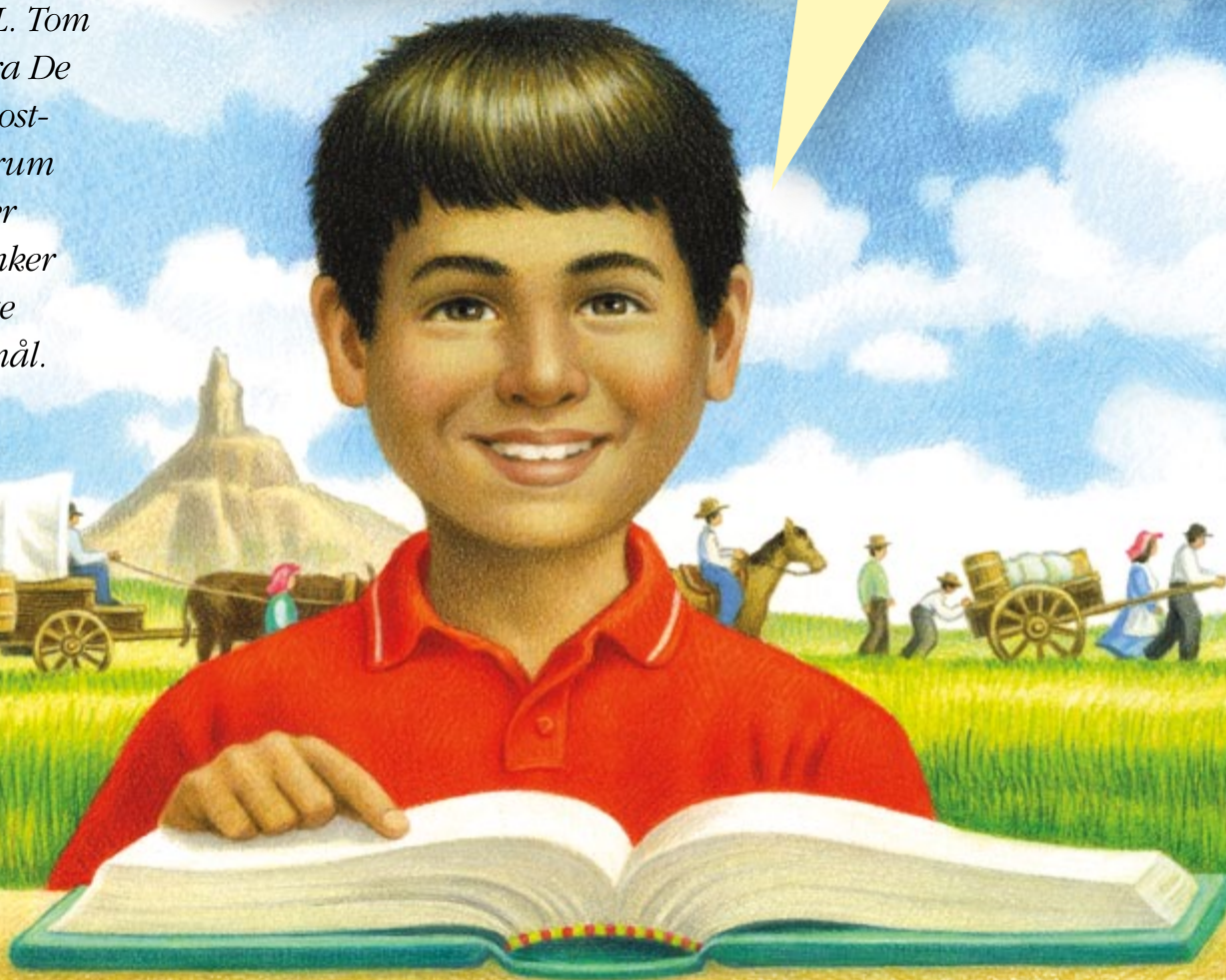

Ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum fortæller sine tanker om dette spørgsmål.

De tidlige pionerer levede for længe siden.

Hvad kan jeg lære af dem?

Den 24. juli fejrer vi pionerernes ankomst til Saltsødalen.

De forlod alt – deres hjem, deres forretning, deres gård og selv deres elskede familiemedlemmer – for at rejse ud i ødemarken.

Pionererne dansede og sang,

mens de krydsede sletterne. Det var den måde de holdt humøret højt på, når de mødte forfærdelig modgang.

Med fast tro på Gud og deres ledere tog disse første pionerer fat på arbejdet med at skabe smukke samfund i skyggen af bjergene.

Sikken herlig arv af tro, mod og opfindsomhed disse ædle pionerer har efterladt os til at bygge videre på. ■

Fra »Fortidens måde at gå fremtiden i møde på«, Liahona, nov. 2009, s. 74; »Betydningsfuldt at feste«, Stjernen, jan. 1988, s. 65, 67.

At skabe historie

Chad E. Phares

Kirkens Tidsskrifter

Soma, Eszter og Kata B. bor i Budapest i Ungarn, en by, der er kendt for sin historie fyldt med paladser, kongelige, kunst og smukke bygninger. Selv om

børnene lærer om byens historie i skolen, så er de også meget interesserede i at lære om en anden historie – Kirkens historie.

»Jeg vil gerne lære mere om

dengang, da Joseph Smiths bad og vor himmelske Fader og Jesus viste sig for ham,« siger Eszter på 7 år.

Soma på 10 år kan lide at læse om Alma den yngre. »Han var først en slem mand, men jeg kan lide, at han så valgte at være god.«

Der er ikke mange mennesker i Budapest, der kender til Joseph Smith eller Alma den yngre, men Soma, Eszter og Kata på 5 år håber på, at de gennem deres gode eksempler og det at vælge det rette, vil få flere fra Ungarn til at lære om Kirken. ■

FOTOS: CHAD E. PHARES; KORE THOMAS S. CHID

Du kan bruge denne lektion og aktivitet til at lære mere om denne måneds primarytema.

Jeg vælger det rette ved at efterleve evangeliets principper

TIL VENSTRE: ILLUSTRATIONER: PAUL MANN; HERUNDER: ILLUSTRATION AF RICHARD HULL © IRI; TIL HØJRE: ILLUSTRATIONER: BRIAN BEAN

Kan du forestille dig, hvordan det ville være at tage på mission og ikke vide, hvornår du igen ville vende tilbage til din familie? Hvordan ville du føle det? Hvad ville du gøre for at forberede dig?

Kong Mosijas fire sønner – Ammon, Aron, Omner og Himni – og deres ven Alma tog på en mission, der varede i 14 år. Hver enkelt af Mosijas sønner kunne være blevet konge over deres eget land, men valgte i stedet at følge deres hjerte. De og Alma var blevet omvendt

til Jesu Kristi evangelium, og de ønskede at fortælle deres fjender, lamanitterne, om evangeliet.

De unge mænd vidste, at de ikke ville kunne udføre deres mission uden Guds kraft. Alma 17:2-3 forklarer, hvordan de fik denne kraft: »De havde gransket skrifterne flittigt, for at de kunne kende Guds ord ... De havde hengivet sig til megen bøn og faste, derfor havde de profetiens ånd og åbenbarelsens ånd, og når de underviste, underviste de med magt og myndighed fra Gud.«

Faste og bøn hjalp disse unge

mænd til at modtage velsignelser fra Gud. Ligesom Alma og Mosijas sønner kan du faste og bede for at forberede dig til at modtage de velsignelser, som vor himmelske Fader har til dig. ■

Sang og skriftsted

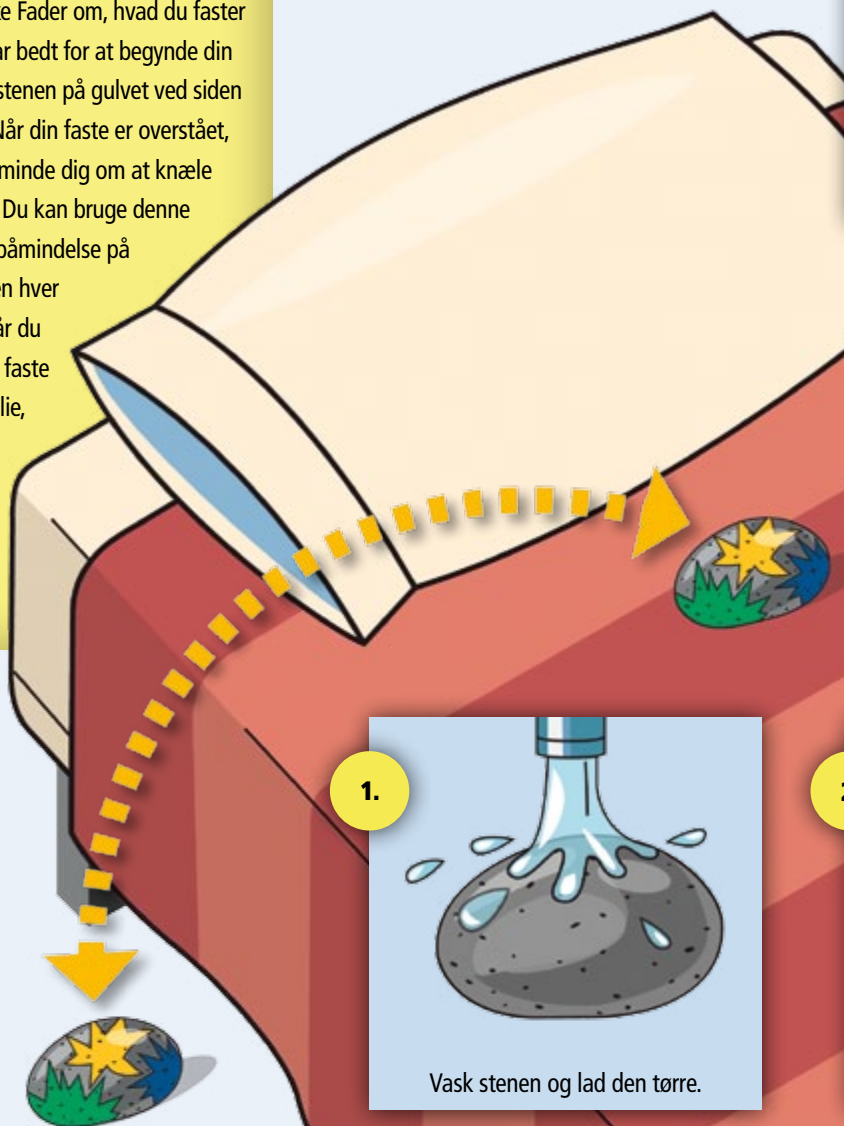
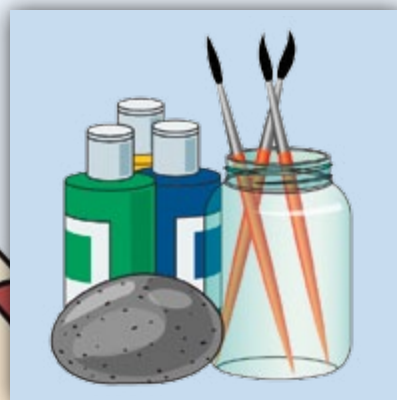
- »Den kloge mand og den ukloge mand«, *Børnenes sangbog*, s. 132.
- 1 Ne 3:16

Kun dig

Læg en farverig sten på din seng som en påmindelse om at bede og tale med din himmelske Fader om, hvad du faster for. Når du har bedt for at begynde din faste så læg stenen på gulvet ved siden af din seng. Når din faste er overstået, så vil stenen minde dig om at knæle ned og bede. Du kan bruge denne sten som en påmindelse på fastesøndagen hver måned, og når du har en særlig faste med din familie, menighed eller gren.

Du skal bruge:

En glat sten eller en lille sten
Akrylmaling eller farvetuscher
Pensel

1.

Vask stenen og lad den tørre.

2.

Klem en lille smule maling ud på en paptallerken eller et stykke papir.

3.

Brug penslen eller tuscherne til at dekorere stenen. Skriv dit navn på stenen eller tegn andre mønstre og former på den.

4.

Lad malingen tørre helt og læg stenen på din seng.

VDR-Tid: Bøn og faste

Drøft som familie vigtigheden af at bede før og efter en faste. Næste gang din familie faster, så tal om formålet med den. Begynd din faste med at bede og tale med vor himmelske Fader om, hvorfor du faster.

Thomas' VIDNESBYRD

»Og se, jeg, Herren, giver jer et vidnesbyrd om sandheden« (L&P 67:4).

Joshua J. Perkey

Kirkens Tidsskrifter

Bygger på en virkelig begivenhed

Det var familieaften, og alle havde en opgave. Mor skulle lede. Far skulle undervise. Børnene stod for bønner, musikken og aktiviteten – undtagen Thomas. Denne uge

var det Thomas' tur til at bære sit vidnesbyrd, og han følte sig en lille smule flov.

Thomas havde båret sit vidnesbyrd før, men det var længe siden, og han kunne ikke helt huske, hvad det var, at han skulle sige. Så da de havde sunget åbnings-sangen og bedt bøn, rynkede

Thomas panden.

»Det er din tur,« mindede mor ham om.

Thomas kiggede ud på deres stedsegrønne træ gennem vinduet og håbede på en eller anden måde, at det kunne fortælle ham, hvad han skulle gøre.

Far satte sig ned ved siden af

Thomas og spurgte ham, hvad der var galt.

»Jeg ved ikke, hvad et vidnesbyrd er,« sagde Thomas stille.

»Jamen, jeg kan hjælpe dig,« sagde far. »Det fortæller os om de ting, du ved er sande, eller om ting, du tror på. Du kan tale om, at du kan lide at læse i skrifterne. Det hjælper dig altid til at føle Ånden.«

Men Thomas følte sig ikke klar. Alle kiggede på ham og ventede på, at han skulle gøre noget. Han rystede på hovedet. »Jeg kan ikke. Jeg ved ikke, hvad det er.«

Far klappede Thomas blidt på armen. »Det gør ikke noget. Du kan gøre det en anden gang.«

Senere på aftenen sad Thomas i sin seng med sin Mormons Bog. Far havde ret – han fik det altid bedre

af at læse i skrifterne. Han prøvede at læse et kapitel hver dag, men nu begyndte kapitlerne at blive rigtig lange. Han åbnede skriften i 1 Ne 17.

»Det er et langt kapitel!« hviskede Thomas. Han bad en lille bøn til vor himmelske Fader om hjælp. Han blev overrasket over, hvor hurtigt tiden gik.

Lige inden Thomas slukkede lyset, kom far ind for at sige godnat.

»Ved du hvad, far?«

»Nej, hvad, makker?«

»Jeg har ikke læst i mine skrifter i en hel uge, fordi kapitlerne blev for lange. Men her til aften ville jeg gerne, så jeg bad en bøn, og så hjalp vor himmelske Fader mig. Jeg læste det hele, og det føltes kun som fem minutter. Bøn er en god ting.«

»Thomas, ved du hvad, du lige har gjort?« spurgte far med et smil. »Du har lige båret dit vidnesbyrd!«

»Er det rigtigt?« spurgte Thomas. »Hvad mener du?«

»Da du talte om bøn, og hvordan det hjalp dig – det er et vidnesbyrd om bøn.«

Thomas sad med åben mund af bar overraskelse. Han tænkte på alle de gange, hvor mennesker havde lært ham om vidnesbyrd. Han indså, at han *havde* båret et vidnesbyrd!

Thomas var så glad, at han var ved at grine. Han gav far et kram.

»Orv, jeg gjorde det!« sagde Thomas. »Far, må jeg bære mit vidnesbyrd næste uge til familieaften? Jeg ved godt, at det ikke er min tur, men jeg vil gerne tale om bøn.«

»Det synes jeg, er en rigtig god idé,« sagde far.

Mens far gik ud af værelset, tænkte Thomas på alt det, der var sket i løbet af dagen. Han var taknemlig for sin familie, skrifterne, bøn og mange andre ting. Lige i det øjeblik var han mest taknemlig for et vidnesbyrd. Han vidste, hvordan man bærer vidnesbyrd, og hvad det betyder. ■

»Du vil opdage, at når du bærer dit vidnesbyrd, bliver det stærkere.«

Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum, »Vigtigheden af at modtage et personligt vidnesbyrd«, *Sjernen*, jan. 1995, s. 20.

Et voksende vidnesbyrd

Vidnesbyrd er som smukke planter. De vokser lidt ad gangen, og de har brug for pleje og omsorg. Følg anvisningerne herunder for at gøre denne plante sund og strålende.

Når du ved, at noget er sandt, så har du et vidnesbyrd om den sandhed. Helligånden hjælper dig til at forstå sandheden i dit sind og giver dig en følelse af fred, glæde, lys eller varme i dit hjerte. Farvelæg en blomst på denne side, hver gang du læser noget herunder, som du ved er sandt.

- Gud er min kærlige himmelske Fader.
- Vor himmelske Fader hører og besvarer mine bønner.
- Takket være Jesu Kristi forsoning, kan jeg igen en dag være sammen med vor himmelske Fader.
- Joseph Smith gengav evangeliet på jorden.
- Vi har en profet på jorden i dag.
- Skrifterne lærer mig, hvad min himmelske Fader ønsker, at jeg skal vide.

Ligesom en plante vokser, når den får vand og lys, så vil dit vidnesbyrd vokse sig stærkere, når du foretager gode valg. Herunder finder du nogle måder til, hvordan du kan styrke dit vidnesbyrd. Farvelæg et blad på denne side, hver gang du gør noget i denne måned, der styrker dit vidnesbyrd.

- Beder til vor himmelske Fader.
- Bærer mit vidnesbyrd til familieaften eller i løbet af en tale i Primary.
- Læser i skriften.
- Lytter og lærer under Primary og nadvermødet.
- Skriver om mit vidnesbyrd i min dagbog.
- Er venlig mod andre.
- Læser, hvad profeter har sagt om vidnesbyrd (du kan begynde med artiklen »Den sande kirke« af præsident Henry B. Eyring i *Liahona* mar. 2009). ■

ILLUSTRATION: BRAD CLARK

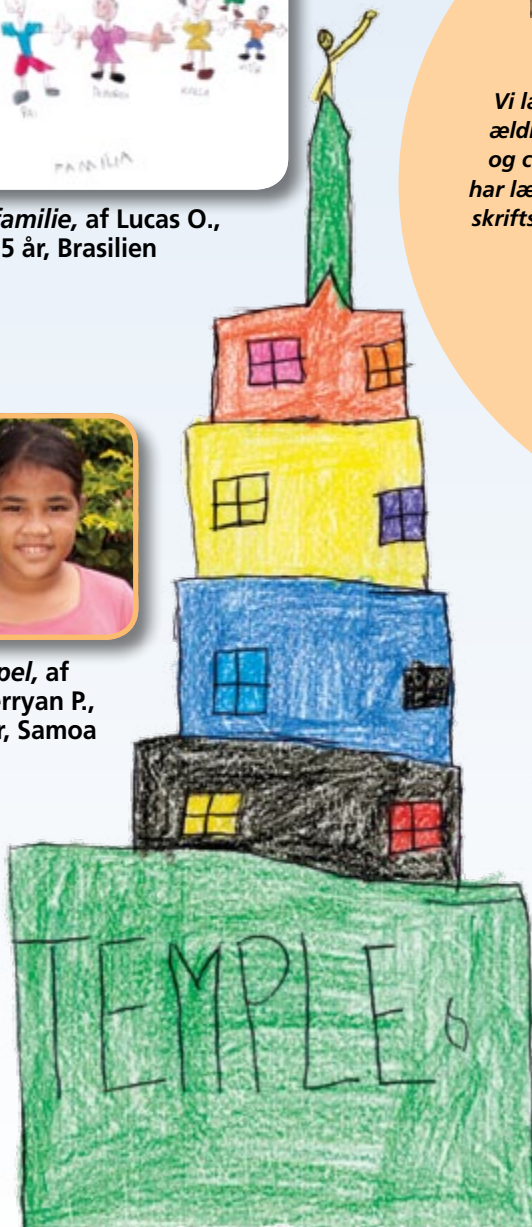
Alina A., 7 år, Ukraine

Min familie, af Lucas O.,
5 år, Brasilien

Tempel, af
Scherryan P.,
10 år, Samoa

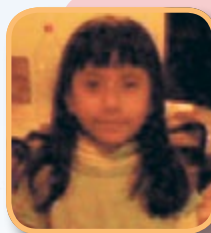
Eugene Y., 12 år, fra Malaysia, kan lide at spille kinesisk skak med sin bedstefar. I sin fritid kan han også lide at spille basketball og badminton med sine venner. Han holder af at få nye venner og lytte til kinesiske sange.

VI VED, AT GUD LEVER OG ELSKER OS

Vi læser skrifterne og studerer Jesu Kristi lære med vore forældre hver aften. Når vi hører kirkeledere tale til konferencer og citerer historier fra skrifterne, genkender vi læren, fordi vi har læst dem med vores familie. Vi forstår vigtigheden af dagligt skriftstudium. Vi ved, at vi er vor himmelske Faders børn, at han lever, og at han og Jesus Kristus elsker os.

Thomas A., 8 år; Aaron A., 6 år; og
Cecilia A., 10 år, Argentina

JEG KAN LIDE AT SÆTTE MÅL

Jeg har lavet en pude med et billede af Jesus Kristus, fordi det var et af mine mål. Jeg er taknemlig for, at jeg blev døbt. Jeg kan lide at føre notesbog, hvor jeg skriver min mål ned. Jeg kan lide at gøre ting, og jeg kigger på min mor og gør det, hun gør.

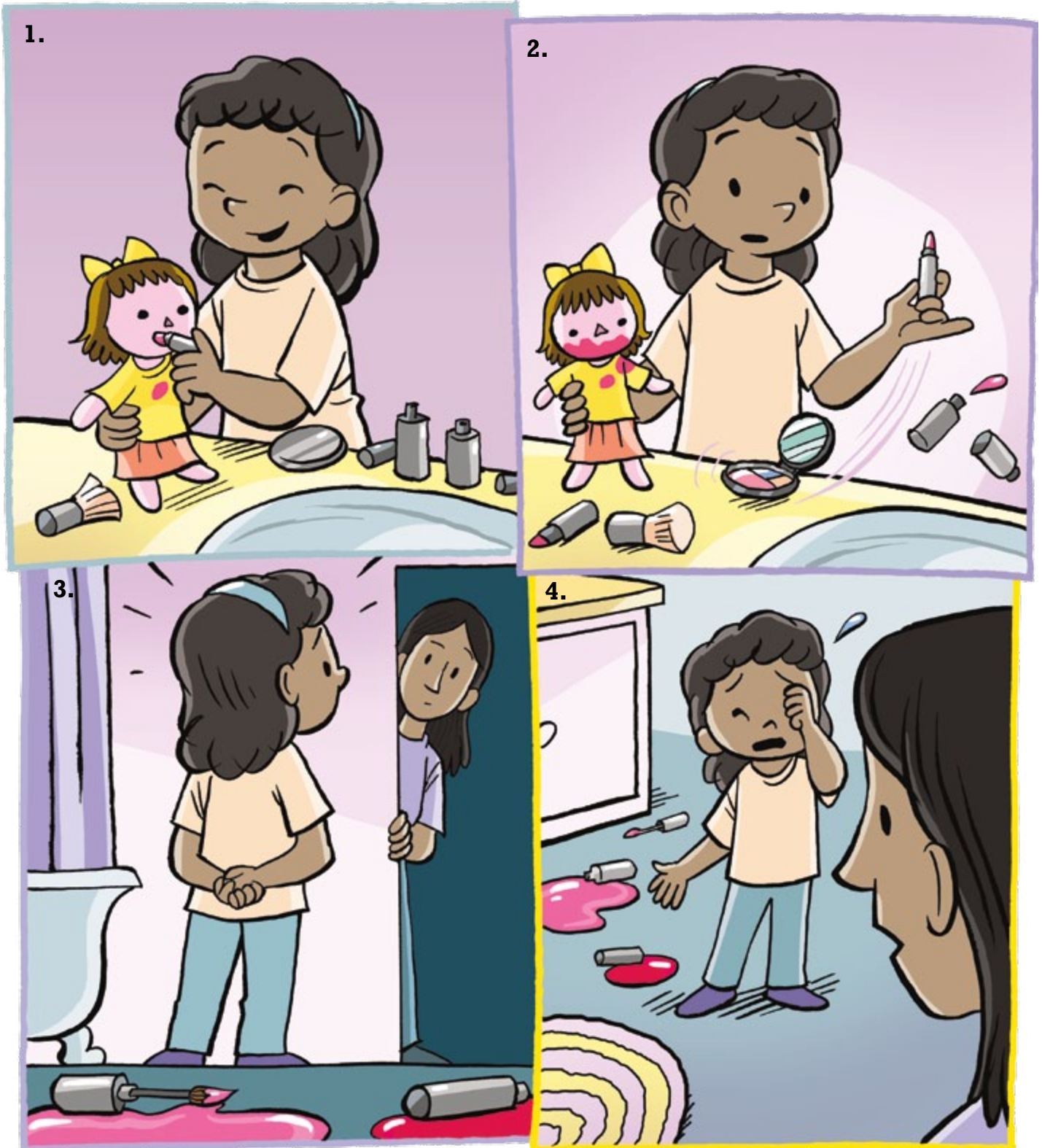
Miriam C., 8 år, Mexico

Kelsey begår en fejl

Jane McBride Choate
Bygger på en virkelig beretning

»Vi tror, at vi skal være ærlige« (TA 1:13).

AT LÆRE AF SINE FEJL

Darcie Jensen

Nogle gange begår vi fejl, ligesom Kelsey gjorde. Når vi begår fejl, kan vi vise, at vi er kede af det. Se på tegningerne på denne side. Tegn en ring omkring de tegninger i hver kolonne, som adskiller sig fra de andre.

1. Indrøm, at du gjorde noget forkert.

2. Sig »Undskyld« og bed om tilgivelse.

3. Lov ikke at gøre det igen.

4. Gør dit bedste for at rette op på det, du gjorde forkert.

JEG KAN VÆRE ÆRLIG

Barnet på dette billede er ærlig. Se, om du kan finde en bold, et lys, en mobiltelefon, et ur, en småkage, en hund, en dukke, en fjer, en blyant, et stykke tærte, skrifterne og en ske.

Nye missionspræsidenter kaldet til at tjene

Kirken bekendtgjorde navnene på 110 nye missionspræsidenter tidligere på året. Størstedelen begynder deres to- eller treårige virke sammen med deres hustruer i denne måned.

MISSION	NY PRÆSIDENT
Argentina Bahía Blanca	Manuel Parreno
Argentina Neuquén	Paul R. Lovell
Australien Adelaide	Bradley D. Carter
Australien Perth	R. Bruce Lindsay
Australien Sydney	Philip F. Howes
Belgien/Holland	Alden C. Robinson
Brasilien Belém	Jose C. Scisci
Brasilien Belo Horizonte	Paschoal F. Fortunato
Brasilien Campinas	Carlos E. Perrotti
Brasilien Cuiabá	Keith R. Reber
Brasilien Porto Alegre Nord	D. Layne Wright
Brasilien Porto Alegre Syd	Palmênio C. Castro
Brasilien Salvador Syd	Marcelo Andrezzo
Brasilien São Paulo Øst	Ronald A. Ferrin
Brasilien Teresina	Alvacir L. Siedschlag
Bulgarien Sofia	Michael S. Wilstead
Californien Oakland/San Francisco	David N Weidman
Californien San Fernando	Kenneth T. Hall
Californien Santa Rosa	Rene R. Alba
Cambodja Phnom Penh	David C. Moon
Canada Calgary	Howard Nicholas
Canada Halifax	Brian Leavitt
Canada Winnipeg	Kirk M. Thomas
Chile Santiago Øst	David L. Wright
Chile Viña del Mar	Frederico M. Kähnlein
Colombia Bogotá Nord	Mark F. Andelin
Colombia Bogotá Syd	Letvin Lozano
Colombia Medellín	Roberto O. Pitarch
Costa Rica San José	Chad R. Wilkinson
Danmark København	Shawn D. Sederholm

MISSION	NY PRÆSIDENT
Den Demokratiske Republik Congo Lubumbashi	Phillip W. McMullin
Den Dominikanske Republik Santiago	John Douglas
England Birmingham	R. Craig Rasmussen
England London	David J. Jordan
England London Syd	Roger C. Millar
Filippinerne Bacolod	Marlo O. Lopez
Filippinerne Baguio	William J. Monahan
Filippinerne Laoag	Julius Jonah F. Barrientos
Frankrig Lyon	Blake M. Roney
Georgia Atlanta	John R. Harding
Ghana Kumasi	Leon A. Holmes
Grækenland Athen	Eric B. Freestone
Haiti Port-au-Prince	Hubermann Bien-Aimé
Honduras Comayagüela	Candido Fortuna
Idaho Pocatello	Marvin T. Brinkerhoff
Illinois Chicago	Jerry D. Fenn
Indiana New Delhi	Peter E. Sackley
Japan Fukuoka	C. Samuel Gustafson
Japan Tokyo	L. Todd Budge
Kina Hong Kong	Val D. Hawks
Korea Seoul	Brent J. Christensen
Madagascar Antananarivo	David R. Adams
Maryland Baltimore	Mark L. Richards
Massachusetts Boston	Daniel W. Packard
Mexico Cuernavaca	Bruce C. Kusch
Mexico Guadalajara	G. Wesley Wagner
Mexico Guadalajara Øst	Luis F. Camarillo
Mexico Hermosillo	Alberto E. Hernandez
Mexico Mexico City Syd	Roberto Valadez
Mexico Monterrey Vest	Edward M. Swapp
Mexico Puebla Nord	Ralph N. Christensen
Mexico Tampico	Ralph B. Jordan III

Oprettelse af nye missioner

Kirken har oprettet otte nye missioner og sammenlagt én med nabomissionen for bedre at imødekomme nye behov.

Medellín-missionen i Colombia er blevet oprettet ved at dele Barranquilla-missionen og Cali-missionen i Colombia.

Kumasi-missionen i Ghana er blevet oprettet ved at dele Accra-missionen og Cape Coast-missionen i Ghana.

Xalapa-missionen i Mexico er blevet oprettet ved at dele Veracruz-missionen i Mexico.

Puebla-missionen i Mexico er blevet delt for at oprette **Puebla Nord-missionen og Puebla Syd-missionen i Mexico.**

Port Vila-missionen i Vanuatu er blevet oprettet ved at dele Port Moresby-missionen i Papua Ny Guinea og Suva-missionen i Fiji.

Salt Lake City Vest-missionen og Salt Lake City Central-missionen i Utah er blevet oprettet ved en omorganisering af Salt Lake City-missionen, Salt Lake City Syd-missionen og Ogden-missionen i Utah.

Reno-missionen i Nevada er blevet oprettet ved en omorganisering af Las Vegas-missionen og Las Vegas Vest-missionen i Nevada.

Moskva Vest-missionen i Rusland ophører og bliver delt mellem Den Baltiske Mission, Novosibirsk-missionen og Moskva-missionen i Rusland.

Ændringerne træder i kraft i juli, når de nye missionspræsidenter træder til. Antallet af missioner på verdensplan er nu 347.

Se kort over de nyoprettede missioner ved at besøge ldschurchnews.com/articles/62067/New-missions-created.html ■

MISSION	NY PRÆSIDENT
Mexico Xalapa	Paulo Lopez
Mississippi Jackson	Mark J. McDonough
Montana Billings	Kris J. Mecham
Mozambique Maputo	Paulo V. Kretly
Nebraska Omaha	Michael D. Weston
Nevada Reno	David N. Hermansen
New Mexico Farmington	Doyle L. Batt
New York New York Nord	Thomas B. Morgan
New York New York Syd	Kevin E. Calderwood
New York Utica	Joseph B. Wirthlin jun.
Nigeria Calibar	John E. Kosin
Norge Oslo	Don A. Evans
North Carolina Charlotte	Ronald L. Craven
North Carolina Raleigh	Marc A. Bernhisel
Ohio Cleveland	Michael L. Vellinga
Oklahoma Tulsa	Scott K. Shumway
Papua Ny Guinea Port Moresby	Suliasi Ve'a Kaufusi
Paraguay Asunción	P. David Agazzani
Peru Lima Central	Alan M. Borg
Peru Lima Syd	Sean Douglas
Peru Piura	Chad A. Rowley
Portugal Lissabon	Stephen L. Fluckiger
Rusland Rostov-na-Donu	William H. Prows
Rusland Vladivostok	Gregory S. Brinton

MISSION	NY PRÆSIDENT
Singapore	Bradley S. Mains
Skotland/Irland	Alan H. Brown
South Dakota Rapid City	Curtis E. Anderson
Spanien Barcelona	Mark L. Pace
Spanien Madrid	Scott T. Jackson
Spanien Málaga	Monte M. Deere jun.
Taiwan Taipei	David O. Day
Texas Houston Syd	Brian K. Ashton
Thailand Bangkok	David M. Senior
Tyskland Berlin	Henry W. Kosak
Ukraine Dnepropetrovsk	J. Robert van Bruggen
Ungarn Budapest	Lowell V. Smith
Uruguay Montevideo	David K. Armstrong
Utah Ogden	Maurice D. Hiers jun.
Utah Provo	John A. McCune
Utah Salt Lake City Central	Richard W. Moffat
Utah Salt Lake City Vest	Earl S. Swain
Vanuatu Port Vila	Larry E. Brewer
Venezuela Barcelona	Juan C. Chacin
Venezuela Maracaibo	Juan F. Zorrilla
Vestindien	Daniel S. Mehr II
Washington DC Syd	Matthew L. Riggs
Washington Spokane	Donald E. Mullen
Zimbabwe Harare	Bryson C. Cook

Ældste Dallin H. Oaks og hans hustru, Kristen, som var på mission i Sendai, gennemgår den fremgang, der er sket i Japan siden den dødbringende tsunami og jordskælv i marts 2011.

Ældste Oaks inspicerer Japan et år efter jordskælv

Næsten et år efter jordskælvne og den efterfølgende tsunami, der hærgede Japan, besøgte ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum og ældste Donald L. Hallstrom fra De Halvfjerds' Præsidium landet og viderebragte et budskab om håb og kærlighed.

I 12 dage i februar rejste ældste Oaks og ældste Hallstrom samt deres hustruer, Kristen Oaks og Diane Hallstrom, gennem Asiens Nordlige Område, hvor de stoppede i Kumamoto, Nagasaki, Sendai og Tokyo samt mange byer langs kysten i Tohoku-området.

I en artikel til *Church News* forklarede ældste Oaks et af formålene med rejsen: »Vi ville trøste dem efter den frygtelige katastrofe og

tsunami, som hærgede landet for blot et år siden, samt undervise og bære vidnesbyrd for dem, som vi altid gør, når vi mødes med Kirkens missionærer og medlemmer.«

Ældste Oaks og andre kirkeledere mødtes med japanske sidste dages hellige, missionærer og andre og opfordrede dem til at »se efter måder, hvorpå Herren vil hellige jeres trængsler til gavn for jer.«

På news.lds.org og prophets.lds.org kan man læse om andre kirkelederes tjenestegerning rundt omkring i verden, deriblandt ældste M. Russell Ballard i Brasilien, ældste Jeffrey R. Holland i Vestafrika, ældste David A. Bednar i Caribien, ældste Quentin L. Cook i Australien og New Zealand, ældste D. Todd Christofferson i Centraleuropa og ældste Neil L. Andersen i Brasilien. ■

Kirken beder medlemmerne om at forstå retningslinjerne for slægtshistorie

Sarah Jane Weaver

Assisterende redaktør for *Church News*

Kirkeledere beder sidste dages hellige om at lære og bedre forstå Kirkens retningslinjer for slægtshistorie omkring indsendelse af navne til tempelordinancerne.

Brugerbetingelser for hjemmesiden, New.FamilySearch.org, blev indført »på grund af almindelig fornuft, Kirkens lære og respekt,« siger Dennis C. Brimhall, leder af Kirkens slægtshistoriske afdeling.

Betingelserne er enkle og direkte. »Brugerne bør ikke indsende navne på personer, de ikke er beslægtet til, til de stedfortrædende tempelordinancer, herunder navne på berømtheder eller kendte personer, eller navne, der er indsamlet fra uddragningsprojekter, der ikke er godkendt« – denne udtalelse redegør for de betingelser, som alle brugere skal acceptere, hver gang de logger på hjemmesiden.

Fremhævelsen af disse retningslinjer, der også står i Kirkens *Håndbog 2*, kommer i kølvandet på nogle nylige overtrædelser af Kirkens retningslinjer for stedfortrædende dåb.

»Noget af det, vi er nødt til at huske, er, at det at finde vores familie og forberede deres navne til de ordinancer, der udføres i templerne, er, ja, et ansvar, men også et privilegium,« siger bror Brimhall. »Det privilegium er blevet overdraget til medlemmerne af dem, der bærer nøglerne til værket. Nøglerne til dette værk bæres af Det Første Præsidentskab.«

Kirkeledere har bedt medlemmer, der indsender navne til stedfortrædende dåb for de døde, om -

- udelukkende at arbejde med deres egen slægtslinje.
- ikke at indsende navne på berømtheder.
- ikke at indsende navne på ikke-godkendte grupper, som fx jødiske ofre for nazisterne under anden verdenskrig.

Kirkeledere udsendte en udtalelse den 21. februar 2012 som reaktion på spørgsmål om brud på Kirkens retningslinjer, der blev fastsat i 1995 efter drøftelser med ledere af den jødiske trosretning.

Denne udtalelse gentog Kirkens stærke forpligtelse om ikke at acceptere navne på ikke-godkendte grupper til stedfortrædende dåb og gjorde opmærksom på, at for undgå de sikkerhedsforanstaltninger, der allerede eksisterer, skal

indsenderen bruge »bedrag og manipulation.«

En sådan handling kunne ikke blot føre til suspension af kirkemedlemmets adgang til hjemmesiden New.FamilySearch.org, men lokale ledere kunne eventuelt også foretage disciplinære foranstaltninger.

»Det er sørgeligt, at enkeltpersoner bevidst bryder Kirkens retningslinjer og at noget, der burde betragtes som en gave baseret på kærlighed og respekt, bliver en kilde til strid,« står der i udtalelsen.

»Vi kommer til at opleve en overgangsperiode,« fortæller bror Brimhall. »Vi minder igen os selv om rettigheder, ansvar, nøgler og privilegier, samt hvis værk det er, hvordan det bør udføres, og hvem der leder dette værk. Hvis vi blot husker det, tror jeg, at vi gør det godt ... Vi kan gøre systemet bedre for os alle.« ■

Kirkeledere har bedt medlemmer, der indsender navne til dåb for de døde, om at arbejde på deres egen slægtslinje, ikke indsende navne på berømtheder og ikke indsende navne på ikke-godkendte grupper, som fx jødiske ofre for nazisterne under anden verdenskrig.

Som forberedelse til en ny hjemmeside søger de, der leder Program for frigørelse af afhængighed (møde, der er vist her), personlige historier om afvænnning fra afhængighed.

Programmet for frigørelse af afhængighed efterspørger historier om afvænnning og helbredelse

Som forberedelse til en hjemmeside for Program for frigørelse af afhængighed (AP), der lanceres senere i år, søger Kirken personlige historier om afvænnning fra afhængighed.

De, som beslutter sig for at fortælle deres historie, bør sende en e-mail til arp@ldschurch.org med følgende oplysninger, der behandles fortroligt:

- Fulde navn, alder og køn
- Et foto af dig selv (frivilligt, ikke et krav)
- Din tilknytning til Kirken/medlemsstatus
- En kort beskrivelse af din afhængighed eller afhængigheden hos en af dine kære
- Et bevis på din villighed til at fortælle din historie på video, lyd, tekst eller alle tre dele.
- Din historie. Fortæl om konsekvenserne ved din afhængighed (undlad upassende detaljer, men tal om den påvirkning, som din afhængighed havde på dig og dem omkring dig); en kort beskrivelse af dit liv, da du erkendte, at du havde brug for hjælp; en forklaring på, hvordan du oplevede helbredelse gennem Kristus, og det, du oplevede, da du fik håbet tilbage samt en beskrivelse af dit liv i dag og de lektier og velsignelser, du har oplevet gennem tilgivelse, omvendelse og tjeneste.

Kirkemedlemmer i Fiji søger for humanitær hjælp til ofre for oversvømmelse

I februar mobiliserede tre stave i Suva-området i Fiji en indsamling for at indsamle mad, husholdnings- og skoleartikler til ofre for oversvømmelse i det nordlige og vestlige Fiji.

Fiji blev ramt af konstant og voldsom regn tidligere på året, hvilket forårsagede oversvømmelser og jordskred i de vestlige og nordlige områder. Oversvømmelserne førte til adskillige dødsfald og tvang flere tusinde til at evakuere deres huse.

Da oversvømmelserne hærgede i de vestlige og nordlige områder af Fiji, åbnede lokale kirkeledere omgående kirkebygningerne som evakueringscentre for mennesker, hvis huse var berørt af oversvømmelserne.

Ældste Taniela Wakolo, områdehalvfjerdser og leder for Kirkens servicecenter på Fiji, indledte indsamlingen den 6. februar, da lokale kirkeledere havde fået besked om oversvømmelsen. Medlemmerne indsamlede og sorterede fødevarer, tøj, sengetøj, køkkengrej og skoleartikler. Artiklerne blev derpå tildelt til folk i nød.

Læs mere om disse og andre historier på news.lds.org. ■

Ældste Steven E. Snow træder helt ind i rollen som Kirkens historiker og skriver senere i år.

Ældste Steven E. Snow kaldet som Kirkens historiker

Det Første Præsidentskab bekendtgjorde for nylig kaldelsen af ældste Steven E. Snow fra De Halvfjerds' Præsidium som Kirkens historiker og skriver, en rolle, der tidligere blev udført af ældste Marlin K. Jensen fra De Halvfjerds.

Ældste Snow er blevet afløst fra De Halvfjerds' Præsidium, og ældste Jensen får emeritusstatus ved oktoberkonferencen 2012.

Indtil da vil ældste Snow og ældste Jensen arbejde sammen af hensyn til oplæring i overgangsperioden. ■

KOMMENTARER FRA LÆSERNE

Pionererne underviste mig

I december var jeg mismodig og ønskede ikke at pynte mit hus op eller at fejre jul. Så læste jeg en artikel i *Liahona* fra december 2011, der beskrev, hvordan pionererne fejrede jul: De dansede, mens de fløjtede en melodi, fordi de ikke havde musikinstrumenter – på trods af manglen på gaver og meget lidt at spise (se »De tidlige pionerers jul« i »Små og enkle ting«, s. 9). Den artikel hjalp mig til at ændre min indstilling og gøre noget. Sommetider anerkender eller værdsætter vi ikke det, vi har.

Ana Rosa de Melo Ferreira,
Rio de Janeiro, Brasilien

Søg Gud hver dag

Tak for tidsskriftet for januar 2012. Min mand og jeg havde en vidunderlig oplevelse, da vi læste Adam C. Olsons artikel »Genopdag verdens underer ... og undgå farerne ved åndelig passivitet« (s. 21). Den hjalp os til at indse det konstante behov, vi har for at søge Gud hver eneste dag. Jeg ved, at budskaberne i tidsskriftet er inspirerede, fordi mange af dem er kommet ind i mit liv, da jeg allermest havde brug for dem.

Daiana Araceli Beloqui de Iannone,
Buenos Aires, Argentina

Send jeres feedback eller forslag til liahona@ldschurch.org. Indlæg kan blive redigeret af hensyn til længde eller klarhed. ■

FORSLAG TIL FAMILIEAFTEN

Dette nummer indeholder artikler og aktiviteter, der kan anvendes til familieaften. Her følger nogle eksempler.

»Styrken ved vor arv«, s. 16:

Læs artiklen sammen med din familie. Fremhæv denne udtalelse af ældste L. Tom Perry: »Ligesom pionererne fik ørkenen til at blomstre som en rosegård, kan vores tilværelse forbedres, hvis vi følger deres værdier og traditioner.« Overvej at spørge, hvordan familien bedre kan følge det eksempel, som de tidlige pionerer har sat for os. Du kan eventuelt ønske at afslutte med at synge »Kom, kom, Guds folk« (*Salmer og sange*, nr. 16).

»Gå fremtiden i møde med håb«,

s. 35: Du kan eventuelt sammenfatte historien om bror Grilo eller fortælle en personlig historie om, hvordan du eller en, du kender, er gået fremtiden i møde med håb. Hjælp familien med at anvende budskabet i deres liv ved at stille spørgsmål som fx: »Hvilke udfordringer gør det svært for dig at have

tro på fremtiden?

Hvad kan du gøre for at bevare en positiv indstilling, når du møder disse udfordringer?« Overvej at slutte af med at læse de to sidste afsnit i artiklen.

»Hvad er et rent vidnesbyrd?«,

s. 54: Begynd din lektion med at fortælle om det, som artiklen underviser i – nemlig, hvad et vidnesbyrd er. Overvej da at opridse spørgsmålene om at bære vidnesbyrd (se s. 56-57). Hvis du bliver tilskyndet, så bed familien om at bære vidnesbyrd for hinanden under familieaften eller til at skrive deres vidnesbyrd ned i deres dagbog.

»En hvisken i venlighed«, s. 59: Læs

Luk 6:27. Fortæl derefter historien om James og Carson med pauser til at bede børnene om at besvare spørgsmålene, der står nederst på den første side. Anspor familien til at være venlige over for hinanden. ■

Familieaften »udendørs«

Da jeg var 10 år gammel, blev jeg døbt sammen med mine forældre og søskende. Jeg er så lykkelig over at være vokset op med regelmæssige familieaftener. Familieaften var hjertet i vores familie.

Jeg har nu været medlem af Kirken i mere end 45 år. Traditionen fortsætter med mine egne fem børn. Mandag aften er reserveret til familien.

På den sidste mandag i hver måned har vi en længere aktivitet, som vi kalder, familieaften »udendørs«. Vi tager i biografen, besøger de syge, leger i parken, besøger Lola og Lolo (vore bedsteforældre) osv.

Den mest uforglemmelige udendørsoplevelse, vi har haft, var, da vi betjente gadebørn. Vi kan ikke udtrykke den glæde og lykke, vi følte, da vi hjalp dem. Vi forsøgte på vores beskedne måde at gøre de børn glade og lade dem vide, at nogen interesserede sig for dem og ved, at vi alle er Guds børn. ■

Tita Mabunga Obial, Filippinerne

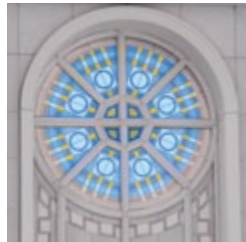
UPLETTET AF VERDEN

Julie Thompson

For et par år siden ankom jeg en aften til templet i Bountiful i Utah for at udføre noget rengøringsarbejde. Fremmødet for arbejdet var imponerende, og i et øjeblik tænkte jeg på, om nogen ville blive sendt hjem. Jeg var klar til at melde mig til at gå tidligt. Så tænkte jeg kynisk for mig selv: »Selvfølgelig sender de ikke nogen hjem tidligt. De finder sikkert noget enkelt arbejde til os alle sammen, fordi de føler, at det er deres pligt at beskæftige os i hele to timer.« Jeg huskede en tidligere opgave, hvor jeg støvede af i mere end en time, for så at aflevere en klud, der så lige så ren ud, som da jeg fik den. Jeg forberedte mig på at bruge to timer på at gøre noget rent, som ikke virkede som om, det behøvede at blive gjort rent. Jeg var tydeligvis kommet til templet på grund af pligtfølelse frem for med et ønske om at tjene.

Vores gruppe blev ført til et lille kapel for at holde en andagt. Tempeltjeneren, som ledte andagten, sagde noget, der for evigt ændrede mit syn på tempelrengøring. Efter at have budt os velkommen fortsatte han med at forklare, at vi ikke var der for at gøre noget rent, der ikke havde brug for rengøring, men for at holde Herrens hus fra nogensinde at blive nusset. Som forvaltere af et af de helligste steder på jorden, havde vi et ansvar for at holde det uplettet.

Hans budskab gennemborede mit hjerte, og jeg fortsatte i mit tildelte område med en ny begejstring for at beskytte Herrens hus.

Jeg undrede mig over, hvorfor jeg var i templet for at gøre rent, når intet var beskidt. Men jeg indså snart, at rengøringen ikke var den egentlige årsag.

Jeg brugte min tid på at støve de små riller på dørene af, panelerne og benene på borde og stole med en blød malerpensel. Var jeg blevet givet opgaven ved et tidligere besøg, havde jeg nok fundet det fjollet og ville have børstet tankeløst over områderne i et forsøg på at se travl ud. Men nu sørgede jeg for, at penslen nåede ind i alle sprækker.

Fordi det ikke var en fysisk eller mentalt krævende opgave, var jeg velsignet med tid til at fundere, mens jeg arbejdede. Det gik op for mig, at jeg aldrig gav den samme tid til detaljerne i mit hjem, men kun gjorde rent på områder, som andre først ville lægge mærke til og forsømte de områder, som kun min familie og jeg så.

Jeg indså også, at jeg efterlevede evangeliet på lignende måde – jeg efterlevede de principper og udførte de opgaver, som var tydeligst for dem omkring mig, mens jeg ignorerede ting, der kun var tydelige for min familie eller mig selv. Jeg kom i kirke, havde kaldelser, udførte opgaver, gik på kreds – fuldt synligt for medlemmerne i vores menighed – men jeg forsømte at komme regelmæssigt i templet, studere skriften og bede personligt og som familie og holde familieaften. Jeg underviste i lektioner og holdt taler i kirken, men manglede sommetider oprigtig næstekærlighed i mit hjerte over for andre.

Den aften i templet kiggede jeg på penslen i min hånd og spurgte mig selv: »Hvilke små sprækker i mit liv kræver mere opmærksomhed?« Jeg besluttede i stedet for igen og igen at rengøre de områder i mit liv, der krævede opmærksomhed. Jeg ville gøre et mere ihærdigt forsøg på ikke at lade dem blive snavsede.

Jeg husker på min tempelrengøringslektion hver eneste gang, vi bliver mindet om at holde os selv »uplettet af verden« (Jak 1:27). ■

Et hus i Peterson, Leconte Stewart

Dette fredsfyldte billede af en gård i Peterson i Utah forestiller opfyldelsen af Herrens løfte til de sidste dages hellige i Winters Quarters i Nebraska den 14. januar 1847. Omtalt som »Herrens ord og vilje« blev denne åbenbaring givet til præsident Brigham Young, mens han forberedte de hellige på at forlade deres midlertidige hjem i Winters Quarters og fortsætte rejsen over sletterne til Saltsødalen:

*»Lad enhver anvende hele sin indflydelse og ejendom på at flytte dette folk til det sted,
hvor Herren vil oprette en af Zions stave.*

Og hvis I gør dette med et rent hjerte, i al trofasthed, skal I blive velsignet; I skal blive velsignet med hensyn til jeres flokke og jeres hjerde og jeres marker og jeres huse og jeres familier« (L&P 136:1, 10-11).

»Som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige,« forklarer præsident Thomas S. Monson, »bør vi ære hellige pagter, og det er nødvendigt for vores lykke, at vi er tro mod dem. Jeg taler her blandt andet om dåbspagten, præstedømmets pagt og ægteskabspagten.« Eftersom det er så afgørende for vores lykke nu og for i sidste ende at modtage evigt liv, er det vigtigt, at vi forstår, hvad vi har lovet vor himmelske Fader. Se »Forstå vore pagter med Gud«, s. 20.

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLEGE

